

Phong Lưu Khất Nhi Yêu Xinh Đẹp

Contents

Phong Lưu Khất Nhi Yêu Xinh Đẹp	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	26
5. Chương 5	35
6. Chương 6	45
7. Chương 7	53
8. Chương 8	63
9. Chương 9	72
10. Chương 10	80

Phong Lưu Khất Nhi Yêu Xinh Đẹp

Giới thiệu

Yêu xinh đẹp cũng không phải là lỗi của hấn, ai kêu hấn trời sinh anh tuấn không chịu nổi. Nhưng v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-luu-khat-nhi-yeu-xinh-dep>

1. Chương 1

Hấn là thiếu niên rất xinh đẹp, mặc dù hấn kháng nghị vô số lần rằng nam nhân không thể dùng từ “xinh đẹp” để hình dung, nhưng biểu muội của hấn vẫn như cũ nói hấn là nam nhân xinh đẹp, dường như không thể thấy bộ dáng tức chết của hấn thề không cam lòng. Hấn biết, hấn hiểu ai kêu bộ dạng hấn so với nàng còn xinh đẹp hơn, sẽ khiến cho nữ nhân sinh lòng ghen tị, cho dù nàng nói nàng không phải là một cô nương, nhưng tương lai sẽ là nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân hay ghen tị.

Hắn dùng lí lẽ nghiêm túc thanh minh lần nữa, hắn – Phong Thần Ngọc tương lai tuyệt đối sẽ trở thành một mỹ nam tử danh xứng với tên – Phong Thần Ngọc.

Nhưng biểu muội của hắn cũng rất khinh thường hắn nâng cằm lên, nói với hắn câu khiến cho hắn phải hộc máu, ảnh hưởng đến cuộc sống của hắn sau này —

“Một tên khát cái lại phong lưu tuấn lãng có cái rắm dùng.”

Đây là ô nhục, tuyệt đối là ô nhục.

Đúng vậy, từ nhỏ hắn anh tuấn chịu không nổi, thông minh lanh lợi, người gặp người thích – Phong Thần Ngọc sống gần hai mươi năm, việc duy nhất làm cho hắn khó chịu, chính là một gã tướng mạo bình thường, lại rất thông minh..... biểu muội của hắn, hơn nữa còn lại là cái loại không hề có quan hệ huyết thống này, chỉ vì mẫu thân hai bên kết bái với nhau mà hình thành mối quan hệ họ hàng này. Chỉ vì hắn nói bộ dạng của nàng rất khó coi, nàng thuận tiện cười nhạo hắn, chèn ép hắn vì chí nghiệp cả đời.

Mà hắn không thể chịu được nhất chính là, bọn họ cư nhiên từ trong bụng mẹ đã đính ước việc hôn nhân, nói cách khác, chắc chắn năm sau hắn phải lấy một nữ nhân vô diêm*kiêm ác liệt này. Hắn tuyệt đối không phải là người ngồi chờ chết, hắn cố tình bái lão khát cái này làm sư phụ, gia nhập Cái Bang, thề trở thành một tên khát cái anh tuấn làm diên đảo chúng sinh. [chí hướng không tồi *giờ ngón cái*]

*Vô diêm: không muối – hiểu nôm na là không quyến rũ

Lúc này lão khát cái vẻ mặt đang híp mắt cười, hướng về phía tiểu nữ oa đáng yêu dụ dỗ nói: “Tiểu cô nương gia nhập Cái Bang có rất nhiều chỗ tốt người không tưởng được.” Thông minh như vậy lại là tiểu nữ oa đáng yêu không lừa gạt gia nhập Cái Bang được thật sự là đáng tiếc.

“Không được, ta đã tìm được sư phụ.” Lời tiểu nữ oa nói ra làm người khác kinh ngạc.

“Là ai? Thế lực hắn chắc chắn không bằng thiên hạ đệ nhất Bang.” Lão khát cái không ngừng cô gắng, không dễ dàng buông tha.

Tiểu nữ oa cũng không để ý đến hắn, chỉ nhìn về phía biểu ca của mình, rất nghiêm túc nói: “Ta đi một nơi gọi là “Dong Nhân Cốc”, người nhớ kỹ.”

“Nhớ kỹ làm chi?” Phong Thần Ngọc vẻ mặt “không cần nhớ*.”

*Mạc Tể Dương – : là một phương ngữ của Đài Loan nghĩa là: “Không nhớ”, “không biết”. Là cách chơi chữ của người Đài Loan.

“Chờ người thất bại đầu nhập ta.” Tiểu cô nương sau cùng để lại một câu, tiêu sái xoay người rời đi. Để lại vị vương tử tương lai sẽ là tên khát cái anh tuấn trọn mắt há hốc mồm mà nhìn theo bóng dáng đã xa của nàng.

Nàng lại có thể xem thường hắn như vậy.....

Trên giang hồ nơi thần bí có rất nhiều, Dong Nhân Cốc chính là một trong những nơi đó, quả thực thần bí đến độ không người nào biết nó tồn tại.

Mà trong Dong Nhân Cốc này, còn có một chỗ thần bí trong nơi thần bí — Thất Xảo Viên, đó là nơi trong Dong Nhân Cốc mỗi người có thể thoát ẩn thoát hiện.

Một dòng suối nhỏ trong suốt từ trong rừng trúc chảy róc rách ra ngoài, vui vẻ chảy về phương xa, xuyên qua rừng trúc đó là một ngôi nhà Giang Nam bằng trúc tinh xảo lịch sự tao nhã, dưới mái hiên treo một chuỗi phong linh (chuông gió), trước gió phát ra âm thanh thanh thúy êm tai.

Trên đất trồng trước nhà đủ loại hoa cỏ, xá tử yên hồng [1] trông rất đẹp mắt, ở trong gió lay động đầy màu sắc, phối hợp trúc điệp (lá tre) phát ra âm thanh xào xạc, đan vào thành một khúc nhạc động lòng người.

Phía sau nhà ngoài động thiên (chỉ nơi ở của Thần Tiên) ra, còn có một hồ nước xanh biếc, bên trên tựa như gương ngọc bích nguyên vẹn từ thiên nhiên, cổ thụ gần hồ nước tự vươn mình khắp bốn phía cao vút tầng mây, trên mặt hồ vẽ ra một cảnh vật đẹp không sao tả xiết.

Bỗng nhiên “Rầm” một tiếng, trên mặt hồ xuất hiện một đầu người, nàng có một mái tóc dài đen nhánh sáng bóng, một đôi mắt linh hoạt thông minh, cuối mắt mang theo ý cười, khiến nàng cho dù không cười cũng mang theo ba phần ý cười tự nhiên.

Nhẹ nhàng bơi tới bên bờ, dưới ánh mặt trời hiện rõ dáng người lồi lõm đầy đặn, nàng rất nhanh thay quần áo. Tuy rằng nơi này vị trí hẻo lánh, nhưng mọi người ở nơi này rất có bản lĩnh, cho nên vẫn là nhanh chóng một chút tương đối tốt hơn, nàng cũng không nghĩ muốn người khác có chút tiện nghi.

Ngồi trên tảng đá lớn bên hồ, chải vuốt mái tóc dài của mình, gió trong núi chậm chậm thổi làm khô mái tóc ướt, nàng lấy một vải lụa màu trắng bạc qua loa mang mái tóc buộc thành một búi, trong lúc đi đi lại lại tóc dài hơi hơi lay động, dưới khúc xạ của ánh mặt trời phát ra tia sáng chói mắt.

Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của nàng, nhẹ nhàng lộ ra một nụ cười xảo quyệt, nàng quyết định tặng bản thân cùng sư phụ một món quà đặc biệt, hy vọng sư phụ đến lúc đó sẽ không trở mặt là được.

Nửa canh giờ sau, Thẩm Thất Xảo vui vẻ mang bao quần áo trên lưng mình, rời khỏi Dong Nhân Cốc đã sinh sống mười năm, cùng lúc đó, trong cốc mơ hồ truyền đến tiếng rống giận dữ.

Sư phụ thật là ngốc a, nàng tuy rằng không có võ công, nhưng cũng không phải là đần độn, lấy trí thông minh để xuất cốc có thể so với dùng lực dùng sức còn ít hơn, trông nàng vậy không phải trở thành đệ tử dễ dàng vượt qua cửa ải nhất trong cốc sao? Ha ha, tuy rằng đem sư phụ ra nắn là rất bất hiếu, nhưng mà ai kêu sư phụ rất tự đại.

Từ tám tuổi cùng sư phụ quay về cốc, nàng đã không có đi xem nơi phồn hoa bên ngoài, hiện tại cuối cùng cũng bay ra nhà giam, nàng nhất định phải đùa cho đủ.

Phượng Tê lâu là khách điểm lớn nhất trấn này, nhưng hấp dẫn Thẩm Thất Xảo dừng chân không phải vì nó lớn, mà là bởi vì câu đối phía trước khách điểm —

Về trên Đông Tây Nam Bắc Ngũ Hồ Tứ Hải.

Về dưới Chân Trời Góc Biển Hữu Duyên Mới Gặp Lại.

Hoành Phi Tề Tụ Nhất Đường.

Đứng ở bên ngoài khách điểm nhìn nhìn bảng hiệu, Thẩm Thất Xảo mỉm cười đi vào. Nghe nói trà tửu lâu là nơi thăm dò tin tức tốt nhất.

“Cô nương mời bên này.” Tiểu nhị niềm nở tiếp đón nàng đến một chỗ trống ngồi xuống. Xem cô nương này đi đường mệt nhọc, nhất định là từ nơi khác đến, quần áo cách ăn mặc tuy không phải phú quý nhưng cũng không keo kiệt, ý cười ở khóe mắt đuôi lông mày thực dễ làm cho người ta cảm giác thân thiết mà vui vẻ gần gũi.

“Trước tiên mang ấm trà ngon đi.” Thẩm Thất Xảo đem bao quần áo trên vai đặt trên bàn, lấy ra khăn gấm tuyết trắng chà lau mồ hôi trên trán. Chạy quãng đường xa như vậy, quả thực có chút khát.

“Vâng, khách quan chờ một chút.” Tiểu nhị nhanh chóng chạy đi ngâm trà.

Thật kỳ lạ a! Thẩm Thất Xảo chờ pha trà chỉ tay nâng má, nhú mi nhìn hình ảnh kỳ lạ tại một chỗ trong khách điểm —

Một vị cô nương xinh đẹp đang nhiệt tình chiêu đãi một nhóm khát cái quần áo tả tơi, ánh mắt vị mỹ nữ kia rõ ràng tràn ngập khinh bỉ cùng chán ghét, nhưng trên mặt lại lộ vẻ tươi cười ngọt ngào.

Oa! Dung mạo của nàng tuy trông so với sư tỷ còn kém, nhưng vẻ giả dối tươi cười này tuyệt đối so với sư tỷ cao gấp một trăm lần, không nhìn kỹ còn nhìn không ra, thật sự là cao thủ a!

“Khách quan, ngài ăn chút gì chứ?” Tiểu nhị không thể không nâng cao âm lượng. Vị cô nương này cũng xem rất tập trung vào, nàng rốt cuộc có phải đến ăn cơm không a?

Đột nhiên hoàn hồn, Thẩm Thất Xảo chưa nói trước đã cười. “Ta muốn tôm rang bóc sạch vỏ, ớt cay, thêm một bát cơm trắng to.”

“Một bát to....” Tiểu nhị kinh ngạc cảm thấy nửa rót xuống.

“Đúng vậy, một bát to.” Nàng lặp lại, thành công thu hút sự chú ý phần đông ánh mắt trong khách điểm.

Tiểu cô nương này sức ăn thật lớn a!

Chỉ chốc lát sau, Thảm Thất Xảo vùi đầu vào trong cơm trắng, theo đó cơm trắng cũng giảm bớt, mọi người chỉ có thể nhìn được một đầu người màu đen che kín bát cơm trắng.

Đĩa ớt cay màu đỏ chói mắt kia, cũng giống như cơm trắng nhanh chóng giảm theo, rất nhiều người ngừng chiếc đũa trong tay, giật mình nhìn thật sức ăn kinh người kia, cô nương thích cay như mạng.

“Phong thiếu hiệp, thật khéo a.” Giọng nói dễ nghe như chim hoàng oanh cất lên, làm cho ánh mắt mọi người lại dời đi.

Người tới là một tên khất nhân phong thần như ngọc [e hèm... phong thần = đẹp =.] thì ra người như tên a =)], ngọc thụ lâm phong, sáng chói, vẻ mặt cử chỉ nhanh nhẹn..., thể nhưng xiêm y cũ nát trên người chưa từng mang phong thái của hân giã thấp nửa phần, ngược lại có loại khí chất mê người nói không nên lời.

Một nhân vật như ngọc thể nào lại có thể rơi vào làm tên khất cái, mọi người không khỏi than ngán thở dài. Bọn họ nếu biết khất nhân anh tuấn như ngọc này, hiện nay là bang phái lớn nhất võ lâm — Bang chủ đương nhiệm của Cái Bang, chỉ sợ sẽ không phải xúc động như vậy.

Thảm Thất Xảo từ bên trong chén ngẩng đầu,? Díp hai mắt, một vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, thì ra mục tiêu của vị mỹ nhân kia là ở trên người vị khất cái tuấn mỹ này.

Nhiều năm không gặp, hân vẫn huênh hoang như trước, sư huynh mang về cốc bức họa nhưng thật ra trông vô cùng sinh động, hân cùng với người đó dường như là giống nhau như đúc.

Sau khi xa cách nhiều năm, không biết được hân còn có thể nhận ra nàng không.

Ánh mắt Phong Thần Ngọc lơ đãng đảo qua một đôi mắt quen thuộc, chăm chú nhìn vào, vẻ mặt hân lộ vẻ khó có thể tin, chậm rãi di chuyển bước chân đi đến phía trước.

Thảm Thất Xảo nhướng mày, ung dung thản nhiên theo dõi hân.

“Thất Xảo.” Giọng nói của hân có chút run rẩy, có chút kích động, còn có không tin. Tuy rằng nàng trở mã xinh đẹp hơn so với trước đây, nhưng mà chân mày mang ý cười kia, ăn cơm nhất định phải dùng bát to, còn có đĩa ớt cay hồng chói mắt kia, khiến hân không thể không hoài nghi nàng chính là biểu muội nhiều năm không gặp của hân.

Lộ ra một răng nanh trắng như vỏ sò, tâm tình của nàng tốt lắm. “Biểu ca, đã lâu không gặp, không ngờ được huynh vẫn xinh đẹp như trước.”

Phong Thần Ngọc vẻ mặt kinh ngạc, thất vọng gầm nhẹ một tiếng, “Muội tìm ta?”

“Tìm huynh làm gì?” Thảm Thất Xảo không hiểu gì nhìn hân.

Nghe được lời nói như thế hân vô cùng buồn bực, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Muội đã quên chúng ta có hôn ước sao?” Được lắm, nàng quả nhiên là quên mất cái kia, chẳng lẽ hân cứ như vậy để nàng khinh thường? Từ nhỏ đến lớn, nàng quả nhiên đều giữ thói quen “Tốt” không bao giờ thay đổi.

Thảm Thất Xảo bỗng dưng mở to mắt, không thể tin nhìn hân. “Huynh còn chưa cưới vợ sao? Muội đã cố ý xuất cốc muộn vài năm a.” Đã nói hân ngốc mà, tuy rằng bộ dáng cùng vẻ mặt khôn khéo, nhưng lại khư khư so với con lừa còn ngu hơn, không muốn lấy nàng, còn không nắm lấy thời gian vài năm nhanh chóng thành gia.

Đây là ô nhục, tuyệt đối là ô nhục.

Tức đến không nói ra lời, Phong Thần Ngọc lại một lần nữa khẳng định nàng khắc tinh đời này của hân, hân nếu thông minh nên biết, có xa lắm thì tránh rất xa, tốt nhất cả đời không qua lại với nhau, nhưng Thảm thúc trước khi lâm chung đã căn dặn khiến hân không thể tự do hoạt động hai chân mình.

“Phong thiếu hiệp, đây là biểu muội huynh à?”

Mỹ nữ kim liên [2] bước nhẹ nhàng đến, thấy Thẩm Thất Xảo thay nàng lo lắng không thôi, ba tấc kim liên như vậy, chân đi không đau sao?

“Biểu ca, vị tỷ tỷ này là ai vậy?” Thẩm Thất Xảo nghi hoặc nhìn biểu ca của mình.

Phong Thần Ngọc nghe vậy nhin không được rét run, thật sự là đủ rồi a! Người ta rõ ràng so với nàng nhỏ hơn hai tuổi, tuy bộ dáng của nàng quả thật trẻ con hơn, nhưng xưng hô như vậy thật sự có ác cảm.

“Đây làm Tam tiểu thư của Thần Kiếm sơn trang, hơn nữa người ta so với muội nhỏ hơn hai tuổi, muội nên gọi nàng là muội muội.”

“Muội muội?” Thẩm Thất Xảo nhin không được nhú mi, “Nàng rõ ràng thoát nhìn lớn hơn so với muội, huynh gạt muội a.”

Tiêu Hồng âm thầm nắm tay rất chặt, nếu không nể nàng ấy là biểu muội của Phong Thần Ngọc, nàng nhất định sẽ giáo huấn nàng ta thật tốt.

Phong Thần Ngọc khéo mắt nhin không được run rẩy, “Thất Xảo, muội một ngày không gây, trong lòng không thoải mái phải không?” Nhớ đến mỗi lần người thu dọn cục diện rồi rầm là hấn, trong lòng lại càng không thoải mái.

Thẩm Thất Xảo ưỡn khuất mếu máo, vẻ mặt lả chả chực khóc, lông mi dài chớp chớp, trong mắt bắt đầu đông lại giọt nước trong suốt, chỉ thấy nàng nhanh chóng hướng mặt bàn nằm sắp xuống. “Biểu ca, huynh bắt nạt người ta.... Oa.....”

Cơn lũ bất ngờ ồ lên đại khái loại tình huống này chính là trở mắt, Phong Thần Ngọc rơi vào há hốc mồm, hối hận không kịp!

“Thất Xảo, là biểu ca không đúng, van xin muội không cần khóc nữa, nếu muội tiếp tục khóc, ngay cả ta cũng muốn khóc.” ==)) Hấn chân tay luống cuống ở bên người nàng xoay tới xoay lui.

Từ nhỏ đến lớn, hấn cũng không dám khiêu chiến biểu muội thiên hạ vô địch, không gì sánh bằng tuyệt thế kỹ thuật khóc lớn, đó chính là kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, phong vân biến sắc, cỏ cây u buồn....
==.

Nhưng mà, chẳng hiểu vì sao mỗi khi Thất Xảo đều lại dùng kỹ thuật khóc để đối phó hấn, giống như hiện tại, hấn thật sự là hàm oan không có lời biện bạch a.

“Huynh mắng muội.” Thanh âm của nàng khóc thít thít [3] mang theo thanh âm của một đứa trẻ. ==.

“Ta hấn dẫn, biểu muội thông minh đáng yêu thế này, một cô nương xinh đẹp người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, làm sao có thể lại làm chuyện sai.” Phong Thần Ngọc che giấu lương tâm chỉ lên trời thề.

“Muội thật sự không có làm sai chuyện gì sao?” Nàng đôi mắt đầy nước mắt sương mù lên, nàng phải hỏi thật cẩn thận.

“Không có.” Phong Thần Ngọc như đinh đóng cột trả lời, còn vỗ ngực cam đoan như ông lão không lừa gạt trẻ con.

“Muội là muội muội.” Nàng cố ý muốn nhận định đáp án kia của mình.

Hấn vội vàng gạt đầu nói. “Muội đương niên là muội muội.” Hiện tại cho dù hấn phải thừa nhận nàng là Vương Mẫu nương nương cũng không thành vấn đề.

“Muội so với nàng xinh đẹp một trăm lần.” Nàng càng thêm được một tấc lại muốn tiến một thước.

Chỉ thấy bờ môi của hấn hơi hơi run run, cắn răng một cái, gạt đầu. “Muội là xinh đẹp nhất, ngai vàng vô lâm đệ nhất mỹ nhân không phải của muội thì không thuộc về ai.”

Mọi nơi nhất thời truyền đến âm thanh cười trộm, mọi người nhất trí cho rằng căn bản là trọn mắt nói dối, trước mắt rõ ràng có vị mỹ nhân, hấn cũng có thể nói được những lời ba hoa chích choè, không thấy đầu mỹ nữ chân chính đã muốn bốc khói, xanh cả mặt sao?

“Biểu ca, huynh tốt nhất.” Thẩm Thất Xảo tươi cười rạng rỡ nhào vào trong lòng ngực hắn, ngay tại đó khiến cho sắc mặt Tiêu Hồng xanh càng thêm tím, giống như mở một phùng nhuộm lớn.

Phong Thần Ngọc khoe miệng không khỏi giơ lên, đắc ý tâm như nở hoa. Xem đi! Hắn biết Thất Xảo vẫn là thích hắn, mỹ nam tử phong thần như ngọc, tuần lã mê người giống hắn như vậy, làm sao có thể có người không thích được.

“Biểu ca, chúng ta xa cách đã lâu mới gặp lại, huynh phải mời khách.” Thẩm Thất Xảo hợp tình hợp lý yêu cầu, đánh vỡ hắn đang ngây ngất.

“Ta là tên khất cái.” Phong Thần Ngọc nhin không được nhắc nhở biểu muội đáng yêu của mình một chuyện thực rõ ràng, hắn là tên khất cái, mà nàng không phải. Một người thoát nhin so với tên khất nhân còn giàu có hơn, một tên khất nhân lại phải trả tiền thay nàng, về tình về lý cũng không cách nào nói nổi nữa.

Thẩm Thất Xảo mày cao một đường, cười đến không có ý tốt. “Muội nghe người ta nói, Cái Bang là bang phái giàu nhất thiên hạ, cho nên huynh chắc chắn nhiều tiền hơn muội.” Đừng tưởng rằng nàng sự đời chưa thâm là đã lừa được.

Hắn chỉ biết, Thất Xảo tuyệt sẽ không làm chuyện không có lợi đối với nàng, nếu không phải bản thân còn có công dụng này, nàng có thể cũng sẽ không nhìn nhận hắn.

“Phong thiếu hiệp, các người....” Về mặt Tiêu Hồng cứng ngắc, do dự có nên nhắc nhở hay không tư thế của hai người bọn họ quá mức mờ ám. Bọn họ đã ôm nhau quá lâu, làm cho nàng xem thật sự lửa lớn, quả muốn một kiếm bổ “Biểu muội” có vẻ mặt tươi cười hồn nhiên kia.

Phong Thần Ngọc con ngươi hiện lên một tia sáng, nghiền ngẫm nhìn về phía Tiêu Hồng. “Tiêu cô nương có việc sao?” Tuy rằng Thất Xảo đối với hắn mà nói đại biểu cho vô số phiền toái, nhưng mà so với Tiêu Hồng, hắn thà rằng lựa chọn Thất Xảo đại biểu phiền toái này ở cùng một chỗ, bởi vì nàng làm cho hắn cảm thấy thực vui vẻ.

“Nam nữ thụ thụ bất thân.” Tiêu Hồng nhẹ nhàng nói ra những lời này.

“Ta chưa giới thiệu với muội sao?” Phong Thần Ngọc về mặt giả vờ kinh ngạc, “Thất Xảo là vị hôn thê của ta.”

“Vị hôn thê!?” Tiêu Hồng mặt xám như tro tàn. Nàng ta quả nhiên là tình địch, trực giác của nàng không có sai!

Thẩm Thất Xảo chớp mắt một cái, một tiếng cũng không nói ra. Xem ra biểu ca dường như không quá thích vị mỹ nữ này, nàng cũng không thích nàng ta, bởi vì vị Tam tiểu thư của Thần Kiếm sơn trang này làm cho người ta cảm giác thực giả dối.

“Thật.... Thật tốt, thì ra huynh có vị hôn thê a.” Về mặt Tiêu Hồng cười thực miễn cưỡng, thực uỷ khuất, thực sự muốn chạy nơi nào đó để khóc.

Thẩm Thất Xảo nhìn cũng cảm thấy khó chịu thay nàng, người mình thích trên danh nghĩa là cô đã có chủ, cũng đủ khiến người ta thương tâm, làm nàng cảm giác đồng tình sâu sắc..... [tại sao là cô nhỉ?? =)]

Phong Thần Ngọc buồn cười nhìn biểu cảm thay đổi thất thường trên mặt Thẩm Thất Xảo. Nhiều năm không gặp, nàng vẫn tính cách quái lạ như trước, làm cho người ta không nhận được muốn yêu thương nuông chiều nhiều hơn. Hắn một chút cũng không loại trừ lại nhìn nàng thậm chí có thể nói là vui vẻ, có lẽ trong tiềm thức hắn luôn luôn chờ nàng xuất hiện.

Nàng hoài nghi nhìn biểu ca, khó hiểu hắn ôm chặt như vậy làm gì? Nàng cũng sẽ không chạy.

“Biểu ca, trời rất nóng, huynh không cần ôm chặt như vậy, được không?” Nàng nhẹ nhàng xoay xoay thân mình.

“Muội cũng biết nóng a, vậy khi này lúc muội ngã nhào vào trong lòng ngực của ta, như thế nào lại không nghĩ đến chứ?” Hắn về mặt thần nhiên, nói năng hùng hồn đầy lí lẽ hỏi.

Thẩm Thất Xảo có chút kinh ngạc phản ứng của hắn, nhớ lại khi còn bé biểu ca quả là rất dễ bị bắt nạt a, hiện tại dường như thay đổi như thế có một chút vô lại, một chút oai hùng, một chút..... Rất nhiều một

chút thêm lại với nhau, đáp án chính là hần không giống với trước đây, trở nên không hề dễ bắt nạt như vậy, thậm chí có điểm làm người khác đoán không ra.

“Bây giờ muội biết thời tiết này thật sự không thích hợp diễn màn cửu biệt tương phùng (cách biệt đã lâu giờ gặp lại), chúng ta muốn hay không suy xét đợi đến khi thời tiết mát mẻ lại cùng nhận biết nhau?” Về mặt năng còn nghiêm túc đề nghị.

Hần cũng rất nghiêm túc suy nghĩ một lát. “Tốt đúng là tốt, nhưng chúng ta phải quy định nơi gặp lại chứ?”

Khách điểm nhất thời có người rất muốn té xỉu trên mặt đất, đối với huynh muội dỡ hơi này thật sự đủ rồi!

“Không bằng vào mùa Đông gặp nhau tại hồ Thiên Trì trên núi Trường Bạch.” Thẩm Thất Xảo nghĩ đến một nơi rất tốt, nghe nói nơi đó quanh năm tuyết trắng xóa, khí hậu rét lạnh vô cùng.

“Vậy đúng là rất lạnh.” Vừa nghĩ đến tuyết trắng như tuyết kia, Phong Thần Ngọc liền phảng phất cảm giác được đối diện với hàn khí bức người, nhìn nhìn lại quần áo trên người mình một năm bốn mùa phong phanh rách nát [tội nghiệp wớ =)))] trong lòng thầm than, Thất Xảo là từ đáy lòng không nghĩ để cho hần dễ chịu.

“Đúng a, lạnh mới thích hợp cùng ôm nhau được, nếu không chẳng phải là để cho người khác nói chúng ta đòi phong bại tục.” Nàng lớn tiếng nói ra lý do.

Không được, nghe bọn họ nói tiếp nữa, cơm trưa hôm nay liền ăn không phải trả tiền. Có người bắt đầu che miệng hướng ra phía ngoài chạy.

“Hiện tại chúng ta có phải nên làm bộ không biết, sau đó chờ đến mùa Đông gặp lại?” Hần thực khiêm tốn thỉnh giáo.

Thẩm Thất Xảo nhếch mép mở miệng cười, tươi cười thực ngọt, thanh âm thực giòn, “Biểu ca, phiền huynh trước tiên thanh toán tiền cơm, sau đó chúng ta liền có thể làm bộ không biết.”

Phong Thần Ngọc rất trở mình xem thường, hần đã biết nàng chắc chắn nói như thế! “Tiểu nhị, thức ăn của vị cô nương này bao nhiêu tiền?”

“Năm quan tiền.” Tiểu nhị vẽ mặt tươi cười đi tới, dáng vẻ tươi cười của hần tuyệt đối là hàng thật giá thật.

Thẩm Thất Xảo không chút do dự xách bao quần áo lên, hạnh phúc đứng dậy hướng đi ra phía bên ngoài.

“Biểu muội, muội thật sự định mùa Đông gặp lại à?” Phong Thần Ngọc đầu đầu nhìn người chuẩn bị nghênh ngang mà đi.

Nàng quay đầu thản nhiên cười. “Đúng a, biểu ca, huynh phải bảo trọng nha, lần sau khi gặp lại, nhớ mời muội ăn món sở trường của Cái Bang các huynh a.”

“Sở trường?” Phong Thần Ngọc vẽ mặt mê mẩn, Cái Bang bọn họ còn có món sở trường này? Vì sao thân là người đứng đầu bang lại không biết được, hần thực khẳng định Cái Bang không phải nơi tập hợp đầu bếp.

“Gà ăn mày a (bạn nào thường xem phim Kiếm Hiệp chắc cũng biết ha), nghe nói món ăn này là thiên hạ mỹ vị đấy.” Trong mắt Thẩm Thất Xảo toát ra vẻ thèm nhỏ dãi, nhin không được dùng tay áo lau khoe miệng.

Phong Thần Ngọc lại một lần nữa nhận lấy đả kích, hần một người đứng đầu Cái Bang ngọc thụ lâm phong, uy danh hiển hách, lực hấp dẫn lại có thể thua kém gà ăn mày với nàng? Thẩm Thất Xảo chắc chắn là ông trời phái tới thử thách sự kiên nhẫn của hần.

“Biểu muội,? Muội một mình lên đường không dễ, không bằng ta tiễn muội một đoạn nhá.” Hần ý tốt đưa ra đề nghị.

Nàng đột nhiên lúc này giống như nghĩ đến gì đó, rất nhanh chạy trở lại, dừng lại ở trước người hần, cũng vươn tay nói: “Biểu ca, uội một tín vật của Cái Bang, như vậy sẽ không có người tìm muội gây phiền phức.”

Phong Thần Ngọc nhìn thấy bàn tay tinh tế trắng nõn duỗi đến trước mặt mình, ở gan bàn tay không có vết chai của người giang hồ tập võ cầm kiếm để lại, nàng quả nhiên không có võ công, vậy nàng mấy năm nay rốt cục ở Dong Nhân Cốc học cái gì? Năm đó không phải nói muốn bá sư sao? Có thể hay không là nàng quá mức xảo quyệt, cho nên sư phụ nàng quyết định thay đổi dự tính ban đầu không dạy nàng võ công, để nàng giống người thường như giả làm môn hạ (học trò) đến trưởng thành? Việc này càng nghĩ càng có khả năng.

Dùng sức khua khua tay, Thẩm Thất Xảo rất không vừa lòng vẻ mặt hồn của người nào đó. “Này, biểu ca, quay hồn về, trước tiên đem tín vật của huynh ra, là có thể tiểu tục như đi vào cõi thần tiên.”

Mân mân môi, hai mắt trừng mắt nhìn nàng, a Phong Thần Ngọc sờ tay vào ngực tìm kiếm, sờ soạng nửa ngày cũng không thấy hần lấy ra cái gì.

“Phong Thần Ngọc, huynh đang sờ bộ chết à?” Thẩm Thất Xảo trừng mắt nói.

Nào ngờ, hần mỉm cười gật đầu. “Đúng a, trên người tên khất cái không có bộ chết, vậy còn gọi tên khất cái ư?” Lời còn chưa dứt, Tiêu Hồng một bên liền lui lại mấy bước. >”

“Vậy huynh bắt được mấy con?” Thất Xảo hưng phấn mà mở to hai mắt, đến gần hai bước, chờ xem bộ chết. Lại nói tiếp thật đúng là ngưng ngưng, nàng lớn như vậy, thật sự chưa thấy qua bộ chết a, cũng vì nàng bình thường rất sạch sẽ.

“Một con cũng không bắt được, Nếu không? Muội giúp ta bắt?” Hần thở dài, rốt cục đưa tay từ trong lòng ngực chìa ra, quả nhiên là rỗng tuếch.

Thẩm Thất Xảo mắt to xinh đẹp nhanh như chớp xoay vài vòng, cười khẽ gật gật đầu. “Được a, huynh trước đem quần áo cởi ra.”

Nghe vậy, Phong Thần Ngọc nhin không được cố gắng thối lui đến phạm vi an toàn. “Àh, không dám phiền biểu muội, huynh rảnh rồi sẽ tự mình bắt.” =))

“Đừng khách khí a, muội rất sẵn lòng giúp huynh bắt, đến đây, cởi quần áo ra.” Nàng nhiệt tình tới gần, vẻ tươi cười trên mặt rõ ràng không có ý tốt.

“Không cần, thật sự không cần.....” Phong Thần Ngọc quay đầu đã chạy ra khách điểm, lại thể nữa rồi, hần một đời anh minh liền bị xem thường đủ, cho nên ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

“Ha ha.....” Thẩm Thất Xảo vỗ cái bàn cười to, dường như rất vừa lòng vẻ mặt e ngại của hần. Lúc này mới giống biểu ca trước đây nha.

“Tiêu muội muội còn không đi sao?” Quay đầu nhìn thấy Tiêu Hồng một bên ngây dại, Thẩm Thất Xảo hoài nghi hỏi. Nàng không phải nên cùng biểu ca không rời không bỏ sao? Như thế nào còn đứng ngơ ngác ở chỗ này?

“Cáo từ.” Tiêu Hồng lạnh lùng chấp tay nói lời từ biệt, bước nhanh đuổi theo ra khách điểm.

“Tiểu nhị, lại đây, để hỏi chuyện.” Thẩm Thất Xảo mỉm cười chào hỏi với tiểu nhị.

Tiểu nhị lập tức cuối đầu khom lưng nói. “Khách quan, người có chuyện cần hỏi à, tiểu nhân nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn.*”

*Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn: biết thì nói, đã nói thì không hề giữ lại.

Nàng cười cười nói: “Câu đối bên ngoài đã đề được bao lâu?”

“Khoảng mười ngày trước, có vị công tử tuần mỹ đi ngang qua, nhất thời cao hứng dùng chiếc đũa viết lên.” Tiểu nhị rất nhanh đã nghĩ ra, dù sao người thích khoe mẽ như vị công tử kia cũng không nhiều.

“Hần đi hướng nào?” Nàng lấy ra một thỏi bạc vụn đưa giỡn trước mặt tiểu nhị.

“Phía Đông Nam.” Tiểu nhị lần này trả lời nhanh hơn.

“Cảm ơn.” Nàng? Bỏ bạc vụn xuống, vui vẻ chạy ra khỏi tử lâu, việc này nàng biết nên đi đâu.

Phong Thần Ngọc thực là loại keo kiệt bủn xỉn, lại có thể ngay cả tín vật cũng tiếc rẻ với biểu muội kiêm vị hôn thê của hắn.

Thẩm Thất Xảo một mình ngồi trên tảng đá lớn bên đường bụi ngùi. Nhìn thấy mặt trời đã lặn vàng sáng nhuộm thành một mảnh vàng nhạt phía chân trời, không khỏi có chút lo lắng đứng lên. Nàng quả nhiên còn thiếu kinh nghiệm giang hồ a, lại có thể mất đêm đầu, mất thấy nơi này trước không thôn sau không khách điểm, nàng một thiếu nữ phải làm thế nào sống qua đêm dài đằng đằng?

Trên đường một con tuần mã vừa bay như tên bắn, nhưng mà không có một con ngựa thuộc về nàng.

Cách đó không xa truyền đến âm thanh cọt kẹt cọt kẹt, giống như tiếng vang của sản phẩm từ cây sắp rơi rớt, thành công thu hút ánh mắt của nàng.

Một con ngựa vừa già lại xấu, một chiếc xe ba gác vừa thùng lại bẩn, còn có một tên khất cái... toàn thân đầy mảnh vụn.

Ánh mắt Thẩm Thất Xảo? Đứng dậy, lẳng lặng chờ chiếc xe ngựa kia đánh gần, dựa vào bước chân con ngựa già kia, phỏng chừng còn cần một quãng thời gian mới có thể đến trước mặt nàng.

“Biểu muội, để muội đợi lâu.” Tên khất cái đánh xe nhảy xuống xe ngựa, xe ngựa không thể tránh phát ra tiếng vang gần như bỏ mình, khiến cho tâm người khác nghe thấy cũng không nhận được tiếp đến nhắc tới giữa không trung.

“Đường đường đứng đầu nhất bang lại có dãi ngộ như vậy?” Nàng rất có hứng thú mày nâng cao, cười như không cười vòng quanh xe ngựa đánh giá.

Tên khất cái tháo mũ dạ rách nát đội trên đầu xuống, lộ ra tướng mạo tuần mã, ở phía sau nàng cười nói: “Đúng a, đây chính là bản bang chủ cố ý chọn lựa con ngựa thật tốt.”

“Cố ý?” Thẩm Thất Xảo nghiêng ngẫm nhìn hắn một cái, lấy tay sờ sờ càng xe bị mưa gió ăn mòn, “Như vậy xe ngựa chỉ sợ nhiều người ngồi sẽ thọ chung chính thẩm[4], ánh mắt biểu ca quả nhiên có chỗ độc đáo.”

Phong Thần Ngọc vỗ vỗ càng xe, xe ngựa nhất thời phát ra âm thanh cọt kẹt. “Xe này thật rất bền, biểu muội yên tâm, bằng chứng là tuyệt đối có thể an tâm cười.”

Nàng không khách khí nói: “Nếu không phải nó vẫn phát ra âm thanh sắp hư, tin rằng lời nói của biểu ca cũng sẽ có sức thuyết phục.” Xe này chỉ dùng xem đã khiến lòng người kinh hãi run sợ, nàng thật sự lo lắng bản thân ngồi lên cùng lúc nó liền vỡ vụn.

“Được rồi, tên khất cái có xe ngựa như vậy? Đã cười trộm, còn ngại, đi lên đi.” Hắn một lần nữa lên xe, lấy hành động chứng thực trong xe ngựa đổ nát còn có một khoảng cách.

Do dự một lát, Thẩm Thất Xảo cuối cùng vẫn nhảy lên xe ngựa, cho dù xe tồi tàn, trước khi chết nàng cũng sẽ tóm tên khất cái đánh xe đẹp trai.

“Huynh mới vừa rồi không phải chạy đi hướng khác sao? Như thế nào ngược lại chạy đến phía trước muội?” Nàng hoang mang hỏi.

Phong Thần Ngọc nhàn hạ cười khẽ. “Trên đời có loại võ công gọi khinh công, biểu muội không biết sao?”

Thẩm Thất Xảo oán hận trừng mắt cái ót của hắn. Vì sao mỗi người đều nói đến võ công để kích động nàng? Không biết võ công cũng không phải nàng nguyện ý, còn không phải sư phụ nói cái gì một lòng không thể dùng hai, kiên trì không dạy cho nàng.

“Muội mười năm nay ở Dong Nhân Cốc có khỏe không?” Hắn giống như lơ đãng hỏi.

Ngắm cảnh mặt trời ngã về phía Tây hiểm có, tâm tình của nàng vui sướng. “Chắc chắn so với tên khất cái mạnh hơn nhiều, biểu ca chó không phải là sợ muội nhìn thấy bộ dáng nghèo túng, cho nên mới vẫn không đi tìm muội sao?”

Phong Thần Ngọc nghe vậy sợ run một chút, lập tức dùng sức vung roi ngựa trong tay, đánh lên con ngựa già bệnh tật.

“Phong Thần Ngọc, chém huynh ngàn đao, nếu ta bị rớt xuống xe ngựa, kiếp sau cũng không tha cho huynh.” Trên đường vang lên âm thanh mắng chửi của cô gái, tiếng cười sang sảng của nam tử càng lúc càng xa.

[1] Xá tử yên hồng: hình dung màu sắc các loại hoa, kiểu diễm, rực rỡ, tươi đẹp.

[2] Kim Liên Tam Thốn: (Gót sen ba tấc): là tục bó chân của người Trung Quốc thời xưa. Có rất nhiều giả thuyết về tục bó chân. Một trong những giả thuyết được nhắc đến nhiều nhất là câu chuyện về một cung phi của vua Hán Thành Đế tên là Triệu Phi Yến. Nàng đã quần những dải lụa quanh bàn chân và nhảy múa. Hán Thành Đế vì rất ấn tượng với dáng điệu của Triệu Phi Yến khi nhảy múa trên đôi chân bó gọn nên gọi nó là “Kim liên tam thốn” (Gót sen ba tấc) và ra lệnh cho những cung phi khác cũng bắt chước theo.

Tục bó chân vẫn tồn tại ở Trung Quốc cho đến tận thế kỉ 20. Mãi đến năm 1911, tập tục này mới được bãi bỏ hoàn toàn và được đông đảo dân chúng tách ra khỏi giá trị thẩm mỹ và đạo đức. Để bó chân, người xưa đã dùng một dải vải dài được dệt rất chắc chắn, bọc quanh đôi bàn chân của những bé gái nhằm hạn chế sự phát triển của khung xương bàn chân. Khi xương bàn chân bị hạn chế bởi dải vải dài sẽ trở nên biến dạng, gây đau đớn khôn cùng, thậm chí còn khiến thịt bị thối rữa khi móng chân ăn sâu vào trong thịt. Nhiều giả thuyết cho rằng tục bó chân của phụ nữ Trung Quốc bắt đầu từ thời nhà Thanh nhưng thực chất nó đã có từ thời nhà Tống. Thời nhà Đường không phổ biến tục lệ này và tục bó chân phát triển hưng thịnh nhất là vào thời nhà Thanh.

[3] Trừu trừu ể ể: hình dung âm thanh khóc thút thít. Miêu tả tình trạng khóc rất tủi thân.

[4] Thọ chung chính tẩm: Thọ chung: sống đến già, Chính tẩm: căn phòng cũ ở giữa nhà (sau khi chết, bình thường linh cữu đặt ở giữa phòng). Vốn chỉ chết già ở nhà, hiện so sánh sự vật diệt vong, cũng dùng cho hài hước hoặc châm chọc.

2. Chương 2

Bên cạnh đường chính tường viện của ngôi miếu này sụp một nửa, cửa miếu lại vỡ nát, như thể đã trải qua những thăng trầm của nhân gian. Mà tẩm biển treo ngang có khắc chữ “Tam Âm tự” lớn mạnh mẽ khô khốc, giữa lúc nguy cơ ngập treo nghiêng trên cạnh cánh cửa, một trận gió mạnh thổi tới lập tức có thể đem nó thổi rớt xuống.

Phòng ốc bên trong miếu không có một gian vẹn toàn, cũng vì phần ngói bị thủng nửa bầu trời, trời quang đăng lúc thì phơi nắng phơi mưa khi thì bị dột, miễn cưỡng có thể che gió che mưa, lại chịu không được sự thử thách của mưa to gió lớn. Tượng Phật trên điện thờ lại vô cùng thô mộc, nước sơn vàng bong ra từng mảng, loang lổ vết rỉ sét, ngay cả đầu cũng không cánh mà bay, trong hoàng hôn mờ mịt có vẻ thô lương vô cùng. Phong Thần Ngọc điều khiển xe ngựa cũ nát không chịu được, quần áo khó coi trên người cũng có thể phù hợp, thế nhưng Thẩm Thất Xảo khi nhìn đến một pho tượng Phật khác ngã nghiêng trước mặt, không thể không cảm thán nói: “Biểu ca, so với Bồ tát trong miếu này, huynh xem ra không có tệ quá.”

Phong Thần Ngọc không nói, chỉ ở một bên mỉm cười gật đầu.

“Huynh tin rằng nơi này chính là nơi chúng ta ngủ qua đêm?” Thẩm Thất Xảo vô cùng hoài nghi nơi này phải chăng thật sự người có thể ở, làm không tốt nửa đêm thổi một trận gió to, phòng ở sẽ ầm ầm sụp, đem người qua đêm ở trong này đè thành bánh bao thịt.

Phong Thần Ngọc không đáp hồi lại: “Muội không biết là nơi này rất thích hợp với huynh sao?”

Nhìn xem ngôi miếu suy yếu đổ nát, nhìn nhìn lại quần áo tả tơi của khát cái biểu ca, nàng dường như chỉ có thể gật đầu. Sinh ra quả thật rất thích hợp với hắn, và lại là tuyệt phối!

“Huynh sẽ không nên là vì cùng xứng với thân phận của huynh, cho nên cố ý chọn qua đêm ở trong này chứ?” Nàng không dám lải nhải miệng bừa bãi, sở thích của hắn thật sự là quái dị.

“Nói đi?”

“Nếu nói như vậy, muội khẳng định huynh trước kia đã tới nơi này, hơn nữa tình cũ khó quên.” Nàng nháy mắt mấy cái với hắn, hoàn toàn là một bộ dáng giọng điệu trêu ghẹo.

Phong Thần Ngọc mắt hứng sờ sờ cái mũi, hắn như thế nào đã quên bản thân từ nhỏ đầu võ mồm luôn luôn sẽ không thắng qua biểu muội.

“Huynh không phải là nhớ đến gì đó?” Thẩm Thất Xảo vẻ mặt cười ngọt ngào tiến đến trước mặt hắn, “Biểu ca, chúng ta hiện tại có tính gặp lại sau khi chia tay không?”

Hắn hoang mang nhìn nhìn nàng, đang suy nghĩ trong lời nói có sắp đặt cạm bẫy hay không.

“Nhớ rõ ở Phượng Tê lâu muội từng nói qua, khi gặp lại, huynh phải mời muội ăn gà ăn mỳ a.” Nàng nhắc nhở hắn.

Lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, hắn đã biết “Ăn” vĩnh viễn là ở trong lòng Thất Xảo. “Được rồi, huynh đi bắt gà.” Gặp phải nàng, hắn cũng chỉ có thể thừa nhận không may mắn.

Chờ hắn bắt gà trở về, Thẩm Thất Xảo đã ở dưới mái hiên phụ trách trải cỏ khô tốt, cũng đủ dùng cho hai người ngủ.

“Biểu ca, hậu viện có giếng, nước bên trong rất ngọt a, đi rửa gà đi.” Nàng vui vẻ nhìn thấy con gà tươi sống kia.

Phong Thần Ngọc vẻ mặt phức tạp nhìn nàng một cái, trong lòng có phiền muộn không tên, trong mắt nàng chỉ có gà rừng, lại có thể đối với hắn mỹ nam tử này làm như không thấy, đây gọi là thế đạo gì a! (thế đạo: đường lối trải qua ở đời, tình trạng và tình huống ở trong xã hội.)

Thẩm Thất Xảo không phải người chịu khó, nhưng nếu là khi có đồ vật này nọ có thể ăn, nàng sẽ trở nên vô cùng chịu khó, cho nên lúc Phong Thần Ngọc xử lý xong gà rừng trở lại bên trong miếu, nàng đã lấy một đồng lớn củi lửa chờ nướng gà.

“Biểu ca, huynh làm gì?” Thất Xảo khó hiểu nhìn thấy hắn dùng vài lá sen to lớn đem gà rừng gói lại, mang nước bùn trên mặt đất bôi lên.

“Gà ăn mỳ chính là làm như vậy, ăn mỳ là không cần nôi, tất cả các nguyên liệu đều là lấy tại chỗ.” Hắn một bên giải thích một bên thuần thục bôi bùn lên, đem gà bùn để vào trong hố đã khoét xong, lại đắp đất lên lỗ, sau đó ở bên trên thổi cơm.

Thẩm Thất Xảo tò mò nhìn nhất cử nhất động của hắn, hiếm có không phát ra một tiếng quấy rầy, cách làm như vậy hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Khi lửa đang mạnh, Phong Thần Ngọc liền trở lại mái hiên ngã xuống đồng cỏ khô chợp mắt.

Thẩm Thất Xảo cũng đi theo ngồi ở trên đồng cỏ, nâng má nhìn chằm chằm ngọn lửa bùng cháy, trong lòng nói thầm còn phải bao lâu mới có thể xong? Bụng của nàng rất đói a.

Tiếng xe ngựa lộc cộc từ xa tới, dường như dừng lại ở ngoài miếu tiếp theo liền có tiếng người truyền đến.

“Đêm nay dừng chân tại nơi này, các huynh đệ “Tiếng người cùng nhau truyền đến.

“Vâng.” Đồng loạt đáp, chứng tỏ người được đào tạo huấn luyện tốt.

Vài chiếc xe hàng lớn bị đẩy vào miếu đổ nát, một đội tiêu sư đi đến.

Cờ tiêu cực cắm trên xe hàng đón gió phấp phới, trên lá cờ màu đen của tiêu cực có thêu hai chữ “Chấn Viễn”, giáo cờ lấy chỉ vàng làm đường viền, thoạt nhìn trang nghiêm hào phóng.

Tiêu sư dẫn đầu thoạt nhìn uy vũ dũng mãnh vô cùng, tuổi đại khái hơn bốn mươi, khuôn mặt như thế vừa thấy chính là quang minh lâm liệt, kẻ xấu nhất gan một chút thấy chỉ có thể tránh né vài phần. Thẩm Thất Xảo rót cực tin tưởng, có người từ nhỏ nhất định bộ dạng rất chính nghĩa, tựa như một vị sư huynh nào đó của nàng trời sinh bộ dạng đã rất nặng mùi vị son phấn.

Tên khất cái ở miếu đồ nát này là chuyện cực kỳ bình thường, nhưng một tên khất cái mang theo cô nương ở miếu đồ nát thì có chút không bình thường. Hơn nữa tên khất cái tuần mỹ này tựa như tiên giáng trần, mà cô nương xem ra chính là bộ dáng tiểu thư khuê các, tổ hợp như vậy vào ở miếu đồ nát thì có vẻ càng thêm kỳ lạ.

Tiêu đầu hoài nghi đánh giá vị khất nhân tuần mỹ kia, hẳn từng nghe nói Bang chủ đương nhiệm của Cái Bang là mỹ nam tử hiếm thấy, chẳng lẽ chính là vị trước mắt này?

Liên tiếp nhận được ánh mắt khác thường của đám tiêu sư kia, Thảm Thất Xảo bình chân như vại, Phong Thần Ngọc thì nhìn như không thấy.

“Gà nướng của huynh được chưa a, làm sao lại lâu như vậy?” Nàng hoài nghi nhìn biểu ca nhắm mắt dưỡng thần, nguy có thể nào sẽ được nấu chín trong giấc mơ của hắn không?

“Tự mình xem đi.” Hắn một chút ý muốn đứng dậy cũng không có. Làm tên khất cái lười biếng đã ba năm, làm vua ăn xin tiêu điều tự tại đã quen, cho dù lấy ngôi vị hoàng đế để đổi hắn cũng không chịu đổi.

Thảm Thất Xảo oán hận đi đến trước đồng lửa kia, dùng nhánh cây đem lửa còn lại dời đi, lấy ra một đoạn kiếm đào bởi lửa dưới đất, đem gà bọc bởi bùn khều ra, lại dùng tảng đá đập bể bắt đầu xử lý bùn, một mùi thịt nhàn nhạt xông vào mũi.

Thảm Thất Xảo bên môi giơ lên ý cười, nàng cẩn thận đem lớp lá sen kia mở ra, mùi thịt nồng đậm theo gió bay đến, khiến cho cổ mọi người trong miếu đuổi ra hướng bên này xem.

Chợt có một bàn tay dơ bẩn vượt qua cước đi nửa con gà, nàng vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Phong Thần Ngọc vẻ mặt hi hi cười xuất hiện ở trước mắt.

“Là huynh vất vả nướng, Dù sao vẫn không thể để một người độc hưởng chứ?”

Nàng cau cau mũi, không cho là đúng nói: “Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, muội có nói muốn một mình ăn sao?” Cho dù có, ít nhất nàng chưa nói ra, vậy không thể trách mắng.

“Tay nghề của huynh không tồi chứ?” Hắn có chút tự mãn vui mừng nhìn nàng ăn gà ăn mỳ do chính mình nướng, trong lòng có loại cảm giác thảo mãn nói không nên lời.

Thảm Thất Xảo nho nhỏ gặm gà, mặc kệ hắn. Nếu đây là gà ăn mỳ, nói cách khác hẳn là tên ăn xin đều có thể làm, vậy hắn có cái gì đặc ý đây.

Phong Thần Ngọc đến gần nàng, cười nói: “Biểu muội, trông huynh tuần tú lịch sự, nướng gà lại được như vậy, có huynh biểu ca này, có phải cảm thấy rất hạnh phúc không?”

Nàng trừng mắt hắn, cổ họng của nàng thiếu chút nữa bị nghẹn. “Không biết là, huynh keo kiệt có thể khiến cho người ta ra sức đánh một chút.”

“Keo kiệt?” Hắn mờ mịt không hiểu.

“Đúng a, keo kiệt.” Nàng còn vô cùng nghiêm túc gật đầu, “Muội muốn tín vật của huynh, kết quả huynh kéo dài đến bây giờ cũng chưa uội a.” Đối với chuyện không có được tín vật Cái Bang, nàng vẫn canh cánh trong lòng. =.=

Hắn biểu lộ vẻ mặt oan uổng. “Biểu muội, huynh đã đem bản thân trở thành tín vật tặng cho, còn cần tín vật gì?”

“Huynh?” Lần này nàng thật sự bị nghẹn rồi, Phong Thần Ngọc vội vàng đưa tay vỗ lưng của nàng giúp nàng dễ thở.

“Biểu muội, từ từ ăn, đừng vội vã, nếu không đủ ăn, huynh lại nướng thêm.” Khẩu vị của nàng là mười năm như một thật là tốt, khiến hắn dễ dàng đem nàng mười năm trước sau chồng lên cùng một chỗ.

“Giữ huynh làm tín vật mới gọi là huênh hoang, muội cũng không muốn không rõ ràng đã đánh mất mạng sống, huynh vẫn là thành thành thật thật uội một tín vật là được rồi, như vậy an toàn của muội đối có thể đảm bảo.” Giang hồ nơi nơi hiểm ác, người giang hồ người người gian trá, sư tổ nói là có đạo lý, nhất định phải cẩn thận lại cẩn thận.

“Có huynh làm tín vật càng an toàn a.” Hấn cảm thấy bị người khác nói bản thân không bằng một tín vật là loại ô nhục, cho nên khẩu khí nhất định phải tranh luận vậy.

“Huynh là người đứng đầu không có chuyện gì làm sao? Có nhiều thời gian như vậy cùng muội đi dạo?” Nàng hoài nghi xem xét hấn, cũng không tin Cái Bang lớn như vậy lại không có chuyện quan trọng cần bang chủ tự mình xử lý.

Sau hai ba cái đã ăn xong gà nướng trong tay, hấn thuận tay ở trên tay áo rách nát lau lau, lại trực tiếp về phía sau nằm ngửa trên đồng cỏ khô. “Khất cái chân chính chính là bốn biển là nhà, chính là cái gọi không nhà nơi nơi đều là nhà.”

Từ trong tay nải tìm được bánh bao, đem thịt gà kẹp vào trong đó, Thẩm Thất Xảo ngửi được mùi rất thơm. Nàng ăn uống rất nhiều, một con gà ăn mảy có lẽ đủ ăn, nhưng là nửa con nhất định không đủ, may là còn có lương khô.

“Tiêu muội muội kia đâu? Huynh như thế nào vứt bỏ người ta?” Nàng sớm đã muốn hỏi, nhưng vừa nhớ đến con ngựa già kia phá gió mà phóng liên tục, thiếu chút nữa tim gan dạ dày của nàng bị xóc lên, càng nghĩ càng phát cáu, nhin không được liên nhắc chân đá về phía hấn.

Nhẹ nhàng xoay người tránh né, Phong Thần Ngọc cười nói: “Biểu muội, làm sao nói tức giận liền tức giận a, ghen cũng ngửi được rất rõ nữa, nếu không, chúng ta dứt khoát tìm một ngày tốt thành thân đi.”

“Muội ghen? Huynh nằm mơ đi.” Nàng không hề nghĩ ngợi đã đem đồ vật trong tay nện đến.

Phong Thần Ngọc đưa tay tiếp được, liền nhét vào trong miệng của mình.

“Bánh bao của muội!” Thẩm Thất Xảo phát hiện mình đã ném vật gì, không khỏi phát ra một tiếng hét thảm thiết.

“Muốn huynh trả lại cho? À?” Hấn đem bánh bao từ trong miệng đưa ra, trên bánh bao tuyết trắng rõ ràng có thể thấy được năm dấu tay màu đen, còn có dấu răng hấn vừa mới cắn qua.

Thẩm Thất Xảo cắn răng lại cắn răng, một cước hung hăng đá về phía hấn.

Chỉ thấy hấn thuận thế mà ngã, trở mình lăn lông lốc vài vòng, vẫn không thay đổi thái độ khuôn mặt tươi cười hi hi bên ngoài.

Nàng rất muốn tức giận, thế nhưng nhìn thấy bộ dáng buồn cười của hấn, thật sự là nhin không được ý cười lộ ra ở trên mặt. “Biểu ca, đây không phải có tên là Con lừa lăn tròn àh?”

“Biểu muội, thành thật mà nói? Thật sự là chịu rồi.” Phong Thần Ngọc lại lăn trở về, xoay người một cái liền đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, cười hỏi: “Muốn học hay không?”

”Không cần.” Nàng rất quả quyết từ chối, “Quần áo tốt đều bị biến thành bẩn như vậy.”

Hấn có hàn ý khác nhìn nàng một cái, sau đó dựa sát vào nói nhỏ: “Đúng là Thất Xảo, được gả cho huynh tên khất cái này làm bà khất cái, thật sự không lo lắng một chút?”

Trên mặt vì hiện lên vẻ thẹn thùng, Thẩm Thất Xảo không ngừng xoay người sang chỗ khác mắng: “Huynh tên ăn xin như vậy chắc chắn không cưới được thê tử, cẩn thận đừng để bản thân mình chết đói.”

“Không có, khẳng định sẽ không.” Hấn cười ha ha. Có thể nhìn thấy Thất Xảo mặt đỏ, cho dù bị chém cũng giá trị a.

Đội ngũ tiêu sư một bên nhìn nhau than thở kêu la, đôi nam nữ tuổi trẻ này thật đúng là không kiêng kỵ gì a, còn làm trò liếc mắt đưa tình trước mặt mọi người, đùa giỡn đến mức hoàn toàn quên mình.

Chỉ có điều, tên khất cái tuần mỹ cổ mở kia, thật cũng không đến nỗi bôi nhọ vị cô nương thanh tú này, nếu giúp hấn thay đổi một thân quần áo bẩn thỉu kia, mặc vào trang phục tơ lụa, chắc chắn là vị công tử tao nhã, không biết chừng sẽ thu hút không ít nữ tử say mê.

May thay, hấn chỉ là tên khất cái! Đây là điều trong lòng mọi người không hẹn mà cùng nhau bùi ngùi.

Nhìn thấy bọn họ ở một bên đũa giỡn, trong lòng tiêu đầu kia sáng tỏ, tên khất cái này không có khả năng là bang chủ Cái Bang, nếu không tuyệt đối sẽ không hề kiêng kỵ theo sát một cô nương vui đùa, không có mấy may phong thái của đệ nhất bang đáng có.

Khi màn đêm buông xuống, bầu trời rộng lớn được tô điểm bởi những ngôi sao lấp lánh, một vầng trăng lưỡi liềm cong cong treo cao phía bầu trời, rơi xuống như một sợi chỉ bạc trong suốt sáng chói.

Tục ngữ nói rất đúng, tên khất cái không nhà nơi nơi đều là nhà, trong tay không có lương thực cũng không chết đói. Phong Thần Ngọc vừa rời đi miếu đồ nát trong chốc lát, chờ sau khi hắn quay trở về, trong tay liền đưa ra hai con gà rừng lông tơ màu sắc tươi đẹp.

“Lông gà thật đẹp a, biểu ca, nhờ một cái cho muối.” Thẩm Thất Xảo vốn mệt mỏi muốn ngủ, bởi nhìn thấy gà rừng sau đó đột nhiên tinh thần trở nên tươi tỉnh.

Hắn làm theo nhờ hai cái lông chim cho nàng, Thẩm Thất Xảo vui mừng phấn chấn ngắm nghía.

“Nhớ rõ khi còn bé chuyện muối đem lông vũ cột trên đầu huynh không?” Nàng vì nhớ lại chuyện cũ mà hiện lên ý cười. Khi đó biểu ca thật dễ bắt nạt, không giống hiện tại cảm giác có chút khó đối phó.

Lên tiếng buồn bực đáp lại, hắn bèn xoay người về phía sau giếng nước cạnh viện rửa sạch gà rừng. Hắn làm sao lại không nhớ rõ, nàng không ngừng đem lông vũ buộc trên đầu hắn, còn đem hắn toàn thân trên dưới đều gắn đầy lông vũ, những việc xấu hổ này khiến hắn vị bọn nhóc cùng tuổi cười trêu chọc suốt hơn nửa năm.

Trong khi hắn một lần nữa từ đồng lửa, chăm chú làm gà ăn mỳ, Thẩm Thất Xảo ngồi xổm trước mặt hắn cười nói: “Biểu ca, huynh thật tốt, biết muối buổi tối sẽ đói.”

“Chúng ta cùng nhau lớn lên.” Hắn nhìn nàng liếc mắt một cái. Nàng khiến tuổi thơ của hắn tràn đầy gian khổ, bất quá lúc này nhớ lại chỉ có tiếng cười lưu lại trong trí nhớ, tính cách tinh quái của nàng vẫn là người khác không thể thay thế được, vẫn giống như loại ấn ký in thật sâu vào trong lòng, cho dù muốn xóa cũng xóa không được.

“Chúng ta có tính mai trúc mã đã lâu.” Lời của nàng tự nhiên như nước chảy ra vậy, vẻ mặt tự đắc không màng danh lợi, dường như một chút cũng không biết mình nói cái gì.

Hắn dường như có chút đắm chiêu nhìn nàng một cái, gật gật đầu. “Tính.”

Vẻ tươi cười trên mặt hắn giống như ánh mặt trời sáng lạn, “Biểu ca, huynh xem giao tình chúng ta tốt như vậy, cho dù uội một cái tín vật cũng không quá phận, đúng hay không?” Bất luận thế nào nàng cũng bú dưỡng bình muốn có một tín vật, nàng từng nghe sư phụ nói qua, tín vật Cái Bang là đồ vật có uy tín nhất trên giang hồ, quả thực so với thánh chỉ còn hiệu quả hơn. [dai hơn đĩa...>__<]

Phong Thần Ngọc lộ ra nụ cười hiểu rõ. Hắn đã nói mà, Thất Xảo từ nhỏ sẽ không là người lại dễ dàng buông tha.

“Biểu ca, cho hay không cho?” Nàng bắt lấy tay áo hắn.

Hắn nhìn thấy cánh tay trắng nõn mềm mại kia bắt tay tay mình, bờ môi khẽ giương cao. “Chỉ cần hơi dùng chút lực tay áo của huynh sẽ bị xé xuống dưới, cái này có tính là uy hiếp không?”

“A, bị huynh phát hiện.” Nàng biểu hiện một chút chột dạ cũng không có, bộ dạng bình tĩnh mỉm cười, “Muốn huynh ột cái không?” Hắn dám nói không, nàng đã dùng lực xé xuống cái tay áo rách nát kia.

“Thực tham lam, ta một tín vật sống lớn như vậy ở bên cạnh lại còn không thoả mãn?” Hắn mỉm cười tiếp tục thêm vào củi lửa, một chút cũng không lo lắng cho tay áo của mình, dù sao nó đã rất tồi. [huynh cũng bik sao *lườm*]

“Muội đã nói rồi, không dám làm phiền huynh, chỉ cần uội một tín vật là được rồi.” Thời điểm quan trọng có thể mang ra cứu mạng, lại không cần lo lắng đi theo hắn người đứng đầu nhất bang việc này quá mức rêu rao.

“Một mình lên đường không an toàn?” Hắn nhú mi, rất không hài lòng sự cự tuyệt của nàng.

Thẩm Thất Xảo nháy mắt mấy cái, nghi hoặc nhìn nhìn hắn. “Biểu ca, nói thực ra muội không cho rằng muội là cô nương tay chối gà không chặt sẽ gặp phải ân oán giang hồ gì, một mình lên đường ngược lại so với đi theo huynh còn được an toàn chút.” Không phải người giang hồ, không rước lấy chuyện giang hồ, như vậy mới có thể sống lâu trăm tuổi.

Phong Thần Ngọc im lặng, nàng nói không phải không có lý. Nàng một thiếu nữ tử một mình lên đường, quả thật khả năng gặp rắc rối giang hồ không lớn, chẳng qua — vì cá tính của nàng từ nhỏ đến lớn thích gây chuyện sinh sự, thật sự sẽ không gặp chuyện không may ư?

Hắn thực hoài nghi, vô cùng hoài nghi.

“Huynh không tin muội?” Nàng quan sát vẻ mặt của hắn rút ra kết luận.

“Thực sẽ gây chuyện sinh sự.” Hắn khẳng định nói.

Nàng mâm mâm môi, vươn tay phải làm bộ đáng thề. “Vì mạng nhỏ của muội, muội nhất định sẽ không gây chuyện.” Tay trái lặng lẽ ở sau người đánh một cái dấu gạch chéo. Trong lời nói của nàng vừa rồi không có tính toán gì hết a.

Tiếp tục đến phía trước thêm củi lửa, Phong Thần Ngọc vẻ mặt không muốn thảo luận, dường như gà nướng mới là chuyện quan trọng nhất trong cuộc sống.

“Biểu ca, huynh dù sao cũng sẽ không muốn để muội tự mình tìm chứ?” Con người Thẩm Thất Xảo đảo đảo vài vòng, lộ ra vẻ tươi cười không có ý tốt.

Phong Thần Ngọc nghe được những lời này, giống như bị kim đâm nhảy dựng lên. “Tự tìm?” Vậy còn không bằng tự mình xách kiếm đâm lên giải quyết là được.

“Đừng xấu hổ mà, muội cũng sẽ không sờ loạn.” Những lời nói này thật sự rất mờ ám, khiến những người khác đều ghé mắt.

Nói đùa, lúc trước sờ sờ không sao cả, hiện tại đã trưởng thành, hắn tuyệt đối không cho nàng tùy tiện sờ.

Hắn trốn, nàng đuổi, trong ngôi miếu đồ nát truyền ra từng trận tiếng cười trong trẻo ngây thơ, làm cho bóng đêm yên tĩnh càng thêm tĩnh mịch, thi vị.

Đêm dài con người tĩnh lặng, gió nhẹ thổi, một trận không không thể phát hiện tiếng vang vang lên.

Ánh lửa chiếu đến mọi người bên trong miếu đồ nát, một bên là đội tiêu hộ tiêu, nhưng một bên là một tổ hợp quái dị — một tên khát cái cùng cô nương phong nhã hào hoa nằm cùng.

Tính cảnh giác cao độ khiến cho tiêu đầu của đội tiêu từ trong giấc ngủ bừng tỉnh, nhìn thấy một đám Hắc y nhân trong miếu đồ nát, lập tức hét lớn một tiếng, “Có người cướp tiêu, hộ tiêu.”

Tiêu sư đều xông ra, đao kiếm nháy mắt ra khỏi vỏ.

Thẩm Thất Xảo xoa hai mắt buồn ngủ, nhưng khi nhìn tình cảnh vô cùng nguy hiểm trước mắt, không khỏi trợn lớn mắt. Lần đầu tiên ra khỏi cửa liền đụng phải cướp tiêu, không biết là may mắn hay xui xẻo?

Một bàn tay to lớn dừng trên vai nàng, Phong Thần Ngọc thanh âm êm tai truyền vào tai, “Không phải sợ.”

Nàng buồn bực nhìn nhìn hắn, tuy nàng cũng không phải sợ hãi a, nhưng trong lòng vì lời nói của hắn mà ầm ập.

”Biểu ca, huynh có phải đã sớm biết nơi này sẽ có người cướp tiêu?” Nàng đột nhiên nghĩ việc này có tính khả thi, nếu không hắn không cần kiên trì phải dừng chân ở nơi đây, con ngựa kia tuy già, xe tuy cũ kỹ, nhưng tuyệt đối có thể tiếp tục lên đường.

Ngạc nhiên với sức quan sát của nàng, Phong Thần Ngọc khóe miệng không tự giác gợn lên, nàng nữ tử thông minh như vậy, cho dù tay trái gà không chặt, cũng như có thể bình yên chốn giang hồ thị phi gian trá hay thay đổi.

”Quả thật làm người không cần quá đa nghi.” Đây là hắn thực lòng nói.

Thẩm Thất Xảo lấy lại nụ cười xinh đẹp, dáng tươi cười thanh tú dưới ánh lửa chiếu rọi, có loại quyến rũ nói không nên lời, khiến hắc trong nháy mắt thất thần.

Ánh trăng phản chiếu thân đao lạnh như băng, một gã Hắc y nhân đứng trước mặt bọn họ, quỷ đầu đao trong tay chém thẳng về phía Phong Thần Ngọc, nhưng ngay sau đó lại trợn mắt nhìn, giọng nói còn có chút run sợ, “Phong.... Phong Thần Ngọc....”

Đám người đang đánh nhau không hẹn mà cùng ngừng tay, ánh mắt đồng loạt bắn về phía đối diện.

Tên khất cái không hiềm thấy, đi đến đâu cũng có, nhưng mà tên khất cái có một bộ dạng như Phan An cùng Tống Ngọc thấy cũng xấu hổ, khắp thiên hạ chỉ có một, đó chính là bang chủ Cái Bang Phong Thần Ngọc.

“Mau mau, rút mau.” Một tiếng hô to, Hắc y nhân tranh nhau cùng bỏ chạy, trong chớp mắt đã biến mất không dấu tích, dường như chưa bao giờ xuất hiện qua.

“Hoá ra là Phong bang chủ đại giá quang lâm, tại hạ có mắt như mù, thứ tội thứ tội!” Tiêu đầu đến đến hướng bọn họ nói lời cảm tạ, vẻ mặt không khỏi có chút xấu hổ.

”Bọn họ nhận sai người, ta không phải Phong bang chủ gì.” Phong Thần Ngọc nói dối rất tự nhiên, trên mặt không có chút chột dạ.

Thẩm Thất Xảo cũng dùng sức gật đầu, ngây ngơ cười nói: “Đúng a, biểu ca ta không phải Phong bang chủ gì a, vị bang chủ kia là tên điên* nào ư? Nếu không vì sao gọi Phong bang chủ*.”

*Phong () trong Phong Thần Ngọc phát âm giống từ Phong (kẻ điên –) đều là [fēng]

Người của đội tiêu đưa mắt nhìn nhau, khóe mắt mơ hồ run rẩy, Kẻ điên? Phong Thần Ngọc? Chỉ sợ thiên hạ không có một tên khất cái bình thường hơn so với hắc.

Phong Thần Ngọc âm thầm cắn răng, Thất Xảo tính tình xấu xa dường như chính là nhằm vào hắc, không lúc nào là không quên châm chọc khiêu khích hắc một chút.

Thấy vẻ mặt hai người không giống nói dối, tiêu đầu không khỏi cảm thán trong thiên hạ ngoài trừ Phong Thần Ngọc ra, vẫn có một tên khất cái tuấn mỹ như vậy, thiên hạ rộng lớn, quả nhiên vô kỳ bất hữu. (có đủ những thứ quái lạ, không thiếu những điều kỳ lạ.)

Xinh xắn ngáp một cái, Thẩm Thất Xảo hướng đến ngã trên cỏ khô, mơ hồ không rõ nói: “Cuối cùng có thể ngủ.” Tưởng rằng có trò hay để xem, kết quả cái gì cũng không thấy được thì đã kết thúc, rõ là cái gì không dễ làm, không nên làm người đứng đầu Cái Bang, hừ!

Phong Thần Ngọc ngã đến bên cạnh nàng, đầu gối lên cánh tay nhìn về ngôi sao lấp lánh phía chân trời nhàn nhả say mê. Hắc bỗng nhiên cảm thấy có người như Thất Xảo bên cạnh, cũng không tồi.

Trên đường không có người thì khởi hành, mặt trời nhô lên mới nghỉ ngơi quả là cuộc sống của người áp tiêu, mà Thẩm Thất Xảo rốt cuộc sáng sớm tinh mơ thì đã tỉnh dậy, chỉ vì động tác của những người đó thật sự quá lớn, nàng nếu còn có thể yên tĩnh ngủ, trừ khi nàng là kẻ điếc.

Hai tay ôm đầu gối ngồi trên đồng cỏ khô, nàng vẻ mặt ai oán dõi theo đội tiêu đang rời khỏi ngôi miếu.

”Thất Xảo, nếu luyện tiếu bọn họ, chúng ta đuổi theo.” Phong Thần Ngọc cười đề nghị.

Nàng cắt ngang liếc hắc một cái. “Muội là buồn bực bọn họ quá nhiều giấc mộng đẹp của muội, ai muốn cùng bọn họ lên đường.”

“Rời khỏi Dong Nhân Cốc không phải tới tìm huynh, hay là muốn đi nơi nào?” Hắc hỏi ra nghi vấn của mình lâu nay đã quá nhiều trong lòng hắc.

Nàng nhìn hắc liếc mắt một cái, nhún nhún vai, ngấm ngấm cây cỏ khô, một bộ dạng giọng nói lơ đãng, “Ra ngoài mở mang tầm mắt, nhân tiện xem huynh thành thân chưa.”

“Nếu có?” Hắc nhướn mi, biết đáp án của nàng chắc chắn sẽ vô cùng ngoài dự đoán của mọi người.

Khóe miệng của nàng nở nụ cười yếu ớt, trông như hư ảo rồi lại mang theo vẻ xảo quyết. “Muội đúng là muốn a, nếu huynh thành thân, muội liền lấy thân phận vị hôn thê chính thức để dọa biểu tẩu, nhân tiện bắt chẹt huynh một cây trúc làm lộ phí chu du thiên hạ.” Ai ngờ hần lại thật sự sống chết giữ lấy cái hôn ước kia, haizz, nhất thời nói không rõ tư vị ẩn giấu trong lòng là gì.

Hần đã biết rõ Phong Thần Ngọc lấy vẻ mặt “Sớm biết như thế” đối mặt với nàng. “Thất vọng rồi?”

Khoát khoát tay, nàng nghiêm túc gật đầu, “Không tồi, nhưng mà cô nương ái mộ huynh nhiều như vậy, huynh vẫn thật sự chưa từng động lòng ư?” Dựa vào nam nhân nào đó rất có tiềm chất bà tám trong Dong Nhân Cốc mang về tin tức giang hồ, biểu ca của nàng chính là vị phong lưu khát vương a.

Hần có chút dăm chiêu liếc nhìn nàng một cái, tay cầm mũ dạ (làm bằng da, lông thú) rách nát xoay xoay, không chút để ý nói: “Dường như biết rất nhiều chuyện?” Nàng cho tới bây giờ vẫn là một người không bị người khác xem thường, hơn nữa năm đó nhận nàng làm đồ đệ dường như cũng không phải là nhân vật nhỏ, cho dù không có học được một thân võ công, dù sao cũng có chút thu hoạch mới đúng.

“Huynh uội muội một tín vật, muội liền cho huynh đáp án.” Nàng một bộ dáng thương nhân cò kè mặc cả.

Phong Thần Ngọc lấy tay đưa vào bên trong ngực.

Thẩm Thất Xảo thấy cười nói: “Huynh sẽ không lại đang sờ bọ chết chứ.”

Vừa nghe lời nói này, hần cũng cười, tay cũng không lập tức từ trong ngực rút ra, chẳng qua là cười như không cười nhìn nhìn nàng. “Nếu như đúng thì sao?”

Thẩm Thất Xảo thấy biến đổi không sợ hãi, ung dung ứng đối, “Vây chúng tở bọ chết trên người người đứng đầu Cái Bang không giống người thường, vả lại thiên hạ đều biết, đủ để trở thành biểu tượng tiêu biểu cho thân phận.”

“Nói rất có lý.” Hần không thể gật đầu thừa nhận.

“Nói thật, muội thật sự rất tò mò tín vật của Cái Bang các huynh rốt cuộc hình dạng thế nào?” Nàng nghiêng đầu nhìn thấy tay hần duỗi vào bên trong ngực, trông mong chờ đợi, rốt cuộc là dạng đồ vật gì có thể được thiên hạ đệ nhất Bang dùng để làm tín vật.

Chỉ thấy Phong Thần Ngọc lật bàn tay cầm một loại đồ vật, trực tiếp đặt đặt trên tay của nàng.

Một khối Ngọc Phù gần như hoàn toàn trong suốt, cầm trong tay hơi hơi lộ ra hàn ý, nàng ngẩng đầu không khỏi kinh ngạc. “Hàn Ngọc Phù ngàn năm?” Nghe nói trên giang hồ, loại Phù Ngọc này không hơn sáu cái.

Phong Thần Ngọc lòng có điều hiểu ra, xem ra nàng quả nhiên thông hiểu chuyện giang hồ.

“Là thật àh?” Nàng chứng thực.

Hần nhẹ nhàng gật đầu, chứng thật suy đoán của nàng.

Thẩm Thất Xảo không khỏi bật dậy reo hò, “Không nghĩ đến Cái Bang cái huynh lại có thể lấy đồ vật này làm tín vật, quả nhiên là Bang phái giàu nhất thiên hạ a.”

Nhìn thấy trên ả tín có lỗ nhỏ, nàng lập tức kéo tay nải ra tìm kiếm, không lâu liền thấy nàng từ trong tay nải rút ra một sợi dây màu trắng bạc.

“Muốn nối mang lên?” Hần đoán.

“Ừm.” Nàng dùng dây nhỏ mang xuyên qua Ngọc Phù, buộc một cái đã xong, mang lên nhét vào bên trong quần áo, không một chút sơ hở.

“Sợi kia là gì?” Hần để mắt đến hoài nghi. Sợi dây nhỏ màu trắng bạc xuất hiện ở trong tay Thất Xảo, đây là đại diện cho khẳng định đồ vật kia không phải bình thường, bởi vì nàng từ nhỏ đã có rất nhiều khiến hần kinh ngạc.

“Cái kia a ——” Thất Xảo một vẻ mặt không việc gì, “Không phải chỉ là một thiên tà ti àh.”

“Đừng!” Phong Thần Ngọc không phụ sự mong đợi ngã sấp xuống. Cái gì bảo “Không phải là một thiên tâm ti” Thiên tâm ti loại đồ vật quý giá này ở trong mắt nàng dường như giá trị cùng rơm rạ không sai biệt lắm, nhưng có bao nhiêu vô lâm nhân sĩ tha thiết mơ ước mà không có được a.

Thẩm Thất Xảo nhìn không được mặt mày hơn hở. “Biểu ca, huynh thế này giật mình à?”

“Đây là thiên tâm ti a!” Hắn vẻ mặt kích động, “Trên đời có mấy sợi?”

Chỉ thấy nàng lập tức đưa tay vào trong tay nải lấy ra một cái, hơn nữa so với cái vừa rồi còn dài hơn. “Huynh muốn sao?”

Phong Thần Ngọc hoàn toàn không nói gì, hắn sớm nên biết nàng từ nhỏ sẽ không là một bé ngoan, trưởng thành cũng mãi mãi không có khả năng trở thành một người an phận thủ thường. Khó trách chủ nhân Dong nhân Cốc không chịu truyền dạy nàng võ công, Thất Xảo không có võ công cũng đã là tai hoạ, nếu có võ công, chẳng phải thiên hạ đại loạn a.

3. Chương 3

Xe ngựa cũ kỹ, cô nương phong nhã hào hoa, tên khất cái đầu đội mũ lông thú, hình ảnh như thế cực không hài hoà xuất hiện trên đường chính, làm cho người đi đường tới lui đều ném ánh mắt tò mò.

Quần áo của cô nương mặc dù không sang trọng, nhưng khí chất cũng không kém, quần áo trên người tên khất cái tuy rằng nhiều mảnh vá, nhưng ít ra cũng giặt rửa sạch sẽ. Chẳng qua, nếu cô nương có thể mặc quần áo như thế, xa phu của nàng không đến mức ngay cả quần áo ra dáng cũng không có chứ, trông mảnh vá trên quần áo kia đều xếp cùng một chỗ, tuyệt đối là chiếc bách gia y* chính tông.

*Bách gia y: quần áo nhiều dân tộc, nhiều trường phái ==))

Xe ngựa thoạt nhìn tuy có chút thô thảm, thế nhưng cô nương ngồi trên xe ngựa một chút thô thảm cũng không, trên xe* chất đầy có loại điểm tâm mỹ vị, mặc nàng bất cứ lúc nào lấy ăn.

*nguyên văn là xe ba gác, tức xe không mui, nhưng bạn thích để là xe hơn vì xe nghe có vẻ lịch sự hơn xe ba gác >”

Điều này khiến cho người đi đường tới lui đều ném ánh mắt đồng tình với tên tên khất cái điều khiển xe. Hạ nhân đáng thương, gặp phải một phải vị chủ nhân keo kiệt ích kỷ như vậy.

“Biểu ca, huynh thật sự không ăn?” Lấy khăn tay lau tay áo dính dầu mỡ, Thẩm Thất Xảo lại cầm lấy một miếng bánh nhiều tầng, cũng không quên hỏi người điều khiển xe một chút.

“Áp bức một tên khất cái, thật sự một chút cũng không cảm thấy chột dạ?” Phong Thần Ngọc vô cùng cảm khái nghiêng đầu nhìn nàng hưởng thụ một xe mỹ vị.

Nàng dừng động tác ăn lại, cười khẽ nháy mắt mấy cái. “Huynh là biểu ca của muội, lại là vị hôn phu của muội, muội ăn thức ăn của huynh là chuyện thiên kinh địa nghĩa*.”

*Thiên kinh địa nghĩa: lẽ bất di bất dịch, đạo lý hiển nhiên, lý lẽ chính đáng.

Nhẹ nhàng lắc đầu, hắn chuyên tâm điều khiển xe. Nàng nói không sai, quả thật là thiên kinh địa nghĩa, nàng vốn chính là khư khư áp bức hắn xem như sứ mệnh cả đời, mà hắn lại còn thấy rằng cảm giác bị nàng áp bức cũng không tồi, tất cả quả nhiên trở nên không bình thường. Không, phải nói là từ sau khi Thất Xảo xuất hiện, tất cả đã không bình thường.

Trên đường chính đột nhiên truyền đến một trận tiếng vó ngựa hoảng loạn, đồng thời vang lên tiếng thét chói tai hoảng hốt lung tung của người qua đường.

Một con ngựa hoảng sợ loạn bước xông đến trên đường chính, người đi đường tránh né không kịp bị va vào, quay cuồng ngã xuống một bên.

Ngựa già chậm rãi bước từng bước ung dung, xe vẫn chuyển động phát ra tiếng ầm ầm, nhàn nhả đi trên đường chính, đối với con ngựa đứt cương trước mặt xem như không thấy.

Người qua đường thấy tình hình ấy đều che mặt.

Con ngựa hí phát ra âm thanh xuyên thủng bầu trời, nhưng nghe không rõ nên có tiếng kêu thảm thiết, người qua đường trộm xem từ khe hở giữa, nhưng chứng kiến tên khất cái kia dễ dàng giữ chặt đầu ngựa, mà cô nương trên xe cũ kỹ vẫn ăn thức ăn của mình, dường như mọi thứ chưa từng xảy ra.

“Ngựa nhà ai không có gia giáo, nếu như không nói, chúng ta sẽ không khách khí.” Thẩm Thất Xảo từ trên xe nhảy xuống, một tay cầm một quả đào mật, vòng quanh quần lấy trái táo đỏ sộ đeo ngang bờm ngựa bóng loáng lóng lánh kia.

Phong Thần Ngọc ánh mắt rùng mình, từ giữa móng ngựa rút ra một ngân châm, thoáng chốc ánh mắt sáng ngời chuyển sang sâu thẳm, hần tin nguyên nhân khiến ngựa phát cuồng chính là cây châm này, “Thất hồn châm” của Tứ Xuyên Đường môn.

Thẩm Thất Xảo tiến đến phía trước, tò mò hỏi: “Cây châm này như thế nào lại ở trên móng ngựa? Phải chăng có người định may vá lông con ngựa này?”

“Ở đây chờ huynh một chút, huynh đi một chút sẽ trở lại.” Phong Thần Ngọc xoay người lên ngựa, kéo đầu ngựa phóng về phía con ngựa chạy nhanh điên kia mà đi.

Nhìn hần giục ngựa chạy, dần dần mất bóng, Thẩm Thất Xảo có chút nhàm chán nhìn xem trời xanh mây trắng, chần chừ lưỡng lự một chút liền nhảy lên xe ngựa cũ kỹ, giơ roi chạy đi. Nàng làm sao có thể ngoan ngoãn ở chỗ này chờ đợi, hần luôn luôn quên rằng nàng cho tới bây giờ không là người nghe lời ư!

Người đi đường trên đường nhìn nàng, nàng cũng quay lại nhìn thấy người trên đường, thuận tiện thưởng thức phong cảnh tươi đẹp tự nhiên ven đường, thậm chí còn an nhàn thoải mái ngâm nga khúc sơn ca, tiếng ca véo von vui vẻ tung bay trên đường chính, mang đến cho người đi đường không ít vui vẻ.

Đi một đoạn đường thật dài, thấy nơi có thể nghỉ ngơi, Thẩm Thất Xảo thu xếp tốt cho xe ngựa xong bước vào lều trà.

Lều trà dựng đơn sơ bên đường, dành cho người đi đường từ Nam đến Bắc một ấm nước trà, cùng với giây phút mát lạnh.

Người uống trà, ngựa uống nước, tùy theo yêu cầu. Nhân tiện nghe một một ít từ lữ nhân đến từ bốn phương tám hướng nói nói chứng kiến thấy chuyện kỳ văn dị sử, thật cũng một chút lý thú riêng.

Đưa mắt trông về phía xa, núi xa một mảnh xanh tươi, gió trước mặt thổi tới, tựa như cũng mang theo sự tươi mát trong núi.

Đường chính rất thẳng, nhìn một cái không có kết thúc, khi đã gần đến trưa, người đi trên đường thưa dần, mà bóng dáng Phong Thần Ngọc vẫn không thấy, Thẩm Thất Xảo mày không khỏi chau lại. Chẳng lẽ hần gặp phải phiền toái ư?

Đường giang hồ hung hiểm vô cùng, từng bước nguy cơ, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm đến tính mệnh, nhưng anh hùng hảo hán từ xưa đến nay vẫn tre già măng mọc bước vào giang hồ, chỉ cầu mai kia tranh hùng.

Nhẹ nhàng uống trà trong tay, có chút không yên lòng nghe người bàn bên cạnh nói chuyện.

“Người cũng không biết? Nhị tiểu thư của Thần Kiếm sơn trang muốn luận võ chiêu thân tại đại thọ bảy mươi của Tiêu lão thái gia, hiện tại trên giang hồ cũng trên đến xôn xao.”

“Dung mạo của nhị tiểu thư quả là hiếm có, hơn nữa gia cảnh của Thần Kiếm sơn trang như thế, ai có thể lấy được nàng chính là có phúc a.”

“Việc này rất náo nhiệt, nhị tiểu thư cùng tam tiểu thư nhất định sẽ có chiến.”

“Vì sao? Các nàng không phải tỷ muội ruột sao?”

Đúng vậy a, việc này Thẩm Thất Xảo cũng hiểu kỳ, hai tỷ muội ruột vì sao lại đánh nhau, lại còn là ở đại thọ của gia gia mình? Nàng không khỏi vẻn tai nghe.

“Còn không phải vì Phong bang chủ của Cái Bang à, tuổi còn trẻ bộ dáng lại tuấn mỹ vô cùng, quả thực có thể cùng giang hồ đệ nhất mỹ nam tử ‘Song Tuyệt thư sinh’.”

Thì ra là bất kể nam nữ, chỉ cần bộ dạng thật đẹp cũng là loại sai lầm, nàng dường như có chút vỡ lẽ hơi hơi gật đầu.

“Quả thực như thế.”

“Cho nên lần này nhất định có náo nhiệt để xem.”

“Vậy sao chúng ta không đi xem.”

“Đúng vậy.”

Nghe đến đó, nàng kết luận ra một định lý —— nhân sĩ khắp nơi đều thích xem náo nhiệt, cũng không phải chỉ mình nàng.

Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt ve cằm nhẵn bóng, con mắt không có ý tốt đảo đảo vài vòng, bờ môi Thẩm Thất Xảo lộ ra nụ cười tương tự loại trò đùa dai. Hoá ra còn có chuyện nhị nữ tranh phu thú vị này, nếu nàng cũng tham gia cuộc chiến, không phải thành tam thê tranh phu sao? Chuyện này dường như rất thú vị.

Một tiếng nổ bùm, làm cho bờ môi Thẩm Thất Xảo nhanh chóng trở về vị trí cũ, đôi mắt to xinh đẹp kinh ngạc nhìn người đàn ông to lớn giống núi giống chày ở trước mặt mình, trông thân thể kia, cảm thấy như chỉ có một khoảng cách, xem ra chính là nhân vật không thể trên chọc, nhưng mà vì sao hắn phải vênh váo hung hăng đứng ở trước bàn của nàng như thế, nàng giữ khuôn phép uống trà của mình có gì sai sao?

Hoang mang nháy mắt mấy cái, nàng chần chừ mở miệng, “Xin hỏi vị đại ca này, ngài là có ý gì?” Nàng đã nhún nhường như vậy, hắn hẳn là sẽ không ức hiếp một thiếu nữ tử mới đúng.

“Ta muốn chỗ này, người tránh ra?” Về hung tợn trên mặt run lên run lên, quả thật rất có tác dụng đe dọa.

Thẩm Thất Xảo mím mím môi, cầm lấy tay nải của mình, vẻ mặt khiếp sợ đứng dậy, bước nhanh đến xe ngựa bên ngoài của mình.

Trà uống một nửa đã đổ trên bàn, người đàn ông to lớn liền phát ra tiếng kêu thảm thiết, đau đớn lăn trên mặt đất, không ngừng gãi trên người mình, máu chảy đầm đìa trên vết cào khiến người khác nhìn thấy ghê người.

“Trong trà..... có..... độc.....” Hắn đau đớn nói ra vài chữ.

Trong lều trà tức khắc một trận âm thanh chén bàn nghiêng đổ.

“Làm sao có thể? Ta vừa mới uống nửa ấm mà, nhìn xem, ta bây giờ còn đang uống đấy.” Thẩm Thất Xảo cười dịu dàng, giơ chén trà trong tay mình lên chứng minh, bộ dáng có vẻ xinh đẹp đáng yêu.

Có một số người trời sinh liền có năng lực khiến người khác tin phục, mà Thẩm Thất Xảo vừa lúc chính là thuộc loại người như thế.

“Lấy thùng nước lạnh hắt hắt đi, có lẽ có tác dụng.” Nàng còn nghiêm túc đề nghị.

Chủ quán lập tức mang một thùng nước giếng lớn đến đây, một cảm giác nguyên thủy truyền đến trên người cụ hán, mà kỳ tích lập tức xuất hiện, được hắt một thùng nước, người kia liền ngừng phát điên, vẻ mặt khiếp sợ đứng dậy, dường như có chút mơ hồ không rõ ràng.

Dường như không có việc gì? Tách đậu phộng, sau đó há mồm tiếp được, nàng có vẻ thích ý vô cùng.

Người đàn ông to lớn kinh ngạc trừng mắt nhìn xe ngựa bên cạnh vị cô nương thanh tú kia, cảm thấy một loại cảm giác lạnh dâng lên từ lòng bàn chân, thanh âm run rẩy nói: “?.....?

Thẩm Thất Xảo cười khê nháy mắt mấy cái, cười nói: “Ta rất nghe lời a, đại ca bảo ta nhường chỗ, ta không phải đã nhường, đại ca còn có gì không hài lòng?”

Tiếng vó ngựa thanh thúy sau giờ ngọ yên tĩnh có vẻ rõ rệt vô cùng, Thảm Thất Xảo quay đầu nhìn lại, mặt lộ vẻ vui mừng.

Tên khất cái một thân mảnh vá phóng xuống ngựa, vững vàng dừng lại bên cạnh xe ngựa, quan tâm hỏi han: “Như thế nào không vào bên trong ngồi?”

“Bên ngoài tầm nhìn rộng rãi hơn.”

“Vậy thì lên đường.” Hấn đưa tay dắt dây cương con ngựa già.

“Được, nhưng con ngựa này làm sao bây giờ?” Nàng nghiêng đầu nhìn con ngựa sắc sỡ kia, con ngựa kia cũng quay lại trừng mắt nhìn nàng.

“Sẽ có người đến tìm nó, chúng ta đi thôi.”

“A, chờ muối uống hết chén trà còn lại.” Nàng cầm trong tay chén trà đưa về cho chủ quán, vô cùng vui vẻ nhảy lên xe ngựa, “Có thể đi rồi.”

Đến lúc đi càng ngày càng xa lều trà, Thảm Thất Xảo chen ngồi vào bên cạnh Phong Thần Ngọc, “Biểu ca, chuyện của huynh giải quyết xong rồi sao?”

“Ừ.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đường Phóng trúng độc.”

“Đường Phóng là ai?”

“Lão nhị của Tứ Xuyên Đường Môn.”

“Đường Môn dùng độc không phải nổi tiếng thiên hạ sao? Làm sao lại trúng độc.” Nàng tò mò chết, chuyện này nghe được quả thực vô cùng khó tin.

“Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, hơn nữa rất có thể là người trong Đường Môn ra tay.” Phong Thần Ngọc mày hơi mồm nhả lại, người bên ngoài môn phái tranh giành, người ngoài không nên nhúng tay vào.

“Nói như vậy còn giải thích được.”

“Vừa rồi ở trong lều trà xảy ra chuyện gì?”

“Không có a.”

“Người đàn ông to lớn kia như thế nào cả người lại tơ máu? Vả lại nhìn thấy ánh mắt tràn đầy hoảng sợ?” Hấn một chút cũng không tin tin lí do biện hộ của Thất Xảo, nàng tuyệt đối là loại người lấy dao đâm người khác, còn có thể vẻ mặt vô tội nhìn thấy người ta hỏi ai là hung thủ.

“Trời phạt đi.” Thất xảo suy nghĩ dùng từ thích hợp, “Hấn bắt nạt muối một thiếu nữ tử yếu đuối, đem muối từ trong lều trà đuổi ra ngoài, ông trời xem không được, cho nên liền trừng phạt hấn một chút.”

“Nguy biện.” Hấn há mồm cười mắng, trong lòng ngược lại cũng buông xuống tảng đá thật lớn, ít nhất khi hấn không ở cùng, nàng cũng có khả năng tự bảo vệ mình, tuy rằng hấn không biết nàng làm thế nào được.

“Chúng ta phải đi Thần Kiếm Sơn Trang sao?” Nàng cầm lấy thức ăn vừa ăn vừa hỏi.

Phong Thần Ngọc vẻ mặt quái dị nhìn nàng một cái. “Đi.”

“Huynh đi tỷ thí võ đài?” Nàng truy vấn.

“Hy vọng huynh đánh à?” Hấn ánh mắt chuyên tâm nhìn chằm chằm mặt nàng.

Thảm Thất Xảo nghiêng nghiêng đầu, giống như tự hỏi một chút, sau đó mở miệng nói: “Muội đương nhiên là hy vọng rồi! Dù sao như vậy mới có náo nhiệt để xem. Vừa rồi ở trong lều trà nghe nhóm người qua đường kể, tỷ muội Tiêu gia dường như cũng rất thích huynh, cho nên nói không chừng các nàng có thể bữa tiệc đại thọ của gia gia mình tàn sát lẫn nhau?”

Hắn không nói gì ngửa mặt lên nhìn trời thở dài. Tính cách thích gây chuyện này của Thất Xảo rốt cuộc là giống ai? Rõ ràng phu thê Thẩm thúc đều là người lương thiện ân cần, như thế nào tính cách Thất Xảo lại cứ chỉ e thiên hạ không loạn?

“Muội ít gây sự chút đi.” Cuối cùng hắn chỉ có thể nói như vậy.

Nàng gật đầu nhận sự dạy bảo. “Muội biết, muội cố gắng lấy an toàn làm điều kiện tiên quyết không nguy hại đến tính mạng của mình.”

Phong Thần Ngọc vô lực cúi đầu, nàng vì sao lại là vị hôn thê của mình chứ, muốn không để ý đến nàng cũng không được.

“Biểu ca, biểu ca, ăn gà.” Nhìn khuôn mặt tươi cười như hoa của Thất Xảo, hắn chỉ có thể cười đáp trả, bất luận thế nào, trách nhiệm này là hắn nhận, phải chịu trách nhiệm đến cùng.

Tên khất cái cùng cô nương, hơn nữa bộ dáng vô cùng thân mật, đây dù thế nào đi nữa cũng là chuyện khiến người ghé mắt nhìn, mặc dù đường sự dừng dừng gây sự chú ý khắp nơi.

Xe ngựa vào thành dừng lại trước một gian tử lâu, một vị thư sinh nhẹ nhàng ngăn xe ngựa lại, tóc hắn đen bóng như bôi dầu hoa quế, dài như thiên kim phu nhân, làn da trắng nõn như da hải tử, ngũ quan tuần mỹ xuất chúng hấp dẫn sự chú ý nhất là ánh mắt vô cùng đa tình kia, dường như hắn chỉ cần liếc ai một cái, người nọ sẽ không kim lòng được sa vào say mê mà không thể tự kiềm chế.

Lúc này, vị thư sinh thích thú nhìn Phong Thần Ngọc cùng chiếc xe ngựa của hắn.

“Phong huynh lúc nào cảm thấy hứng thú với tư tình nhi nữ vậy?” Ánh mắt như có như không chuyển sang Thẩm Thất Xảo bên cạnh.

Phong Thần Ngọc cười ôm quyền. “Đây là biểu muội của tại hạ.” Quay đầu hướng Thẩm Thất Xảo giới thiệu, “Thất Xảo, đây là Ôn công tử.”

Thẩm Thất Xảo sóng mắt di chuyển, ý cười ở khóe miệng càng sâu thêm. “Có thể ở nơi này gặp được Ôn công tử thật đúng là khéo a!” Rõ ràng đã đi hướng ngược lại rồi, làm thế nào còn gặp được hắn?

“Đúng vậy, Ôn mỗi lúc luôn bốn biển là nhà, muốn gặp thật sự không dễ.” Ôn Học Nhĩ mỉm cười tự giễu.

“Chẳng lẽ Ôn huynh cũng đến vì tỷ thí lôi đài của Thần Kiếm sơn trang?” Phong Thần Ngọc mạnh dạn đoán.

Ôn Học Nhĩ sau khi tiếp nhận ánh mắt không có ý tốt của Thẩm Thất Xảo, thần sắc chợt tắt. “Ấy ấy, tại hạ nào dám vọng tưởng, chẳng qua là vi đại thọ bảy mươi của Tiêu lão gia không nên làm mất mặt lão nhân gia.”

“Tương thỉnh không bằng ngẫu nhiên, nếu đã gặp nhau, Phong mỗi phải uống cạn một chén lớn, Ôn huynh mời, tiểu đệ hôm nay làm chủ.” Phong Thần Ngọc chấp hai tay, dẫn đầu bước vào tử lâu.

Thẩm Thất Xảo nhảy xuống ngựa bước theo.

Ôn Học Nhĩ mỉm cười, dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe được nói: “Tiểu sư muội, gặp nhau không nhận nhau, thật là phải làm như người qua đường sao?” Mặc dù muội trốn tránh cũng bị tìm thấy, có trò hay thì đáng chờ đợi, muốn dễ dàng thoát khỏi hắn, cửa nhỏ cũng không có.

Không vết tích đá hấn một cước, Thẩm Thất Xảo cười đến vô cùng rạng rỡ, nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng nói: “Không muốn bị chính rất thê thảm, huynh lập tức tự động biến mất, nếu không hậu quả tự gánh lấy.” Tam cô lục bà này, không biết từ nơi nào tra được nàng có hôn ước cùng Phong Thần Ngọc, từ đó cả ngày lẫn đêm trông ngóng bọn họ tương phùng, thậm chí không tiếc số tiền lớn mời người vẽ bức họa của Phong Thần Ngọc, thiên tân vạn khổ* thả Thất Xảo vào trong viên.

*Tam cô lục bà: chỉ những người phụ nữ làm nghề bất chính, lừa đảo. Ba cô trong đó có đạo cô, cô đồng. Sáu bà gồm: bà mối, bà lang, mẹ mìn, chủ nhà chứa. [Ở đây Ôn huynh chắc là bà mối rùi =))]

*Thiên tân vạn khổ: Trăm cay nghìn đắng.

Hừ hừ, nếu nàng để hắn xem trò cười, ba chữ Thẩm Thất Xảo nàng sẽ viết ngược lại.

Gian tửu lâu này tuy rằng không lớn, nhưng trong bữa tiệc cũng không thiếu người giang hồ cầm đao mang kiếm, nhìn quanh bốn phía, Thảm Thất Xảo trong lòng đã có tính toán, lặng yên nở một nụ cười xảo quyệt.

Khách và chủ ngồi xuống, rượu và thức ăn từ từ mang lên, trong bữa tiệc không tránh được phải hàn huyên vài câu.

“Biểu ca, vị Ôn công tử này trên giang hồ tên tuổi có lớn không?” Thảm Thất Xảo vẻ mặt ngây ngô tò mò.

Nghe vậy, trong lòng Ôn Học Nhi dâng lên một loại cảm giác chằng lảnh.

Phong Thần Ngọc cười nói: “Ôn huynh chính là Song Tuyết thư sinh đỉnh đỉnh đại danh trên giang hồ, võ lâm đệ nhất mỹ nam, tình lang trong mộng nữ tử khắp thiên hạ.”

“Song Tuyết?” Thất Xảo khó hiểu nháy nháy mắt vài cái, “Là sắc nghệ song tuyết sao?” Thanh âm không lớn không nhỏ, cũng đủ để người chung quanh nghe được một rõ hai ràng.

Hiện trường có người cười sặc sụa, có người phun rượu, có người phun nước, có người ngã xuống ghế, các loại âm thanh không hện nhau mà cùng vang lên, tửu lâu nhất thời loạn thành một đoàn.

Song Tuyết thư sinh bị người khác làm trò xưng là Sắc Nghệ Song Tuyết, đây tuyệt đối là chuyện văn sở vị văn*, cũng khó trách bọn họ chịu sự kinh hãi.

*Văn sở vị văn: nghe thấy lần đầu, nghe thấy điều chưa từng nghe thấy.

“Sắc nghệ song tuyết?!” Phong Thần Ngọc khó có thể tin tưởng mắt nhìn nàng, làm sao có thể nghĩ ra ý tưởng ngu ngốc như thế, hắn đã nghe rõ được âm thanh nghiêng rặng của Ôn Học Nhi, hắn có thể hiểu được sự phẫn nộ của tên đó, đối lại là hắn cũng sẽ có phản ứng như vậy.

“Muội nói sai sao?” Thất Xảo lập tức bày ra vẻ mặt chực khóc.

Phong Thần Ngọc nhất thời luống cuống tay chân. “Thất Xảo, muội, muội... Đừng khóc, muội không có nói sai, hoàn toàn không có nói sai.” Mặc kệ thế nào, chỉ cần có thể làm cho nàng không khóc là tốt rồi.

Ôn Học Nhi không thể tin được trừng mắt nhìn Thảm Thất Xảo, dường như thấy được chuyện kỳ lạ nhất trên đời.

Nàng lại có thể khóc? Người trời sinh đã khóc, việc này không thể nghi ngờ, mà lại là sở trường của phụ nữ. Nhưng hắn chưa từng thấy qua Thất Xảo khóc, thậm chí cho rằng nàng hắn là không biết khóc, đương nhiên hắn đã sai rồi, nàng chẳng những sẽ khóc, hơn nữa là khóc thật sự, quả thực là nhân tài xuất chúng.

Thảm Thất Xảo nghe vậy lập tức nín khóc mỉm cười, tựa như ánh mắt đầu tiên vào sáng sớm chiếu rọi thế gian sáng rực loá mắt, làm cho rất nhiều người rơi vào thất thần.

Chỉ chốc lát sau, Thảm Thất Xảo kéo tiểu nhị thì thầm một lúc, ai cũng không biết nàng nói thầm những gì, nhất là Ôn Học Nhi, càng có loại cảm giác ngồi đứng không yên.

Rượu và thức ăn lần lượt dọn lên, không khí trong bữa tiệc cũng vô cùng hòa hợp, trừ bỏ khúc dạo đầu có chút ngoài ý muốn, bữa cơm này quả thực được xem như hoàn mỹ.

“Các món ăn sau cùng, tất cả đều đủ.” Tiểu nhị mang lên món ăn cuối cùng.

Ánh mắt hai người đều tập trung trên đồ ăn kia — một con ba ba thật lớn.

“Ăn a.” Thảm Thất Xảo cười thân nhiên với Ôn Học Nhi, tha thiết mời ăn.

Nàng lại mời hắn ăn rùa! Ôn Học Nhi oán hận trừng hai mắt nhìn nàng. Muội nhớ kỹ cho ta, ánh mắt hắn nói như thế.

Ta chờ! Thảm Thất Xảo cũng dùng ánh mắt như thế đáp trả hắn.

Phong Thần Ngọc nhìn sòng mắt hai người bọn họ mãnh liệt, trong lòng nảy sinh nghi ngờ, Thảm Thất Xảo dường như rất thích trêu đùa Ôn Học Nhi, mà bộ dáng đối với nàng cũng có nhiều oán hận chất chứa đã lâu, nhưng hắn vẫn kiềm chế không nói một câu.

“Ôn công tử, ăn rùa (ma-cà-bông) đi, rất bổ.” Thảm Thất Xảo gấp một miếng vào trong chén của hắn, vẻ mặt có chút thân mật.

*Rùa – Ma-cà-bông: đều phát âm là [biễ]. Ma-cà-bông ý chỉ những kẻ không nhà không cửa không nơi về, lang thang lưu lạc đây đó để kiếm sống một cách bất chính. [HV: Thật ra ta cũng không hiểu nghĩa của từ thứ hai cho lắm >’< vì=“” tra=“” mãi=“” vẫn=“” chỉđược=“” những=“” từnhư=“” ‘móm’,=“” ‘mép’,=“” ‘bep’,..=“” nhưng=“” duy=“” chỉ=“” có=“” từđiển=“” hán=“” việt=“” trong=“” qt=“” dịch=“” là=“” “ma-cà-bông”.=“” lúc=“” đầu=“” cũng=“” không=“” liên=“” tưởng=“” đến=“” từ=“” này=“” vì=“” nghĩ=“” chẳng=“” liên=“” quan=“” gì,=“” nhưng=“” lại=“” nhớđến=“” câu=“” trên=“” ôhn=“” có=“” nói=“” là=“” “bốn=“” biến=“” là=“” nhà=“” nên=“” ta=“” thấy=“” từ=“” này=“” thích=“” hợp=“” nhất=“” ^.=“” có=“” gì=“” sai=“” mong=“” mọi=“” người=“” thông=“” cảm=“” *cúi=“” đầu*=“”>

Phong Thần Ngọc cũng với đũa thưởng thức mùi vị, lại bị Thảm Thất Xảo ngăn cản, còn nhẹ nhàng lắc đầu ra ý với hắn.

Ôn Học Nhĩ lập tức dừng thịt rùa đã đưa vào trong miệngm hoài nghi không rõ nhìn miếng thịt, lại nhìn vẻ mặt mỉm cười của Thảm Thất Xảo, cuối cùng cắn răng đem thịt bỏ vào trong chén. Gặp Thảm Thất Xảo tốt nhất suy nghĩ rồi hắn làm, nếu không bị chết oan uổng.

“Nhìn Ôn công tử nhân tài xuất chúng như thế, chỉ sợ đến Thần Kiếm sơn trang, ngay cả võ đài cũng không dùng tới là có thểom được mỹ nhân về. thật khiến người khác hâm mộ.” Nàng bộ dáng cảm khái hận không thể sinh thành nam nhi.

Khóe miệng run lên vài cái, Ôn Học Nhĩ khí định thần nhàn nói: “Tại hạ ngược lại rất hâm mộ Phong huynh, đời này có một biểu muội khéo léo như cô nương đây, thật sự chết cũng không tiếc.”

“Biểu ca, thật vậy chăng?” Thảm Thất Xảo ra vẻ khờ dại hỏi.

Phong Thần Ngọc biết nghe lời phải đáp, “Đúng vậy, có biểu muội như vậy, quả là không phí một đời người.” Trả lời nhỉnh nọt như thế ít nhất có thể để bản thân sống lâu một chút, có sao lại không làm.

“Biểu ca, dùng bữa, ăn no có sức đi đường.” Nàng tươi cười rạng rỡ giúp hắn gấp rau, chỉ chốc lát sau trong bát liền thành một hòn núi nhỏ.

Phong Thần Ngọc mỉm cười động đũa.

Rượu đủ cơm no, bước ra khỏi tửu lâu, Ôn Học Nhĩ thậm chí chưa kịp mở miệng, Thảm Thất Xảo đã chấp tay nói lời từ biệt, “Ôn công tử, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, chúng ta sau này còn gặp lại! Biểu ca, chúng ta đi thôi, không nên trihoãn việc của Ôn công tử.” Không vì thanh minh liền kéo Phong Thần Ngọc không hiểu có sự lên xe chạy lấy người.

Nhìn núi với núi, nhìn nước với nước, ngẩng nhìn nước từ trên núi chảy xuống quả là đặc biệt thân thiết.

Trộm quan sát bộ dáng người vui vẻ bên cạnh, Phong Thần Ngọc vài lần muốn hỏi lại thôi, nàng không muốn nói chỉ sợ hỏi cũng vô dụng, dù trong lòng có chút không thoải mái thì sao, hắn vẫn nên đè nén nghi hoặc trong lòng.

“Trên giang hồ có người biết lai lịch xuất thân của Ôn Học Nhĩ?” Nàng đột nhiên chủ động lấy đề tài quanh Ôn Học Nhĩ.

“Không có.”

“Dong Nhân Cốc.” Nàng thẳng thắn nói ra đáp án.

Phong Thần Ngọc đầu tiên là ngẩn người ra, sau đó lộ ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, thì ra là đồng môn.

“Giữ bí mật.” Nàng yêu cầu.

“Vì sao?”

Thảm Thất Xảo đột nhiên lộ ra vẻ chăm chú nghiêm túc. “Biểu ca, huynh phải biết rằng người giống Ôn Học Nhĩ là thích gây chuyện sinh sự, nếu cùng hắn có quan hệ, với một thiếu nữ không có võ công như muội,

rất dễ chết oan chết uổng.” Đương nhiên, muốn động đến nàng điều kiện đầu tiên kiên quyết là có đủ tính mệnh.

Hắn hiểu được gât đầu, quả thật như thế, khó trách Ôn Học Nhĩ cũng không có chủ động quen biết nhau, thì ra có kiêng dè này, nghĩ đến tình đồng môn của bọn họ xem ra không hề xấu giống bề ngoài như vậy.

Gió đột nhiên điên cuồng gào thét, lá cây bên đường phát ra tiếng vang thật lớn giống như cơn sóng vội vàng ập tới, trong khoảng thời gian ngắn cát bay đá chạy, đột nhiên mưa dữ dội dường như không thể phân biệt con đường phía trước.

Thời tiết như vậy thực không thể tiếp tục đi tiếp, bọn họ đành phải tìm một khách điểm bên đường ngủ trọ.

Bão táp đột ngột tới làm cho rất nhiều người trì hoãn lộ trình, trong tình huống như vậy không thể không dừng lại tại nơi nhỏ bé này.

Tên khất cái là tầng lớp thấp nhất xã hội, thân thể phụ nữ cũng là kém nhất, cho nên Phong Thần Ngọc cùng Thẩm Thất Xảo đành phải ngồi bên trong đại sảnh nhìn mưa, mà phòng khách toàn bộ dành cho lũ khách thoạt nhìn dường như có tiền hơn này.

Đồ khách phát ra tiếng quát hào phóng, có người vui có người xót, nhưng lại không có người rời khỏi, ngoài phòng mưa dày, trong phòng ván bạc cũng đang đậm.

“Biểu ca, huynh không đi đánh bạc sao?” Thất Xảo có chút khó có thể lý giải nhìn người cùng nàng xem mưa.

Phong Thần Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu, kỳ thực ngoài mặt bình tĩnh nhưng có một sự lo lắng không tên, cho nên hắn không nghĩ rời đi thân thể bên cạnh hắn.

Màn mưa dày đặc, bụi che lấp trời đất, cùng thời gian trôi qua, bóng tối thay thế ánh sáng, khách điểm cũng đốt đuốc dầu thông thật lớn chiếu sáng lên.

Một bên tai nghe âm thanh đặt cược hào phóng, không yên lòng nhìn bóng đêm tối đen không ánh sáng bên ngoài cửa lớn, không ngừng tách đậu phộng trong tay đưa vào miệng, cái miệng xinh xắn chưa từng có khoanh khắc ngừng nghĩ, trái cây và điểm tâm trên bàn dần dần biến mất.

Phong Thần Ngọc vô cùng buồn chán đem cằm chống trên mặt bàn, ánh mắt dõi theo động tác chuyển đến chuyển lui của nàng, đột nhiên có chút xúc động. “Thất Xảo, muộiئن như thế lại không mập ra, thật sự là khó tin.”

“Muội nhàm chán thôi, lại không thể ngủ.” Nàng co chút oán giận miệng lưỡi nhai.

“Phòng trọ quá ít.” Hắn nói ra một chuyện chân thực mà mọi người đều biết.

Khách điểm này chỉ có vốn vẹn ba phòng khách, một gian của một vị mang thai bụng rất to, bất cứ lúc nào cũng có thể sinh, một gian bị một vị quan gia ở, còn một gian nghe nói một vị đại hiệp danh chấn hắc bạch lưỡng đạo chiếm giữ.

Cùng người mang thai tranh giành giường ngủ rất không có đạo đức, cho nên chỉ có thể bỏ qua; dân không đấu với quan, thứ hai như lệ cũ cũng bỏ qua; thứ ba ở bên trong nếu là đại hiệp nhân vật hắc bạch lưỡng đạo, mà vị khất cái kia rõ ràng lại không nghĩ tự bực lộ thân phận cùng người tranh giành, cho nên đành phải theo hai điều trước, cũng bỏ qua.

Bởi vì loại người đó, nàng mới có thể đành chịu ngồi trong đại sảnh xem mưa, nhưng bên ngoài đã tối đen một mảnh, còn có thể nghe tiếng mưa rõ hơn.

“Biểu ca, muội mệt.” Thẩm Thất Xảo ngáp dài, ánh mắt cũng nhanh chóng không mở ra được, thật cứ muốn trực tiếp ngủ trên mặt đất ch xong.

Phong Thần Ngọc nhìn nàng đau khổ gắng gượng nhắm mắt, trong lòng không đành lòng, đưa tay vỗ vỗ vai nàng. “Ngủ trên bàn đi.”

“Cái bàn cứng quá.” Bất mãn lắm lắm, nàng bị nửa trạng thái mơ màng vây lấy, không tự giác lộ ra vẻ mặt tiểu nữ nhân yếu kiêu.

“Vậy dựa lên vai huynh đi.”

Hắn lời còn chưa dứt, Thẩm Thất Xảo đã thật đến trên người hắn.

Là huynh nói, không phải muội muốn, con rất cẩn thận, sư mẫu, con không vượt quá phép tắc a. Khóe miệng nở một nụ cười nhạt, nàng chìm vào giấc ngủ.

Nhìn người trong ngực mình không chút đề phòng, say sưa đi vào giấc ngủ, Phong Thần Ngọc cười lắc đầu.

Ngủ đến nửa đêm, khách điểm đột nhiên náo nhiệt hẳn lên, thậm chí có thể dùng rối loạn để hình dung, bởi vì người phụ nữ có thai kia phải sinh.

Người trong khách điểm không ít, nhưng mà không có bà mụ, cũng không có thầy thuốc, nói chi là người có kinh nghiệm sinh nở. Bên trong khách điểm bất luận người dân bình thường, hay giang hồ hào khách đều chỉ có thể bất đắc dĩ nghe người phụ nữ kia phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, nhìn trạng thái của nàng ở trong phòng ngoài phòng gấp đến độ xoay xoay chuyển chuyển.

“Thật ồn ào.” Thẩm Thất Xảo xoa ánh mắt mệt mỏi, từ trong lòng ngực Phong Thần Ngọc ngẩng đầu lên, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Có lẽ người phụ nữ có thai kia khó sinh, mà nơi này lại không có bà mụ, bên ngoài mưa to, không thể ra ngoài mời người.” Phong Thần Ngọc đơn giản giải thích nguyên nhân.

“Biểu ca, bảo chủ quán đun nước ấm.” Về mặt nàng có chút không hài lòng, trong mơ bị người khác đánh thức thật sự rất khó chịu.

hắn ngẩng ra, sau đó giật mình, dùng nội lực phát ra tiếng, “Chủ quán đun nước ấm.” Hoàn cảnh âm ỉ như vậy thanh âm thật sự cần rất lớn mới có thể để người khác nghe được lời nói của mình.

“Mang muội lên đi.” Nàng vỗ vỗ mặt mình, cố gắng khiến bản thân thanh tĩnh.

Phong Thần Ngọc không nói hai lời, mang theo nàng phi thân lên lầu.

“Tránh ra tránh ra, người đỡ đỡ đến, đừng cản đường.”

Mọi người không hện mà cùng nhau tránh đường, nhưng nhìn thấy là một con nhóc tuổi còn trẻ, trong lòng liền không ngừng trực tiếp nói thầm. nàng sẽ đỡ đỡ sao?

Thành thật mà nói, ngay cả Phong Thần Ngọc cũng hoài nghi.

Hoài nghi thì hoài nghi, nhưng ở tình huống vô kế khả thi, chỉ có ngựa chết chữa như ngựa sống, tất cả mọi người đem hy vọng đặt trên người thoát nhĩ cực kỳ không đáng tin kia. Đêm dài đằng đẵng, cũng là một đêm mưa rối loạn.

Một thùng nước ấm được đưa vào, sau đó cửa phòng khóa từ bên trong.

Tiếng kêu thảm thiết của thai phụ kéo dài liên tục sau nửa nén hương dần dần đổi thấp, lại sau nửa nén hương, một tiếng trẻ con khóc nỉ non cắt qua bầu trời đêm, làm cho khách điểm nửa ngày tĩnh lặng nhất thời nhốn nháo hẳn lên.

“Muội làm thế nào biết đỡ đỡ?” Phong Thần Ngọc tò mò, mọi người đều tò mò.

Thẩm Thất Xảo rửa sạch máu bẩn trên tay xong, thản nhiên nói câu, “Muội chỉ là thử nghe theo cách của đại thẩm kế bên này dù sao cũng dùng thôi.”

4. Chương 4

Sau vài ngày mưa to, nơi nơi đều là cảnh lá héo úa, đường lầy lội không thể tả, xe cũ kỹ, ngựa già, cùng với tên khất cái càng thêm rõ rệt, duy nhất không hợp chính là vị cô nương xinh đẹp trên xe tay cầm ô dầu nổi tiếng của Giang Nam.

Áo trắng quần lục, dáng vẻ thanh tân, ba phần ý cười ở khóe mắt đuôi lông mày, lơ đãng hỏi để lại người đi đường có vẻ thất vọng.

“Biểu ca, rốt cuộc là địa vị giang hồ Tiêu lão thái gia của Thần Kiếm sơn trang cao quý, hay là sắc đẹp của Tiêu nhị tiểu thư kinh diễm?” Thẩm Thất Xảo vẽ mặt mang vài phần nghi hoặc rõ rệt. (Kinh diễm: xinh đẹp đến đáng ngờ.)

“Tại sao hỏi thế?” Phong Thần Ngọc vẽ mặt thản nhiên, ở cùng nàng càng lâu, khoảng cách cảnh tượng Thái Sơn sụp đổ không ngừng càng lúc càng gần.

“Muội chỉ là tò mò.” Giọng điệu của nàng nhấn mạnh hai chữ “tò mò”, “Vì sao gặp mặt phần lớn là trai trẻ, tiểu hủ bối giang hồ? Chẳng lẽ sức ảnh hưởng của Tiêu lão Thái gia chỉ dừng ở trên người bọn tiểu hủ bối này?”

Phong Thần Ngọc cuối đầu buồn cười, lời này phải truyền đến tai Tiêu lão thái gia của Thần Kiếm sơn trang, vẽ mặt ông ta nhất định sẽ vô cùng dọa người.

“Huynh vẫn chưa trả lời muội.” Nàng mang đầu đưa ra trước mặt hắn, vẽ mặt chờ mong.

Phong Thần Ngọc chưa kịp trả lời, xe ngựa đột nhiên xóc nảy một cái, Thẩm Thất Xảo trở tay không kịp đành phải dùng tay nắm lấy dựa vào người duy nhất bên cạnh, mà Phong Thần Ngọc cũng theo bản năng đưa tay nâng nàng, đang bối rối vô cùng, bốn cánh môi không hề báo động mà dán cùng một chỗ, nhất thời cả hai giật mình không cách nào phản ứng.

Môi của nàng mùi vị mềm mại mọng manh, còn mang theo mùi vị ngọt ngào nhàn nhạt của hoa quế, nàng quả thật là rất ham ăn.

Đột nhiên lấy lại khoảng cách của nhau, Thẩm Thất Xảo vẽ mặt có chút không được tự nhiên. “Biểu ca, cái kia.... Huynh ăn chút điểm tâm không?” Nàng nghĩ muốn giải trừ sự xấu hổ.

Phong Thần Ngọc môi nhẹ nhàng cong lên, vẽ mặt hứng thú nhú mày. “Bánh hoa quế, mùi vị không tệ.”

Nháy mắt màu đỏ trên mặt nàng lan ra, giống như bôi son nhiều hơn bình thường, ánh mắt sương mù dao động không yên, nhưng không dám chống lại ánh mắt hứng thú của người nào đó.

“Huynh đột nhiên cảm thấy muội như vậy càng đáng yêu.” Dứt lời, hắn cười ra một trận sảng khoái.

Tức giận trừng người lái xe, Thẩm Thất Xảo nắm hai viên bánh hoa quế, rất muốn đi qua đập bẻ đầu của hắn.

“Thật ra muội lần này xuất cốc định tới tìm huynh?”

Nàng cuối đầu xuống, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc. Hắn thật sự thông minh hơn so với trước đây.

Phong Thần Ngọc chậm rãi tiếp tục nói: “Nếu không phải sớm có dự định, muội sẽ không dễ dàng nhận biết huynh, dựa vào một mình muội, nếu không muốn thừa nhận hôn ước kia, chỉ sợ sẽ trốn đến chân trời góc biển, vĩnh viễn không để huynh tìm được.”

Tay nắm điểm tâm gờ lên, đôi môi đỏ mọng cắn giận khê cắn. Thật sự là nhìn hắn càng ngày càng không vừa mắt, nếu hắn ngốc một chút thì thú vị hơn, hiện tại một chút cảm giác thú vị cũng không có.

“Nếu muội có ý với hôn ước, như vậy mọi việc sẽ không cần bàn cãi.” Hắn cười rồi quay đầu.

Không cần do dự, ngay sau đó toàn bộ trên tay nàng đều chào hỏi đầu của hắn. Tên khất cái đáng chết này, lại dám trêu chọc nàng?

Cửa thành bốc cháy, hại đến cá trong chậu. (Cá trong chậu: ý chỉ những người vô tội gặp họa.)

Nàng nện gì đó trùng hợp hướng đến người bên cạnh đang giục ngựa bay đi.

“Người nào dám ám toán người của Liễu gia bảo?” Lập tức người đó bước xuống ngựa, trường kiếm ra khỏi vỏ, một kiếm sắc bén đánh xuống.

Không kịp nghĩ nhiều, Phong Thần Ngọc ôm Thẩm Thất Xảo nghiêng mình né qua, ngay thời điểm nguy kịch, xe ngựa đã bị kiếm khí một nhát chia làm hai mảnh, hoàn toàn hư hỏng.

“Hiểu lắm, đó là bánh hoa quế.” Hắc vội vàng lớn tiếng giải thích.

Trường kiếm dừng lại, kiếm khách trẻ tuổi hoài nghi nhìn về phía ám khí bị mình phát hiện, đúng là vài viên bánh hoa quế, hắc mày kiếm kinh bỉ nhả lại, trường kiếm trở vào trong bao. “Liếc mắt đưa tình ở nơi này, bỉ ổi.”

“Không phân tốt xấu đã rút kiếm, cẩu hùng[1].” Thẩm Thất Xảo lập tức phản thân cùng kẻ[2].

“Tiện tỳ, ngươi muốn chết!”

“Ai chết còn chưa biết!” Nàng thanh âm rống giận rất lớn quay lại. Đừng tưởng rằng biết võ công rất lợi hại, nàng nhất định không bỏ qua việc này.

“Liều thiếu hiệp, xem như nể mặt tại hạ, hãy rộng lượng vài phần.” Phong Thần Ngọc trong lòng cười khở, Thất Xảo một hơi oán giận đều phát tiết trên người không liên quan gì, mà hắc còn phải phụ trách việc tốt phía sau.

Liều Dật Thanh lúc này mới chú ý đến tên khất cái bên người Thẩm Thất Xảo, khi thấy rõ diện mạo thật sự dưới mũ dạ của hắc, không khỏi thở ra một hơi khí lạnh, tên khất cái cùng nữ tử trên đường chính đánh chửi chơi đùa này, lại là bang chủ Cái Bang!

“Phong bang chủ, vị này chính là...” Có chút chần chờ, lại càng không dám tùy tiện tự đoán.

“Biểu muội của tại hạ.”

“Bang chủ cũng muốn đến Thần Kiếm sơn trang?”

“Đúng vậy, chủ yếu mừng đại thọ bảy mươi của Tiêu lão thái gia, hơn nữa Thất Xảo cũng muốn nhìn xem Thần Kiếm sơn trang nổi danh giang hồ, cho nên mang nàng cùng đi.”

“Phong bang chủ không sợ Tiêu tiểu thư hiểu lầm sao?” Liều Dật Thanh dò xét hỏi.

Phong Thần Ngọc cười nói: “Ta lo lắng biểu muội có hiểu lầm hay không, mặt khác người không liên quan ngược lại không việc gì.”

Thẩm Thất Xảo ở một bên mắt tròn trắng, thuận tiện đưa bánh ngọt lau sạch trên quần áo của người nào đó, dù sao hắc là tên khất cái, bẩn như vậy là đương nhiên. =))

Liều Dật Thanh vẻ mặt vui vẻ, trong lòng biết người cạnh tranh lại ít một người.

“Tại hạ vội lên đường, tại đây cáo từ trước.”

“Đợi đã.” Thẩm Thất Xảo giơ giọng giữ người.

Liều Dật Thanh dừng lại động tác lên ngựa, khó hiểu nhìn nàng.

“Người phá hỏng xe ngựa của chúng ta, chẳng lẽ một chút bày tỏ cũng không có sao?”

Liều Dật Thanh nhìn về phía Phong Thần Ngọc, đang giả vờ thưởng thức phong cảnh xa xa. Nhìn nhìn lại cô nương trông như rất mạnh mẽ kia, một bộ mặt không chịu từ bỏ ý định, trong khoảng thời gian ngắn không có biện pháp.

“Thiếu nợ thì trả tiền, người phá huỷ xe ngựa của bọn ta, đương nhiên phải bồi thường, người giả bộ hồ đồ cái gì?” Nàng tuyệt không khách khí nói.

Liều Dật Thanh lấy tay đưa vào bên trong ngực, lấy ra một thỏi vàng dâng lên. =))

Nàng không khách khí nhận lấy, như có điều suy nghĩ nói: “Xem ra Liều gia bảo rất có tiền.”

Đột nhiên trong lúc đó, lưng hắc rét run, tựa như có cảm giác điềm xấu gì đó bao phủ bốn phía.

“Liều công tử, sau này sẽ gặp lại.” Thẩm Thất Xảo khuôn mặt tươi cười ngọt ngào rực rỡ lạ thường, tựa như trước mắt có một thứ như mỡ vàng lấy không hết.

“Cáo từ.” Liều Dật Thanh gần như chạy vào rừng hoang. (NV: lạc hoang nhi đào: chạy vào trong rừng hoang, những câu gần nghĩa như: thất bại thảm hại, chặt vật không chịu nổi.)

“Muội dọa hấn.” Phong Thần Ngọc bắt đắc dĩ cười trừ.

Nàng vô tội nhìn về phía người nào đó bỏ chạy. “Muội vô công gì cũng không biết, làm sao có thể dọa được hấn.”

“Người võ công cao không nhất định lợi hại nhất, kết cuộc xem nhẹ người bình thường như muội sẽ rất thâm.” Hấn nói lên sự thật, đây là hấn từ nhỏ đã tự mình thể nghiệm.

Đã không có xe ngựa, may mắn còn có con ngựa già, cho nên Phong Thần Ngọc làm nô bộc dẫn ngựa, mà Thảm Thất Xảo đương nhiên ngồi ở trên lưng ngựa.

Từ xưa mỹ nhân như bảo ngọc, một khi xuất hiện nhất định sẽ dẫn đến mơ ước khắp nơi, cho nên lời đài kén rể của Tiêu nhị tiểu thư, khiến cho giang hồ vốn đã nhiều chuyện nay càng trở nên náo nhiệt hấn.

Cũng bởi vậy, gần đây tại con đường thông đến Thần Kiếm sơn trang, cũng có thể nhìn thấy đủ loại người giang hồ, cảnh tượng đang vội vàng chạy đi.

Phong Thần Ngọc không vội, Thảm Thất Xảo ngược lại có chút lo lắng.

“Chúng ta vì sao không đổi một con ngựa nhanh một chút?” Nàng một tay xoa thắt lưng, lộ ra bộ dáng ầm trà tiêu chuẩn khí thế chửi bóng chửi gió.

Phong Thần Ngọc chậm rãi nói: “Mặc dù ngựa của chúng ta không nhanh, tóm lại chúng ta nhất định sẽ đến trước khi yến thọ bắt đầu, hà tất nhất định phải đổi ngựa nhanh hơn một chút?”

“Vậy sẽ bỏ qua rất nhiều chuyện náo nhiệt.” Thảm Thất Xảo lẩm bẩm nói.

“Nếu nói uội biết, sự xuất hiện của huynh mới là thật sự bắt đầu náo nhiệt, muội có thể tâm bình khí hoà[3] từ từ mà đi hay không?”

“Đương nhiên.” Nàng không chút do dự nói.

Hấn gật đầu. Có một biểu muội thích náo nhiệt như vậy, tương lai hấn nhất định sẽ không dễ chịu, điểm này từ nhỏ hấn đã biết, sớm đã chuẩn bị đầy đủ tâm lý.

Vài tên khất cái đi theo bên cạnh ngựa già, mà trong tay Phong Thần Ngọc lại đột nhiên hơn vài mảnh giấy.

“Là cái gì?”

“Đại sự.” Về mặt Phong Thần Ngọc nghiêm trọng lạ thường, bởi vì hấn đã có dự cảm, trên giang hồ sẽ có một cơn gió to dữ dội ập đến bất ngờ.

“Đại sự gì?” Nàng chưa từ bỏ ý định truy hỏi.

“Lại có vài người trúng độc giống Đường Phóng.”

“Người hạ độc vẫn chưa tìm thấy?”

“Đúng vậy, hơn nữa tất cả đều gặp chuyện không may trên đường đến Thần Kiếm sơn trang.”

“Quả là chuyện lớn.” Thảm Thất Xảo không phải không thừa nhận, chuyện này quả thật là ngoài dự liệu của mình.

“Thần Kiếm sơn trang đã dùng bò câu đưa tin muốn các môn phái cẩn thận đề phòng, đồng thời võ lâm Tứ Đại thầy y đã từ các nơi đi đến Thần Kiếm sơn trang, tìm kiếm biện pháp.”

“Huynh cần đi trước xem xét tình hình không?”

“Muội thì sao?” Hấn lo lắng cho nàng, Thất Xảo là người thích đùa sẽ còn rước lấy rất nhiều điều rắc rối, cho dù đó cũng không phải là ước muốn ban đầu của nàng.

Lo lắng thần nhiên tự nảy sinh, nàng lộ ra một nụ cười yếu ớt. “Huynh sẽ ở Thần Kiếm sơn trang nhìn thấy muội nguyên vẹn không sút mẻ.”

“Tự mình bảo trọng.” Hấn dặn một tiếng, liền phi thân rời đi.

Nhìn theo thân ảnh đã xa của hắn, nàng đưa tay vỗ vỗ cổ ngựa già. “Lão gia này, tiếp theo chính là chúng ta gắn bó làm bạn, ta sẽ cho ngươi ăn no.”

Lúc mặt trời sắp lặn, Thẩm Thất Xảo đi vào một trấn nhỏ phía trước không xa, trấn này tuy rằng không lớn, nhưng nàng lại thấy không ít hiệp khách giang hồ, giống như nhân sĩ giang hồ khắp thiên hạ đều đi vào trấn nhỏ không biết tên này.

Thẩm Thất Xảo dắt ngựa già, ngang nhiên bước vào hẻm khách điểm lớn nhất trong trấn nhỏ, nháy mắt khi bước vào khách điểm, nàng cảm giác được rõ ràng không khí có chút ngưng lại.

“Cô nương mời bên này.” Tiểu nhị nhiệt tình dẫn nàng đến một chỗ không người.

Là người giang hồ, hào phóng ăn miếng thịt to, mồm to uống rượu. Thẩm Thất Xảo cũng không thua kém giang hồ hiệp sĩ xung quanh mình, mồm to ăn cơm, mồm to nuốt thịt, nhưng chưa từng mồm to uống nước.

Đột nhiên giống như tiếng vó ngựa từ xa đến gần, tiếp theo gián đoạn ở ngoài cửa quán, lại là một đám hảo hán muốn tìm một nơi ngủ trọ.

Chỉ thấy mười hai vị kiếm đồng y phục màu xanh nuối đuôi nhau mà vào, trên tay mỗi người đều nắm một thanh kiếm, vẻ mặt cực kỳ lãnh túc, bước vào khách điểm liền đứng vững xếp thành hai hàng, ánh mắt đồng loạt hướng về phía cửa, tựa như trang nghiêm nghênh đón hoàng đế. (Lãnh túc: lạnh nhạt nghiêm trang)

Thẩm Thất Xảo trầm tư ngẩng đầu nhìn tất cả trước mắt. Phong thái như vậy, cũng rất phù hợp một nhân vật từ miệng sư huynh — Vô Song Kiếm Khách Thượng Quan Thông.

Đương kiếm vô lâm kiếm thuật cao nhất cũng không phải người của Thần Kiếm sơn trang, mà là Thập Nhị thiếu gia của Thượng Quan thế gia — Thượng Quan Thông, đây là chuyện mọi người giang hồ đều biết.

Không ít người thấy, đều không hẹn cùng nhau đứng lên thăm hỏi với người chậm rãi đi vào.

Trường sam bằng tơ tằm tuyết trắng, tóc buộc lụa trắng phiêu dật, ý vị lãnh túc tướng mạo lại tuấn mỹ bất phàm, tựa như một thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ phát ra tia hàn băng bức người, làm người khác không cách nào tiếp cận.

Ánh mắt rét lạnh của Thượng Quan Thông làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Thẩm Thất Xảo tuy rằng không sợ, nhưng cũng không có tâm tình chú ý tới hắn, chỉ đem chén cơm trắng nóng hổi cuối cùng của mình một hơi nuốt vào bụng, thật sớm rời khỏi khách điểm có chút không khí lạnh băng này. Nàng thà rằng ngủ ở miếu đồ nát, cũng không muốn ngày nóng thế này bị đông chết.

Trong hoàn cảnh yên tĩnh, mà ngay cả âm thanh nhai nuốt thức ăn đều có vẻ có thể nghe thấy rõ ràng, ánh mắt của mọi người nhìn không được cùng nhau dán trên người cô nương ra sức đem đồ ăn quét sạch sẽ kia.

“Tiểu nhị, tính tiền.” Thẩm Thất Xảo một hơi nuốt xuống quả ớt cuối cùng, lấy khăn tay lau miệng, gọi tiểu nhị ngay ngơ khờ khạo, thuận tiện tìm kiếm trong chiếc túi vắt ngang hông mình.

“A, khách quan, đi thông thả.” Tiểu nhị thu tiền, mỉm cười tiễn khách.

Xoay người đang muốn đi ra ngoài, trước mặt đột nhiên ngân quang chợt loé, Thẩm Thất Xảo dừng bước chân.

Thanh kiếm để ngang cổ họng mặc dù chưa ra khỏi vỏ, nhưng mơ hồ lộ ra một loại sát khí. “Nếu ngươi muốn trả tiền thay ta, ta sẽ không cự tuyệt, mời không cần cầm kiếm chỉ về ta.” Nàng không có gây chuyện a, cảm giác thật không dễ chịu.

Thượng Quan Thông lạnh lùng nhìn nàng. “Phong Thần Ngọc đâu?”

Trong nháy mắt, lại trong nháy mắt, nàng có chút buồn bực, nàng sớm nên biết ở cùng một chỗ với người như Phong Thần Ngọc, thời gian lâu nhất định sẽ dẫn đến phiền toái, nếu giả cho hắn chẳng phải là thẩm hại hơn sao?

“Nói.” Tượng Quan Thông đem kiếm chuyển đến trước nửa tấc.

Nàng cong cong khoe miệng, lộ ra một nụ cười. “Cho dù hiện tại ngươi giết ta, ta cũng không có cách nào đem hắc biến ra cho ngươi. Còn có, đao kiếm không có mắt, phiền lấy thanh kiếm cách xa ta một chút, tuy rằng ta không phải là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành gì, nhưng đối với dung mạo của mình vẫn là rất để ý, ngộ nhỡ bị phá tướng không lấy chồng được, ta cũng không muốn dựa vào ngươi.”

Hắn trừng mắt nhìn nàng không nói.

“Ngươi cũng biết chỉ có người chết mới có thể bằng lòng cùng khối băng ở cùng một chỗ, ít nhất có thể đảm bảo thi thể không hư thối.” Nàng vô cùng vui mừng nói ra lời nói trong lòng.

Thượng Quan Thông tay cầm kiếm kiếm chặt, mu bàn tay mơ hồ có thể thấy được gân xanh.

Ngay sau đó, Thượng Quan Thông thu hồi kiếm của mình, ánh mắt thâm sâu trầm tĩnh nhìn sắc mặt không thay đổi từ đầu đến cuối của Thẩm Thất Xảo. “Lấy ngươi, cuộc sống sau này của Phong Thần Ngọc sẽ không dễ chịu.”

Nàng vô cùng đồng ý gật đầu. “Lời này biểu ca từ nhỏ đã nói qua.”

Thượng Quan Thông rũ mi mắt xuống, xoay người đi ra ngoài. “Cửu nhi, mang vị cô nương này cùng đi.”

Thẩm Thất Xảo tự nhận thấy đối thủ là mười hai vị kiếm đồng, vẫn là ngoan ngoãn đi theo người ta, dù sao cũng tốt hơn là một mình cô đơn lên đường.

Được người đứng trên xe ngựa bên ngoài mời, Thẩm Thất Xảo không phải không thừa nhận Thượng Quan Thông rất xa xỉ. Một mình hắn ngồi trong xe có thể ngủ được năm người, trong xe thậm chí phủ đầy thảm loại mềm mại, trên chiếc bàn nhỏ cố định bày ra đủ loại hoa quả tươi, trên vách xe còn khảm vài viên dạ minh châu long nhãn to. [HV: Thật khác xa, một trời một vực với Phong ca T____T]

Ánh mắt lướt qua toàn bộ bố trí trong xe, cuối cùng rơi xuống trên người chủ nhân xe ngựa, chỉ thấy hắn từ bên hông lấy ra một viên thuốc nuốt vào, rồi mới bắt đầu ngồi xuống vận công.

Không coi ai ra gì, đây là đánh giá của nàng đối với Thượng Quan Thông. Hắn vốn không đem nàng đặt ở trong mắt, ngang nhiên ở trước mặt nàng ngồi xuống, nếu không muốn gây thêm rắc rối, nàng nhất định sẽ mời hắn ném thử chút đau khổ.

Theo lý thuyết, khí sắc sau khi ngồi xuống vận công hắn là rất tốt, nhưng khí sắc của Thượng Quan Thông chẳng những không tốt, thậm chí còn nôn ra máu. Nếu Thẩm Thất Xảo không tránh né rất nhanh, máu kia liền phun đến trên người nàng.

Thượng Quan Thông lạnh lùng nhìn người tránh sang một bên. “Ngươi lá gan quả thật rất lớn.” Một cô nương chưa từng hoa dung thất sắc[4], chẳng qua đối với máu hắn phun ra có chút chán ghét.

Vênh vao ăn đĩa hoa quả đặt trên đùi kia, Thẩm Thất Xảo thản nhiên cười với hắn.

Ngựa chết chữa thành ngựa sống, đại khái chính là nói tình hình trước mắt đi!

Thẩm Thất Xảo vuốt cằm phẳng, trầm tư nhìn mười hai kiếm đồng của Thượng Quan Thông không ngừng vội vàng tóm đại phu trở lại, càng không ngừng sắc thuốc, càng không ngừng rót dược cho chủ tử bọn họ, đáng tiếc thập nhị thiếu gia rơi vào hôn mê căn bản là uống được gì cũng chẳng được, lãng phí không ít dược liệu trân quý, may mắn Thượng Quan gia vô cùng giàu có.

Thẩm Thất Xảo cho là mình đã thật sự đứng sang một bên, nhưng hiển nhiên vẫn chưa đủ, bởi vì nàng bị nhóm kiếm đồng chạy quanh không dưới ba lần, nếu nàng hiện tại chạy trốn, hắn là cũng sẽ không có người chú ý tới nàng.

Muốn chạy trốn đi đâu?

Ánh mắt của nàng dừng lại trên người đám xa xa giống như kiến bò trên chảo kia, vẻ mặt của nàng có chút buồn rầu.

Một bàn tay lớn đột nhiên chụp lấy đầu vai nàng, khiến nàng hoảng sợ.

“Này, tiểu sư muội, muội xem kịch xem đến mê mẩn à.” Ôn Học Nhĩ mang tiếng cười nói truyền vào trong tai, nàng quay đầu liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của hắn.

Thẩm Thất Xảo nhún vai, tiếp tục quan sát. “Người trúng độc có phải đều có bệnh trạng giống hần không?”

Ôn Học Nhĩ cũng ngồi xổm mình vừa nhìn. “Đúng vậy, bệnh trạng là giống nhau, dường như có người không hy vọng những người này tham gia tỷ thí lôi đài.”

“Huynh vì sao không trúng độc? Hay không phải là người ta cho rằng huynh có tư cách.” Nàng trêu chọc nói.

Ôn Học Nhĩ lơ đãng bĩu môi, “Vậy phải hỏi sư muội muội.”

Thẩm Thất Xảo nhếch miệng cười cười, không lên tiếng.

“Tiểu sư muội, định thương lượng như thế nào?” Ôn Học Nhĩ cố gắng dùng giọng nói của mình hòa nhã một chút, đối phó với sư muội vui buồn thất thường cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nàng nháy mắt mấy cái, gật đầu.

“Cứu Thượng Quan Thông đi, người này tuy rằng xấu tính một chút, nhưng sau cùng không tính là người xấu.” Ôn Học Nhĩ nhìn tình cảnh một đầu hỗn loạn kia, có chút bất đắc dĩ nói.

Thẩm Thất Xảo nhếch môi, nghiêng nghiêng suy nghĩ, trầm tư một chút, mới nói: “Cũng không phải không được, nhưng do sư huynh ra mặt tốt hơn, muội xem kịch là được rồi.”

Ôn Học Nhĩ giờ nắm tay đến trước mặt nàng.

Nàng từ trong túi áo lấy ra một viên thuốc màu đỏ thắm đưa đến tay hắn. “Có thể cho hần sống, nhưng không bảo đảm có thể loại trừ hết độc tố.”

“Cách hần mời người quả thật không đáng khen ngợi, dựa vào điểm này sư huynh cũng không giúp hần.” Ôn Học Nhĩ rất biết cách đỡ lấy, trên cơ bản có thể từ nơi Thất Xảo khó lay chuyển này viên thuốc cứu một mạng người đã rất khó khăn.

Thẩm Thất Xảo ngồi xếp bằng tại chỗ, nhìn thấy sư huynh tự mình thực hiện cách chữa cứu thể hiện thân này, đem người kia một chân bước vào Diêm Vương điện kéo trở về, không thể nghi ngờ là Ôn Học Nhĩ này chỉ tìm hồ điệp.

Nhưng mà Ôn Học Nhĩ đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai, như gió lướt qua trở lại bên người Thẩm Thất Xảo, vương thẳng tay về hướng nàng “Thuốc giải.” =))

Nàng nâng cằm hừ một tiếng, “Ai kêu huynh đánh lén muội.” Cái tay này còn không trở nên to giống chân gấu, có võ công rất giỏi a, lại lén lút tiếp cận người nàng thử xem.

Ôn Học Nhĩ cắn răng. Là hần ngốc, nghĩ Thất Xảo xuất cốc sẽ đáng yêu một ít, sự thật chứng minh nhân phẩm m người có chút xấu xa này là trời sinh, không thể trông chờ ngày nào đó sửa đổi.

Thẩm Thất Xảo dường như không có việc gì vỗ vỗ bàn tay của hắn, Ôn Học Nhĩ kia bàn tay sưng không thành hình lập tức như kỳ tích hồi phục bình thường, khiến hần ngốc nghếch sưng sốt một chút. Xem ra tiểu sư muội lại nghiêm cứu chế tạo bước tiến mới đồ vật hại người.

Trong lòng nhất thời phát run!

“Huynh còn dùng ánh mắt giống như nhìn quỷ nhìn muội xem, có tin muội lập tức cho huynh biến thành quỷ không?” Thẩm Thất Xảo trừng mắt nhìn hắn, thấp giọng nói ra lời cảnh cáo.

Ôn Học Nhĩ lập tức đem ánh mắt hướng về phía khác, ngay cả chân lui xuống hơn mười bước, cùng nàng ở chung nhất định phải biết duy trì khoảng cách an toàn.

Thượng Quan Thông cuối cùng tỉnh lại, tuy rằng sắc mặt vẫn có chút tái nhợt, nhưng ít ra không hề tử khí trầm trầm[5], mười hai kiếm đồng trinh trọng quý gói cuối đầu với Ôn Học Nhĩ.

“Ôn huynh như thế nào lại tới nơi này?” Thượng Quan Thông nửa nằm nửa dậy, khẽ gật đầu với bạn cũ.

“Cũng giống như huynh bị người nhờ vả.” Ánh mắt Ôn Học Nhĩ có ý quét về phía người bên cạnh đang gặm quả táo.

Nàng nghe vậy ngẩng đầu lên. “Là biểu ca cho người đến bảo vệ ta?” Để một người bị trúng độc bảo vệ nàng? Trí tuệ của Phong Thần Ngọc làm sao mấy năm nay một chút cũng không tiến bộ chứ?

Thượng Quan Thông ngẫm thừa nhận, lúc này thân thể hắn suy yếu thật sự không có sức cùng nàng giải thích, mới có thể ra hạ sách này bức nàng lên xe.

Ôn Học Nhĩ cười nói: “Sau khi hắn đến mới biết được chuyện Thượng Quan huynh trúng độc, liền lập tức bảo ta đến đây, người này quả thật thấy sắc quên bằng hữu.”

Thẩm Thất Xảo dùng sức cắn quả táo, phát ra âm thanh thanh thúy.

Thượng Quan Thông nhìn ngoài cửa sổ. “Nơi này cách Thần Kiếm sơn trang khoảng chừng mười dặm, chúng ta có lẽ mau một chút đuổi kịp cùng Phong huynh hội hợp.” Sau này tra ra là ai hạ độc thủ, Thượng Quan gia nhất định sẽ không dễ dàng để yên.

Mười dặm, ra roi thúc ngựa, rất nhanh liền đến nơi cần đến —— Thần Kiếm sơn trang.

Thần Kiếm sơn trang xưa kia trang trọng nghiêm trang, hiện giờ bên trong lại bao phủ một mùi thảo dược nồng đậm, nhưng những người trúng độc này không có chút khởi sắc, làm cho những đại phu một chút biện pháp cũng không có.

“Biểu ca.....” Tiếng kêu thanh thúy mà lâu dài từ cửa lớn Thần Kiếm sơn trang vang lên, lan truyền thẳng vào phía bên trong.

Ôn Học Nhĩ nhin không được lấy tay khoét lỗ tai, không cho là đúng hừ một tiếng.

Thượng Quan Thông lại rất biết điều yên lặng không nói.

Cho nên khi Ôn Học Nhĩ bắt đầu ôm chân điên cuồng nhảy, hắn có thể bình yên vô sự ngồi uống trà trong đại sảnh của Thần Kiếm sơn trang, hơn nữa thưởng thức hình ảnh bạn tốt gặp khó khăn. [HV: Tội Học Nhĩ quá =))]

Thơ nói, ám hương phù động nguyệt hoàng hôn[6]. Nhưng trăng còn chưa lộ diện, hoa mai đã tới, làm cho tim phổi người từ từ phát ra hương khí thư thái.

Bóng đêm dày đặc phát ra màu đen như nhau, hai hàng lông mày vẽ rất dài, một đôi thu thủy con người trong suốt dịu dàng, phẳng phất giống như bảo thạch trân quý nhất trên đời, mũi cao thẳng làm cho người ta đổ kỵ, đôi môi mỏng xinh đẹp hồng nhuận không chút đỏ thắm, váy dài màu hồng nhạt tôn dáng người, khiến người ta xem mắt choáng váng.

Ánh mắt Ôn Học Nhĩ cùng Thượng Quan Thông nháy mắt chỉ dừng trên người mỹ nhân, ngay cả Thẩm Thất Xảo cũng không khỏi bị nét mặt làm cho hấp dẫn —— dường như có thể nhìn thấy được nàng khoe miệng của bọn họ chảy thẳng ra Trường Giang xa xôi.

“A, trên đời này lại có người giống mỹ nhân thế này!” Sau khi nàng hoàn hồn câu đầu tiên nói như thế.

“Quả là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, trước khi nhìn thấy cô nương, ta vẫn cho là nếu Ôn công tử thay nữ trang sắc đẹp nhất định là tài năng xuất chúng, nhưng hiện tại ta lại cảm thấy được tư sắc của hắn không thể tranh cao thấp cùng cô nương. Ô hô tiếc thay! Nhìn thấy dung mạo như hoa của cô nương, dù chết cũng không uống.” Thẩm Thất Xảo lên tiếng biểu đạt tình cảm cũng như cảm nhận cái đẹp của mình.

“Phù!” Một tiếng cười buồn cười, đánh vỡ không khí kỳ lạ trong đại sảnh, “Tiêu nhị tiểu thư nghe được muội ca ngợi như vậy, nhất định là tâm hoa nở phóng[7].”

“Biểu ca!” Thẩm Thất Xảo hai mắt sáng lên nhìn về phía cửa, từ phía sau bay nhào đến.

“Biểu muội!” Tên khất cái tuấn mỹ vẻ mặt tươi cười đứng dựa ở cửa, ngoại trừ Phong Thần Ngọc còn có thể là ai? Hắn giơ hai tay, chờ đợi giai nhân yêu thương nhưng nhớ.

“Hi, biểu ca, khó trách huynh chậm chạp không đến gặp muội, có phải vui đến quên cả trời đất?” Nàng bắt lấy tay Phong Thần Ngọc cười trêu ghẹo nói.

Phong Thần Ngọc nhếch môi, dường như suy nghĩ một chút, rồi mới thật thục nói: “Hình như mãi như đến khi này, huynh đều đang lo lắng muội có thể bình yên vô sự đến Thần Kiếm sơn trang hay không?”

Thẩm Thất Xảo cười cong cả mặt, hưng phấn nhào đến trong lòng hắn, đồng thời phát ra tiếng cười như chuông bạc. “Chỉ biểu ca hiểu muội nhất.”

Ôn Học Nhĩ cùng Thượng Quan Thông hai mặt nhìn nhau, đây mới thật sự là hắn (nàng) thường ngày mà họ quen biết sao?

“Khụ khụ...” Thượng Quan Thông có lòng tốt phát ra tiếng, nhằm làm cho biểu huynh muội đắm chìm trong vui sướng khi gặp lại suy nghĩ một chút trở ngại.

“Biểu ca, bằng hữu của huynh chỉ sợ không chỉ có nội thương, hiện tại ngay cả phong hàn cũng bị nhiễm, nhanh chóng tìm đại phu giỏi đến xem cho hắn đi.” Thẩm Thất Xảo ngữ khí cùng vẻ mặt đều hết sức nghiêm túc.

“Được, theo huynh cùng đi tìm.” Phong Thần Ngọc dắt tay nàng rời khỏi đại sảnh.

Giai nhân bị xem thường ánh mắt xẹt qua một tia oán hận, bờ môi lại mỉm cười vui vẻ như trước.

[1] Cầu hùng: chỉ những người vô tích sự, nhát gan vô dụng.

[2] Phản thần cùng kê: Đã bị chỉ trích còn cùng đối phương so đo.

[3] Tâm bình khí hoà: bình tĩnh ôn hoà, tâm tịnh khí hoà.

[4] Hoa dung thất sắc (Thất sắc: sắc mặt tái nhợt, trở nên không có nhan sắc) hình dung bộ dạng nữ tử khi nhận sự khiếp sợ, sợ hãi.

[5] Tử khí trầm trầm: hình dung không khí nặng nề, không có sinh khí, cũng hình dung người có tinh thần sa sút, thiếu sức sống.

[6] Đây là câu thơ trong “Sơn viên tiểu mai” của Lâm Bô tức Lâm Thanh Hòa Tĩnh (967-1028), một hiền sĩ ở Cô Sơn (Hàng Châu – Trung Quốc) vào đời Tống. Lâm Bô không vợ không con, chỉ thích trồng mai và nuôi chim hạc nên người đời nói về ông cưới mai làm vợ, nuôi hạc làm con, Lâm Bô có để lại bài thơ Mai Hoa được truyền tụng qua nhiều thế hệ.

Sơn viên tiểu mai

Chúng phương dao lạc độc huyền nghiên,

Chiếm tận phong tình hướng tiểu viên.

Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiển,

Ám hương phù động nguyệt hoàng hôn.

Sương cầm dục há tiên châu nhãn,

Phấn điệp như tri hợp đoạn hồn.

Hạnh hữu vi ngâm khả tương hiệp,

Bất tu đàn bản cộng kim tôn.

Cảnh mai nhỏ trong khu vườn núi (Người dịch: Điệp luyện hoa)

Chúng hoa đều rụng, chỉ mai còn

Độc chiếm khu vườn một mảnh con

Thư bóng đậm nghiêng lan mặt nước

Thoảng hương toả xuống động hoàng hôn

Chim sương muốn đậu thâu tầm mắt

Bướm phấn như hay đứt nỗi lòng

Gặp cảnh vui ngâm như muốn giỡn

Cần đầu ca sáo rượu thơm nồng.

[7] Tâm hoa nội phóng: hình dung nội tâm vô cùng vui vẻ.

5. Chương 5

Hoa hồng đỏ tươi phía sau hoa viên Thần Kiếm sơn trang lay động đón gió, đung đưa đến một vùng biển lửa tuyệt đẹp, trong gió mơ hồ mang theo hương vị tươi mát từ núi xa, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Ngoại trừ cánh hoa lớn ngoài hồ, cũng có sức người tạo ra cảnh hồ nước, cây cầu nhỏ đình các tất cả đều tao nhã. Trong hồ có nuôi đàn cá sặc sỡ lộng lẫy, khi đang ăn, bầy cá trở mình vọt lên giành thức ăn cảnh vật thật là tráng lệ.

Nhìn đàn cá to vây quanh, Phong Thần Ngọc nhin không được thở dài, nhìn ánh mắt Thẩm Thất Xảo, gần như định trừng mắt với mắt cá.

“Biểu ca, huynh cho rằng trong thiên hạ còn có nam nhân có thể cự tuyệt Tiêu nhị tiểu thư không?” Đôi mắt Thẩm Thất Xảo sáng chói rực rỡ như trân châu đen, ẩn chứa ánh sáng không bình thường.

Phong Thần Ngọc mỉm cười, đem toàn bộ thức ăn cho cá trong tay ném vào trong hồ, mặc dù bận rộn nhưng vẫn nhàn nhã xoay đầu lại, khẽ cười nói: “Trong lòng biểu muội không phải sớm đã có đáp án?”

Nàng khó chịu ra sức bĩu môi, mang theo mấy phần bộ dáng tiểu nữ nhân. “Nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Huynh chỉ để ý trả lời là tốt rồi.”

“Theo giang hồ đồn đại, nam nhân thiên hạ sau khi nhìn thấy Tiêu nhị tiểu thư không quỳ váy, đến nay còn chưa xuất hiện.”

Nàng nghe lời nói này, cảm giận cắn răng trừng hấn.

Hắn thấy phản ứng của nàng, nhin không được cười ha ha, nhảy nhảy xuống thạch lan, nắm lấy tay nhỏ nhắn trơn bóng mềm mại của nàng. “Nhưng mà, đồn đại cuối cùng chính là đồn đại.” (Thạch lan: lan can bằng đá)

Ngay sau đó mặt mày nàng liền hớn hở.

“Phong thiếu hiệp ——” Giọng nói yêu kiều giòn giã kề sát thân ảnh trước mắt.

Thẩm Thất Xảo quay đầu lại liền thấy một người, một cô nương cũng không xa lạ —— Tiêu tam tiểu thư Tiêu Hồng.

Nhìn cách ăn mặc của nàng ta hôm nay vô cùng tỉ mỉ, có điểm lệ mê người nói không thành lời, nếu ánh mắt nhìn người của nàng ta ôn hòa một chút, nàng sẽ thành thực thừa nhận vẻ đẹp của nàng ta, tựa một tiên nữ lạc đường rơi xuống trần gian trách móc nhân thế.

Diễn viên của tam nữ tranh phu tất cả cuối cùng đều đã xuất hiện, bờ môi Thẩm Thất Xảo nhẹ nhàng gợn lên.

“Tiêu cô nương có việc?” Phong Thần Ngọc đưa thân chặn cơn sóng mãnh liệt giữa hai người phụ nữ đối diện.

Tiêu Hồng xuất ra một nụ cười ngọt ngào say lòng người, đưa tình ẩn tình nhìn lại. “Huynh không phải nói hôm nay muốn đến sau núi nhìn xem có thảo dược có thể dùng hay không sao?” (Ẩn tình: tình cảm thầm kín)

Hái thuốc?

Thẩm Thất Xảo nghi ngờ ngắm nhìn đôi hài trên chân Tiêu Hồng, mang loại hài này ngay cả đi dã ngoại cũng không thích hợp, còn nói muốn hái thảo dược?! Đôi hài kia chỉ thích hợp ở lại trong đình viện bước liên tục nhẹ nhàng không nhiễm hạt bụi nhỏ, ba bước nghĩ một chút.

“Thất Xảo, cùng đi đi.” Phong Thần Ngọc thuận tiện tìm kiếm ánh mắt của nàng, đáy mắt hiện lên vẻ hiểu rõ.

“Được.” Nàng vui vẻ đồng ý, vừa lòng nhìn thấy có người sắc mặt sa sầm.

Kiến trúc Thần Kiếm Sơn Trang dựa vào núi, sau núi cây cối nhỏ giọt xanh tươi, con suối ở giữa núi chảy thẳng xuống, trong rừng bách thảo mọc thành bụi, căn bản là một dược viên của thiên nhiên.

Tiêu Hồng một chân đạp ngã một cây thảo diệp màu đỏ, Thẩm Thất Xảo đi ở phía sau nhịn không được bĩu môi nghĩ, nếu Tiêu tam tiểu thư thật sự định hái thuốc, hẳn là chỉ có thể vô công mà trở về.

“Ôi!” Tiêu Hồng đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nháy mắt thân thể thấp xuống.

“Làm sao vậy?” Phong Thần Ngọc từ phía trước trở lại, hành động trước tiên nhìn Thẩm Thất Xảo mắt to tròn trắng, rồi mới phát hiện vẻ mặt của Tiêu Hồng đau khổ dựa vào cây mà đứng.

“Muội bị trật chân.” Tiêu Hồng ảo não nói.

Phong Thần Ngọc nhìn về phía Thẩm Thất Xảo, nàng quay lại thoáng nhìn nhưng với nụ cười gần như không.

“Thất Xảo, muội ở nơi này cùng Tam tiểu thư, huynh trở về tìm người.”

Nét mặt Tiêu Hồng nghiêm lại một chút, ánh mắt u buồn nhìn hẩn.

Thẩm Thất Xảo trừng mắt nhìn, rồi sau đó đột nhiên thét ra một tiếng thét chói tai vang tận mây xanh, “Rắn, rắn ——”

Phong Thần Ngọc lập tức xông đến thân thể của người bên cạnh, một tay ôm lấy nàng vào lòng, lo lắng hỏi: “Ồ đâu?”

“Ồ phía sau Tam tiểu thư.” Nàng hoảng sợ nhìn phía sau Tiêu Hồng.

Sau đó ngay lập tức nhìn đến chân bị trật của Tiêu Hồng giống như thỏ chạy toát lên, trốn đến hơn ba trượng, mà nguyên nhân nàng ngồi ở nơi này, ngoài như cây xanh che nắng, cây cỏ xanh tươi um tùm ra thì rỗng tuếch, bên trong không có bóng dáng của con rắn.

Tiêu Hồng tức giận trừng mắt nhìn về mặt vô tội của Thẩm Thất Xảo.

Phong Thần Ngọc trong bụng cười thầm, nhưng việc này bên ngoài vẫn phải làm đủ. “Thất Xảo, không thể dọa người như vậy, lá gan nhỏ của Tam tiểu thư, bị muội dọa xảy ra vấn đề gì, huynh xem muội làm sao giải quyết.”

Thẩm Thất Xảo nhếch miệng cười. “Tóm lại không cần muội phải lấy thân báo đáp!” Lần đầu phát hiện thân là nữ tử còn có ưu đãi hạng nhất này, nàng thật sự là càng nghĩ càng vui vẻ.

Đôi mắt sắc nhọn của Tiêu Hồng không kiềm được bắn đến, xấu hổ và tức giận dị thường.

“Nếu chân của Tam tiểu thư đã không trở ngại gì, chúng ta tiếp tục tìm thảo dược đi.” Hẩn sờ sờ cái mũi, xuống bậc thêm tìm kiếm, dù sao xen giữa hai nữ nhân làm cho lòng có cảm giác thật sự không thoải mái.

Phong Thần Ngọc vẫn đi thẳng về phía trước như trước, Tiêu Hồng theo sát phía sau, mà Thẩm Thất Xảo lại cố ý rút ngắn một khoảng cách, còn thỉnh thoảng đem một chút thảo dược cất vào trong ống tay áo.

“A ——” Thời gian đi không đến một chén trà nhỏ, tiếp đó sau tiếng hét thảm thiết thứ nhất của Tiêu Hồng, Thẩm Thát Xảo phát ra tiếng hét thảm thiết kinh thiên động địa thứ hai.

“Thất Xảo ——” Phong Thần Ngọc vội vàng chạy tới trước mặt nàng.

“Biểu ca, chân muội bị thương, không đi được.” Nàng đánh bấp chân nhỏ, một bộ dạng một bước cũng không đi được.

Chỉ thấy hần không nói hai lời, ở trước người nàng ngồi xổm xuống. “Huynh cõng muội.”

Lúc này sắc mặt Tiêu Hồng ngày càng xấu xí.

“Vẫn là biểu ca hiếu muội nhất.” Nàng nằm sấp trên lưng Phong Thần Ngọc cười meo meo nói, đồng thời không quên giả làm mặt quỷ với Tiêu Hồng.

Xú nha đầu này quả nhiên là cố ý. Tiêu Hồng tức giận nắm chặt nắm tay.

“Mang hài Thiên Tăng, chân còn dễ dàng bị thương như vậy?” Phong Thần Ngọc dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe thấy được trêu ghẹo biểu muội nhà mình.

Thất Xảo cười ha ha, kề tai nói nhỏ: “Huynh muốn đi hỏi một chút cảm giác của người mang hài tơ tằm như thế nào không?” Mang hài tơ tằm đi ở đường núi ẩm ướt lại gặp ghềnh này, chắc là vô cùng “thoải mái”.

Phong Thần Ngọc buồn cười hai tiếng, bước nhanh đi về phía trước.

Tiêu Hồng cuối cùng cũng biết rõ mùi vị người cầm ăn Hoàng Liên là dạng gì, bị Thẩm Thát Xảo đoạt lấy tiên cơ, hại nàng chỉ có thể cắn cứng răng chịu đựng, liệu mình cùng quân tử không ngừng bôn ba trong núi lớn.

Trời âm u, cây cao cây cỏ um tùm, nước suối róc rách, chim giương cánh bay, phong cảnh núi rừng cho tới bây giờ đều có một phong cách riêng, phong cách điêu khắc thiếu tinh xảo, hơn linh khí của trời đất.

“Biểu ca, quả đại.” Thẩm Thát Xảo chụp đầu vai của Phong Thần Ngọc, mừng rỡ như điên nhìn một chuỗi đỏ chói đầu cành kia của cây ăn quả, lại duỗi tay ngắt một quả đưa đến bên miệng của hần. “Rất ngọt đấy, nếm thử xem.”

Hần há mồm nuốt vào, gật đầu đồng ý.

“Phong thiếu hiệp, chúng ta là đến hái thuốc, không phải đến hái quả đại.” Dưới tàng cây Tiêu Hồng chỉ có thể oán trách trông chờ, vẻ mặt âm u không vui vẻ.

Mặc dù trên người Phong Thần Ngọc cõng một người, nhưng động tác vẫn nhẹ nhàng như trước, thả người từ trên cây xuống, thân hình không chút hoảng hốt, Thẩm Thát Xảo trên lưng vẫn cực kỳ vui vẻ ăn quả đại.

Nước suối từ khe núi trút xuống, chạm trên tảng đá thành bọt nước thật lớn, cây cỏ bên cạnh khe suối vô cùng phong phú, hoa dại sinh trưởng mạnh mẽ. Bên trong nhiều hoa, chỉ có một đóa hoa bát đại của một gốc cây màu xanh da trời, đần hạc sắc sỡ đứng ngạo ngễ giữa trần tục. (Đóa hoa bát đại: đóa hoa lớn như tờ)

Con người Thẩm Thát Xảo hiện lên vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng, đưa tay chỉ về hướng đóa hoa lớn kia. “Biểu ca, muội muốn, muội muốn, hoa thật đẹp.”

Phong Thần Ngọc đặt nàng xuống, đi đến bên khe núi chót vót, cúi người xuống hái hoa mang đưa cho nàng.

Nhìn nàng vô cùng tỉ mỉ đem hoa nâng trong hai tay, bộ dáng bội thu mừng rỡ như điên, hần cũng nhảy nhót đi theo, dường như cho đến nay, cũng chỉ có cảm xúc của nàng có thể dễ dàng cuốn hút hần.

Đem hoa để vào trong túi gấm bên hông thật cẩn thận, Thẩm Thát Xảo ngẩng đầu lên nói: “Đi lâu như vậy rồi, mọi người ổn định, chúng ta uống nước nghỉ ngơi một chút lại đi tiếp.”

Phong Thần Ngọc gật đầu không ý kiến.

Tiêu Hồng lập tức tìm nham thạch ngồi xuống.

Nước trong khe núi trong suốt thấy đáy, khe vốc nước suối đưa vào bên trong, ngọt lành mát lạnh, khiến Thẩm Thất Xảo nhìn không được rút xuống nút lọ của túi nước, trút đầy một túi.

Thì ra trước khi nàng xuất phát không muốn mang theo túi nước là muốn nước suối trong trang, Phong Thần Ngọc bưng tỉnh hiểu ra.

Lúc này chợt có pháo hoa nhiều màu phóng lên cao, phát ra tiếng vang chói tai.

Sắc mặt Phong Thần Ngọc cùng Tiêu Hồng hơi biến đổi, nhìn phương hướng pháo hoa dâng lên —— Thần Kiếm sơn trang.

“Thất Xảo, đi, chúng trở về đi.” Một lần nữa hần công biểu muội lên, cực nhanh đi về hướng bên trong trang.

Tiêu Hồng yếu thế không cam lòng sau đó tiếp tục đuổi theo.

Tính mệnh Đường Phóng bị đe dọa!

Tin tức trào phúng từ Thần Kiếm sơn trang truyền ra, tinh anh của Tứ Xuyên Đường môn, Đường Phóng trên giang hồ được xưng độc biến thiên hạ vô địch thủ chẳng những trúng độc, hơn nữa đã vào lục phủ ngũ tạng, muốn cứu sống xác suất cực kỳ mong manh. (Độc biến thiên hạ vô địch thủ: dùng độc khắp thiên hạ không có đối thủ)

Chiếc cầu nhỏ dòng chảy, cây xanh hoa hồng.

Núi xa như bức tranh, phong cảnh tú lệ.

Người thành lập Thần Kiếm sơn trang lựa chọn nơi này con mắt quả thật tinh tường.

Trong chòi nghỉ mát bát giác bày ra điểm tâm bốn màu, một ấm trà thơm ngon, hai chén trà.

Một tay nâng má, một tay xoay chén trà, vẻ mặt Thẩm Thất Xảo vô cùng thích ý, cái gọi là vui sướng như thần tiên, không phải nói chính là tình cảnh nàng trước mắt đây.

Mặc dù Thần Kiếm sơn trang bao phủ trong một vùng hương được tản ra, dù người trong trang vội vàng đến sức đầu mẻ trán, nhưng Thẩm Thất Xảo thân là khách, không thể khiến người ta nghi ngờ là nhân rồi đến dẹp chiếc thuyền nhỏ kia.

Đã nhiều ngày, chỉ cần nơi đâu có điều kiện, nơi đó có thân ảnh của nàng còn mang theo thức ăn ngon thưởng thức, nghiêm nhiên phong cảnh của Thần Kiếm sơn trang là một bức tranh độc đáo, hấp dẫn không ít ánh mắt khác thường.

“Ôi!”

“Đau a!”

Trên hành lang cách đó không xa, hai thị nữ bưng chén được đi nhanh không nghĩ là sẽ đụng cùng một chỗ, toàn bộ chén thuốc đều rơi xuống.

Hai tay Thẩm Thất Xảo chống cằm, không chớp mắt nhìn hai thị nữ trừng mắt nhìn chén thuốc khô, âm thầm tính toán các nàng khi nào mới có thể nhớ lại nên bưng được một lần nữa, hy vọng chủ nhân chén thuốc này không phải loại thiên tài vô cùng đoản mệnh.

“Làm sao bây giờ, trong bát được ta đây có nhân sâm Cao Ly ngàn năm.” Về mặt thị nữ thứ nhất khóc không ra nước mắt.

“Của ta có quả của vô hoa song kỳ trăm năm mới ra một quả.” Về mặt thị nữ thứ hai càng thê thảm.

Đường chết. Thẩm Thất Xảo lặng lẽ ra kết luận. Nhân sâm ngàn năm cùng quả của vô hoa song kỳ trăm năm mới ra một quả, dù bất kỳ mặt nào cũng là vạn kim khó cầu, bị các nàng này làm rơi, quả thật đủ khiến người ta giậm chân.

Hai cánh tay thon dài đưa ra từ đầu vai của nàng, tự mình đưa bánh hoa quế trên bàn vào trong miệng.

Cúi đầu nhìn lướt qua ống tay áo khâu đầy mảnh vá, Thẩm Thất Xảo tiếp tục chờ đợi động tĩnh bên kia. “Được quý như vậy, người uống nó nhất định rất có địa vị?”

Phong Thần Ngọc ừ một tiếng.

“Người nào có bản lĩnh lớn như vậy có thể tìm được quả vô hoa song kỳ trăm năm ra một quả?” Nàng chỉ do tò mò hỏi.

Hắn gãi gãi đầu, vẻ mặt có chút xấu hổ thừa nhận. “Là ai tìm được, đã không thể kiểm chứng.”

Nàng khoát tay, lộ ra vẻ mặt không cho là đúng. “Muội nghĩ đứng đầu Cái Bang là không có gì không biết, thì ra cũng chỉ thường thôi.”

Hắn nhịn xuống trở mình xem thường. “Nghe khẩu khí của muội, chẳng lẽ muội biết?”

Nàng giơ lên một nụ cười sâu xa khó hiểu, ngoắc ngoắc ngón út, Phong Thần Ngọc lập tức ngoan ngoãn đưa lỗ tai sang.

“Nếu như muội biết còn phải hỏi huynh?!”

Thẩm Thất Xảo đột nhiên nâng cao âm lượng, màng nhĩ của hắn suýt chút nữa bị làm thủng, vẻ mặt hắn chỉ có thể ai oán nhìn biểu muội nhà mình.

“Ra một vấn đề, rốt cuộc là ai uống được liệu trân quý như vậy?” Khuôn mặt tươi cười của nàng rực rỡ như ánh mặt trời dựa sát vào, dù hắn có oán hận lớn thế nào, tất cả cũng bay đến chín tầng mây.

“Quả vô song kỳ tử trăm năm ra một quả, là Thượng Quan gia tám trăm dặm khẩn cấp mang tới; nhân sâm Cao Ly ngàn năm là Đường môn đặc biệt mang đến cứu Đường Phóng.” Phong Thần Ngọc thẳng thắn nói ra đáp án.

Nàng a một tiếng đột nhiên hiểu ra. Cái này khó trách, Thượng Quan gia cùng Đường môn đều là giang hồ hội tụ, loại người sẽ làm giang hồ chấn động, có được được liệu trân quý như vậy không có gì quá kỳ quái.

“Nhưng mà, thuốc hiện tại đã dở, huynh nói hai nha đầu kia có thể bị phạt hay không?” Đột nhiên nàng lo lắng cho hai thị nữ đang sáng sửa đẹp đẽ kia, nói thật, ngay cả thị nữ của Thần Kiếm sơn trang cũng là khuôn mặt xinh đẹp trong trăm chọn một.

Phong Thần Ngọc nhếch nhếch môi, khe khẽ thở dài.

Nàng cũng bắt đầu thở dài, bởi vì nàng đã nhìn thấy hộ vệ của Thần Kiếm sơn trang mang hai thị nữ đi, nhìn vẻ mặt các nàng thâm đậm, phỏng chừng kết quả rất không lạc quan.

“Nếu đan dược cứu mạng của Ôn huynh nhiều hơn một viên, thì tình trạng của Đường Phóng sẽ không yếu như bây giờ.” Trên mặt Phong Thần Ngọc hiện lên một vẻ u buồn. Rốt cuộc là độc gì? Lại khiến cho nhóm đại phu thúc thủ vô sách[1], cũng phủ lên Thần Kiếm sơn trang một bóng ma vô hình không gạt đi được.

“Vậy bảo Ôn công tử nghĩ biện pháp a.” Thẩm Thất Xảo rất hài lòng đem đầu nguồn đổ lên người nào đó chịu sự dày vò.

Phong Thần Ngọc nghe vậy, nhịn không được nhú mày. “Ôn huynh cũng vô cùng khó xử, hắn nói người đưa viên thuốc cho hắn được mọi người gọi là kẻ lừa dối, có thể lấy được một viên thuốc cứu mạng cũng đã là hết sức khó khăn, có viên thuốc thứ hai không cũng không ai có thể cam đoan, bao gồm người tặng được kia.” Nghĩ đến vẻ mặt oán giận căm phẫn của Ôn Học Nhi khi nhắc đến người đưa thuốc, hắn không nhịn được tò mò rốt cuộc là dạng người gì, có thể làm cho Song Tuyết thư sinh luôn luôn cười mở không kiềm được lộ ra vẻ bất mãn.

Vẻ mặt Thẩm Thất Xảo thần nhiên cầm lấy một miếng bánh ngàn tầng[2] đưa vào trong miệng, điểm tâm đưa vào miệng lập tức chảy ra, hương vị vô cùng ngọt ngào, làm cho vẻ mặt nàng nhịn không được hiện ra ý cười.

Hắn kinh ngạc nhìn Thẩm Thất Xảo như phong quyển tàn vân[3] đem một đĩa điểm tâm kia ăn cạn xuống hết, cuối cùng vẻ mặt còn lộ ra ý nghĩ vẫn chưa hết.

“Điểm tâm của Thần Kiếm sơn trang ăn ngon thật.”

“Heo a.” Có người bày ra sự bùi ngùi.

Phong Thần Ngọc cười nhìn người từ bên ngoài đi vào. “Ôn huynh, hôm nay sao không cùng Thượng Quan đánh cờ?”

Ôn Học Nhĩ nhún nhún vai, tay lắc lắc bức họa trong khung quạt mạ vàng, mỉm cười nói: “Thân thể Thượng Quan không khỏe, cho nên ta liền ra ngoài hít thở không khí. Nhìn tới nhìn lui, toàn bộ sơn trang vẫn là Phong huynh tiêu dao nhất, khó trách người giang hồ xưng Tiêu dao cái vương.”

“Nào có nào có.” Sắc mặt Phong Thần Ngọc không thay đổi, vẻ mặt không có chút xấu hổ.

Thẩm Thất Xảo khó chịu liếc xéo một cái, kỳ quái nói: “Huynh làm gì khiêm tốn như vậy mang mình bỏ ra bên ngoài, cũng không biết là ai vừa ra khỏi cửa đã bị một đàn bột phấn sơn vây lấy, không hun chết huynh, muội mới cảm thấy là việc lạ đấy!”

Nụ cười trên mặt Ôn Học Nhĩ bỗng chốc cứng lại.

Phong Thần Ngọc cúi đầu buồn cười.

“Thượng Quan muốn gặp Thất Xảo.” Nghiêm mặt, Ôn Học Nhĩ nói ra mục đích thật sự tự mình đến.

“Thượng Quan muốn gặp Thất Xảo?” Phong Thần Ngọc mày kiếm khẽ chau.

Dáng vẻ tươi cười của Ôn Học Nhĩ mang theo vài phần đùa giỡn nói nhảm: “Được rồi yên tâm, Thượng Quan đối với nàng không có ý nghĩ không an phận.”

Hắn vội vàng xấu hổ ho khan một tiếng.

Thẩm Thất Xảo bĩu môi, cho là đúng nói: “Hắn dựa vào đâu muốn gặp muội, muội liền nhất định phải cho hắn gặp? Muội nợ hắn à?”

“Thượng Quan có thỉnh cầu với muội.” Ôn Học Nhĩ cười đến có ý nghĩ sâu xa đặc biệt.

Nàng nhướn mày. “Thỉnh cầu muội? Thành ý kia rõ ràng không đủ, để một hoa hồ điệp đảm nhận sứ giả đưa tin, tâm tình của muội lại chịu ảnh hưởng lớn mà trở nên kém, nguyện vọng gặp của hắn sẽ xuống đến điểm thấp nhất.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, lời nói ra mang theo thương lẫn cơn, làm cho Phong Thần Ngọc không nhận được âm thầm cầu nguyện thay Ôn Học Nhĩ.

Khóe miệng Ôn Học Nhĩ run lên vài cái, sau khoảng khắc dáng vẻ tươi cười bị bóp méo, cuối cùng hồi phục phong độ phóng khoáng trắng thanh gió mát, cười hì hì nói: “Thẩm Thất Xảo cô nương, ta tin nhất định sẽ có không ít người hy vọng một người như thiên thần, hiện ra cứu trợ người trúng độc này.”

Nàng nghe vậy, bên môi nở ra một lúm đồng tiền say lòng người, chậm rãi nói: “Đúng vậy nha, nhưng mà, muội càng tin mọi người muốn gặp nhất chính là người hạ độc, có thể đem Thần Kiếm sơn trang khiến gà bay chó nhảy, nói thế nào cũng xem là nhân vật số một.”

Nhận được ánh mắt không có ý tốt của nàng, trong lòng Ôn Học Nhĩ rét run một trận, dưới chân nhịn không được lùi hơn ba thước.

Phong Thần Ngọc tự mình rót trà, chậm rãi thưởng thức điểm tâm của Thần Kiếm sơn trang.

Người trong Dong Nhân Cốc đấu đá nhau, người thông minh đều phải thối tị tam xá[4] . Một Ôn Học Nhĩ đã có thể đem khuấy đảo đến đất trời u ám, mà trông vẻ mặt kiêu dè của hắn đối với Thẩm Thất Xảo, Phong Thần Ngọc tuyệt đối tin tưởng công lực tác loạn của nàng chỉ có hơn chứ không kém.

Một dòng hương thơm ám muội bay đến, khiến ba người ở đây đồng loạt quay đầu nhìn về hướng nơi phát ra hương thơm, dung mạo của nàng giống như tuyết mỹ, làm say lòng người thần trí thần thờ.

Ánh mắt nghiền ngẫm của Ôn Học Nhĩ tuần tra qua lại trên người ba người, cảm thấy có chút thất vọng đối với vẻ mặt bình tĩnh của tiểu sư muội, dựa vài kinh nghiệm nhiều năm sống chung, nàng không nên im lặng như thế mới phải.

Hoang mang quá!

“Phong đại ca, mọi người đang nói chuyện gì, vì sao vui vẻ như thế?” Tiêu Thấm Lan thở ra hơi thở như hoa lan, âm điệu mềm nhẹ làm cho người ta rã rời.

“Tiêu cô nương đến đây.” Phong Thần Ngọc đứng dậy nhường chỗ ngồi, “Chúng tôi không nói chuyện gì, nhưng mà biểu muội cùng Ôn huynh hay nói đùa.”

Dáng vẻ xinh đẹp say đắm của Tiêu Thấm Lan ngồi xuống trên ghế đá, hương thơm nhất thời tập kích người bên trong đình bát giác, đẹp không sao tả xiết.

Đôi mắt đẹp lưu chuyển đảo qua hai nam tử xuất sắc bên trong đình, trên sắc mặt của Tiêu Thấm Lan nhiễm một lớp u buồn nhàn nhạt, tuy là người ý chí sắt đá cũng lộ vẻ xúc động. “Vài ngày nữa là ngày muội mở lời đài, nhưng mà...” Giai nhân muốn nói lại thôi, vào lúc này vạn ngữ ngàn lời đã là dư thừa.

Thấm Thắt Xảo đột ngột phát ra lời nói kinh người, “Biểu ca, huynh nên đi tỷ thí võ đài. Nếu ngay cả Tiêu tỷ tỷ người như tiên đây mà cũng không tìm thấy lang quân như ý, vậy nữ tử khắp thiên hạ nên thất cổ đi. Vì nghĩ cho sinh mệnh của nữ tử khắp thiên hạ, huynh phải đi tỷ thí võ đài đi.”

Phong Thần Ngọc sững sờ nhìn nàng, hẳn biết Thắt Xảo cho tới bây giờ sẽ không là một đứa bé ngoan, hơn nữa giống như người kia thuộc loại không bình thường, nhưng trăm triệu không ngờ tới nàng sẽ vì một nguyên nhân không đáng có[5] như thế, đem hấn ném ra đến giúp vui.

Ánh mắt Tiêu Thấm Lan như nước nhìn chăm chăm Phong Thần Ngọc, không nói gì đang truyền đến đưa tình thâm tình.

Hắn cười cười, nhìn nàng áy náy. “Không dối Tiêu cô nương, tại hạ có hôn ước cùng với biểu muội, trước khi Thấm thúc lâm chung tôi đã từng đồng ý với người nhất định sẽ đối xử tử tế với biểu muội, cho nên đối với chuyện võ đài quả thật bất lực.”

Thấm Thắt Xảo há mồm muốn nói, lại bị hấn điểm á huyết, chỉ có thể tức giận nhìn hắn. (Á huyết: huyết nói)

Ánh mắt thê lương ai oán không nói gì dừng lại ở trên người phu quân, Tiêu Thấm Lan cười buồn bã, chậm rãi đứng dậy rời khỏi chòi nghĩ bát giác, không để lại một mùi hương ám muội mê hoặc người.

Ôn Học Nhĩ buông ra một tiếng than nhẹ, “Ai ai cũng biết Đường Phóng si tình Tiêu nhị tiểu thư, nhưng lúc này mạng sống hấn bị đe dọa; mà trong người Phong huynh lại có hôn ước, xem ra chung thân đại sự của Tiêu nhị tiểu thư kết cuộc nhất định ảm đạm.”

Người giang hồ đặt nặng lời hứa hẹn đầu tiên, thiên hạ đều biết nhị tiểu thư Thần Kiếm sơn trang luận võ chọn rể, lúc này quả thực không chấp nhận chuyện thay đổi, dù kết quả sau cùng không thể như ý nguyện, lời đài trăm triệu lần cũng không thể hủy bỏ.

Thấm Thắt Xảo ra sức đá một cước về phía Phong Thần Ngọc, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hắn. Há miệng rồi lại mở miệng, vẫn không phát ra âm thanh.

Phong Thần Ngọc đưa tay giải bỏ á huyết cho nàng.

“Phong Thần Ngọc, người đại hôn dẫn này, điểm á huyết của muội làm gì? Ý vào có võ công liền bắt nạt thiếu nữ muội đây, huynh cũng không sợ truyền đến trên giang hồ bị người nhạo báng.”

Phong Thần Ngọc nhìn nàng, bất đắc dĩ thở dài, ý tứ thâm sâu nói: “Thắt Xảo, có một số việc thoát nhìn bề ngoài cũng không phải đơn giản như vậy, mọi chuyện không thể theo ý muội.” Đột nhiên hấn bội phục sự phụ của Thắt Xảo, không dạy võ công cho nàng thật sự là quyết định sáng suốt, nếu không trên giang hồ lại không ngày bình yên.

Thấm Thắt Xảo lơ đãng bĩu môi. Nàng làm sao không biết? Nàng chính là muốn xem ồn ào mới náo nhiệt, hừ!

“Đi thôi, dù sao cũng trong lúc rảnh rồi, phải đi xem rốt cuộc Thượng Quan tìm muội vì chuyện gì.” Phong Thần Ngọc dắt tay nàng đi ra khỏi chòi nghĩ mát.

Hành lang gấp khúc chín khúc cong mười tám khúc quanh, thực sự ngạc nhiên lẫn vui mừng “Sơn cùng thủy tấn nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn.”[6]

Thượng Quan Thông được sắp xếp ở Xuân Yên các cửa Thần Kiếm sơn trang, đình viện nơi này thâm u, thanh tĩnh hợp lòng người, thích hợp tu dưỡng thân thể nhất.

Vừa vào Xuân Yên các, liền nhìn thấy mười hai kiếm đồng mặt không chút thay đổi đứng dưới mái hiên ngoài phòng.

“Chủ tử có cái gì hạ nhân sẽ có cái đó, bộ dạng một đám cũng giống khuôn mặt lạnh như băng của chủ tử bọn họ.” Thẩm Thất Xảo nhỏ giọng lầm bầm.

Thoáng chốc, hai mươi bốn cột băng bắn sang đây.

Phong Thần Ngọc lắc đầu thở dài. Có khi nàng thật sự không biết sống chết.

Tinh xá bố trí lịch sự tao nhã, mỗi một đồ dùng như là loại độc nhất vô nhị tuyển chọn kỹ càng. Hương hoa ngoài cửa sổ tìm vào trong phòng như mang theo hương sương sớm tinh mơ. (Tinh xá: căn phòng nhỏ)

Một chiếc giường nhỏ mềm mại bày ra cách cửa sổ không xa, quanh thân Thượng Quan Thông phát ra khí chất lạnh như băng, ngồi nghỉ phía trên chiếc giường mềm mại, mắt lạnh lùng nhìn người đi vào cửa phòng.

Bất trí khả phủ[7] nhìn nhìn Phong Thần Ngọc không mời mà tới, vẻ mặt của hắn không thay đổi, ngữ điệu vẫn lạnh như trước. “Ta chỉ mời Thẩm cô nương.”

Phong Thần Ngọc tinh trí trả lời. “Ta tới cùng biểu muội.”

Đánh giá bày trí trong phòng, Thẩm Thất Xảo chọn cách xa Thượng Quan Thông nhất, vả lại ngồi xuống vị trí có ánh mặt trời chiếu, rồi mới mở miệng hỏi: “Thượng Quan công tử tìm ta có chuyện gì?”

“Phong Thần Ngọc đi ra ngoài.” Thượng Quan Thông lạnh lùng ngẫm ra lệnh đuổi khách.

Hắn sờ sờ cái mũi, cũng không định di chuyển bước chân, thậm chí tự mình đến cầm lấy trái táo trên đĩa hoa quả gặm lên, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Ngược lại là Thẩm Thất Xảo đứng lên, vẻ mặt vui sướng đi ra ngoài. “Đi thôi, biểu ca, người ta không chào đón chúng ta mà. Hôm nay thời tiết không tồi, cùng muội đi thả diều không?”

“Thẩm cô nương, dừng bước.”

“Người không phải mời biểu ca ta đi ra ngoài sao?” Nàng giương cao cằm.

“Đúng vậy.”

“Vậy thì đúng, ta cũng không dám một mình ở cùng đại băng sơn, ta sợ sẽ bị cảm mạo.” Nàng mỉm cười nói.

Ánh mắt Thượng Quan Thông sau khi xác định sắc mặt của nàng, mới chậm rãi dời về phía chỗ của hắn.

“Ngồi.” Ý hắn bảo Phong Thần Ngọc ngồi xuống.

Lúc này Thẩm Thất Xảo mới cảm thấy hài lòng ngồi trở lại vị trí cũ. Phải nhìn trái nhìn phải lấy vị trí ánh sáng tốt nhất, ấm áp nhất này, ngồi lâu một chút chỉ sợ phải ngủ thiếp đi.

Trong phòng rơi vào một mảnh trầm mặc, trầm mặc giống như tĩnh mịch.

Dưới ánh mặt trời Thẩm Thất Xảo chơi đùa khăn lụa hình vuông của mình, không bao lâu đã bắt đầu buồn ngủ.

Phong Thần Ngọc ăn xong quả táo bắt đầu chậm rãi lau sạch tay của mình, một bộ dáng tháp tùng đến cùng.

“Cô chính là Thẩm Thất Xảo.”

Phong Thần Ngọc nghe nói, thiếu chút nữa đã té từ trên ghế xuống. Làm cho nửa ngày, lão huynh hắn lại chỉ hỏi ra một câu như vậy?

Nàng hoàn hồn, xoa bóp hai mắt buồn ngủ, chậm rãi gật đầu.

“Thẩm Thất Xảo trong Thất Xảo viên.”

“Huynh rốt cuộc muốn nói gì?” Phong Thần Ngọc đã nghe đến không có chút kiên nhẫn.

Ánh mắt của nàng bắt đầu ra bên ngoài tìm kiếm, ý đồ tìm được cái tên bán đứng đồng môn, chỉ tiếc ngoại trừ đình viện trống rỗng cùng mười hai kiếm đồng mặt không chút thay đổi, căn bản không tìm thấy thân ảnh Ôn Học Nhĩ.

“Là cô cứu ta.” Thượng Quan Thông ra kết luận.

“Biểu ca, chúng ta đi thả điều.” Thẩm Thất Xảo từ trên ghế nhảy lên.

Vừa đi đến cạnh cửa khốn khổ nhìn sắc mặt ngăn cản của mười hai kiếm đồng, đây rõ ràng là cưỡng ép giữ khách.

Phong Thần Ngọc thích thú tràn trề quan sát vẻ mặt khác thường của biểu muội.

Thượng Quan Thông ngồi thẳng người, ngữ khí có vẻ rất thành khẩn. “Điều kiện gì?”

Thẩm Thất Xảo nhin không được gãi gãi đầu, bất đắc dĩ xoay người lại. “Thượng Quan Thông, việc này không liên quan đến điều kiện hay không.”

“Nàng là ghi hận hành động mời người của huynh quá thất lễ, Thượng Quan huynh cái này gọi là gây ông đập lưng ông, khuyên huynh sớm nên thay đổi vẻ mặt lạnh như băng một chút đi.” Âm thanh trêu chọc từ trên nóc nhẹ nhàng truyền xuống.

“Ôn Học Nhĩ ——” Nàng xoa thất lưng găm lên.

Một thân ảnh nhảy vào trong phòng, Ôn Học Nhĩ tiêu sái không kiềm chế được ngồi bên cạnh Thượng Quan Thông, trong tay còn bưng một khay điểm tâm mới ra lò.

“Này, tiểu sư muội, làm gì phát hỏa lớn như vậy chứ?”

“Muội sớm nói qua, không cho phép đề cập đến quan hệ của huynh với muội.”

Ôn Học Nhĩ nghiêng đầu nghĩ nghĩ, rồi mới lộ ra một vẻ mặt ngượng ngùng. “Ngày hôm qua huynh không cẩn thận tiết lộ ra, ai biết lỗi tại Thượng Quan Thông thính phản ứng nhanh, cho nên không hẳn là lỗi của huynh.”

“Thẩm cô nương ——” Thượng Quan Thông mở miệng lần nữa.

“Dừng lại.” Nàng cắt ngang lời của hắn, “Nếu ngươi đã biết quan hệ của ta với huynh ấy, cũng nhất định nghe sư huynh đề cập qua nguyên tắc của ta.”

Ôn Học Nhĩ dùng sức gật đầu. “Đúng đúng, tiểu sư muội của ta có ba không chữa.”

Phong Thần Ngọc mày kiếm chau lại nhìn bọn họ, tựa như có chuyện gì là hắn không biết, nhưng lại rất quan trọng.

“Nhìn thấy không vừa mắt không chữa, thứ hai trong lòng không thích không chữa, thứ ba người chết không chữa.” Ôn Học Nhĩ cười nói ra ba không chữa của Thẩm Thất Xảo.

Môn thần mười hai kiếm đồng quan sát xung quanh Xuân Yển các, ngay cả một con ruồi cũng không cho phép bay vào quấy rầy cuộc đàm phán bên trong.

“Nàng là thần y?” Phong Thần Ngọc vẻ mặt khó có thể tin, từ trên xuống dưới, trái trái phải phải đánh giá Thẩm Thất Xảo vài lần, vẫn là không thể tin được sự thật chuyện mình nghe được.

Ôn Học Nhĩ gãi gãi đầu, do dự một chút mới nói: “Phải nói nàng là thần y giỏi hạ độc.”

Thần y giỏi hạ độc?

Phong Thần Ngọc cùng Thượng Quan Thông hai mắt nhìn nhau, từ đáy mắt của nhau đều có thể thấy được hàn ý.

Ngẫm nghĩ một chút, Ôn Học Nhĩ nói ra chuyện chân thật bản thân biết, “Tiểu sư muội vốn là chuyên nghiên cứu y thuật, nhưng không nghĩ đến nàng đối với độc vật càng có hứng thú, tuy rằng bốn phận của nàng là cứu người không thể nghi ngờ, nhưng ta càng tin tưởng công phụ hại người của nàng cũng là Vô Song trên đời.”

Không ai phản bác?

Phong Thần Ngọc giật mình phát hiện Thẩm Thất Xảo yên lặng ngồi ở một bên, vẫn chưa đưa ra ý kiến gì khác với lời nói của Ôn Học Nhĩ.

Sau khi Ôn Học Nhĩ phát hiện nàng yên lặng lạ thường, cuối cùng suy tính cảm thấy có tai họa, từ từ a bước chân từ từ đi đến cạnh cửa.

“Biểu ca, muội muốn đi thả điều.” Thẩm Thất Xảo giờ khuôn mặt tươi cười khờ dại ra.

“Nhưng mà...” Phong Thần Ngọc do dự, “Thượng Quan ——”

“Nhìn không vừa mắt.” Đáp án của nàng rất đơn giản.

“Hắn rất anh tuấn.” Hắn nhìn không được biện giải thay bạn tốt.

“Trong lòng không vui.” Lý do thứ hai.

“Chúng ta đây đi thả điều.” Cuối cùng Phong Thần Ngọc bưng tỉnh hiểu ra.

Nhìn biểu huynh muội kia cùng nắm tay đi ra cửa, Ôn Học Nhĩ nhìn không được lau mồ hôi trên trán, may mắn nhìn Thượng Quan Thông. “May là nàng chưa nói ra cái cuối cùng.”

Đáy mắt Thượng Quan Thông hiện lên ý cười.

Người chết không chữa. Nếu Thẩm Thất Xảo nói ra điều thứ ba này, liền chứng tỏ độc của hắn quả thật đã không có thuốc nào cứu được.

[1] Thúc thủ vô sách: tay bị trói buộc, không thể thoát ra. Sau nói về gặp phải phiền toái không có cách nào giải quyết, hết đường xoay sở.

[2] Bánh ngàn tầng: là một trong những món ăn có tiếng của vùng Sơn Đông, loại bánh này bên ngoài dùng một lớp bánh bọc lại, bên trong có hơn mười tầng.

[3] Phong quyển tàn vân: ý nghĩa mặt chữ là gió lớn đem mây tản cuốn đi, so sánh đem ánh sáng đồ vật gì đó còn sót lại loại bỏ.

[4] Thối tị tam xá: so sánh với người nhượng bộ, không cùng tranh chấp.

[5] Nguyên văn Mạc Tu Hữu (không đáng có – không cần có): Đây là một điển tích cổ, hiện nay có rất nhiều cách giải thích. Điển tích này liên quan đến Nhạc Phi vào thời Tống, bị gian thần Tần Cối vu oan là mưu phản. Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có chứng cứ gì không, Tần Cối trả lời “Mạc Tu Hữu” (tạm thời là: không cần phải có). Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ. [HV: Thật ra có đến 5 cách giải thích, nhưng bạn lười quá (cái này cũng không thể trách bạn vì mỗi cái nó thật sự rất dài *biện hộ*), để hôm nào bạn “siêng” bạn sẽ làm bổ sung sau *hứa hẹn*]

[6] Đây là hai câu trong bài Du Sơn Tây thôn của Lục Du, ý muốn nói đã đến bước đường cùng không còn cách nào khác thì lại thấy ánh sáng cuối đường.

Du Sơn Tây thôn

Mạc tiểu nông gia lập tửu hồn,

Phong niên lưu khách túc kê đồn.

Sơn trùng thủy phúc nghi vô lộ,

Liều ám hoa minh hựu nhất thôn.

Tiêu cổ truy tuyền xuân xã cận,

Y quan giản phác cổ phong tồn.
Tòng kim nhược hứa nhàn thừa nguyệt,
Trụ trưởng vô thì dạ khẩu môn.
Chơi thôn Sơn Tây (Người dịch: Điệp luyện hoa)
Chớ cười rượu đục của nhà nông,
Mùa được, lợn gà đãi khách mừng.
Trùng điệp núi sông ngờ hết lối,
Âm u hoa liễu lại một thôn.
Trống tiêu giục già xuân vui tới,
Trang phục giản đơn tục cũ còn.
Nếu được vui nhàn như bóng nguyệt,
Đương đêm chống gậy tới đầu thôn.
[7] Bất trí khả phủ: không tỏ vẻ tán thành, cũng không tỏ vẻ phản đối, tức thái độ không rõ ràng.

6. Chương 6

Bầu trời trong xanh như gương vài mây trắng lay động, gió mát chậm chậm thổi, nhất thời thổi bay nỗi ưu sầu trong lòng.

Vài con diều xinh đẹp bay trên bầu trời, cuối dây là một đôi tay trắng hồng, tinh tế mềm mại, chủ nhân của cỗ tay trắng có một khuôn mặt tươi cười rực rỡ như hoa mùa xuân.

Phong Thần Ngọc nằm trên bãi cỏ mềm mại, nhìn con diều trên bầu trời, trong miệng ngậm một cọng cỏ xanh lá, có chút cảm khái nghĩ, dưới không khí mây đen dày đặc ở Thần Kiếm sơn trang như thế này, có lẽ cũng chỉ có Thất Xảo mới có tâm tình tốt thả diều dưới trời xanh mây trắng như vậy, hơn nữa mang tiếng cười thanh thúy tản ra các góc của sơn trang.

“Biểu ca, biểu ca, huynh nhìn bọn chúng bay thật cao.”

“Thất Xảo, muội thả nhiều chỉ như vậy, cẩn thận chỉ quấn cùng một chỗ.”

Thẩm Thất Xảo phát hiện miệng quạ người nào đó rất có thiên phú, lời của hắn còn chưa dứt, mấy con diều trên tay nàng liền vướng cùng một chỗ, bất định lay động trong gió, cuối cùng bay xuống đất.

“Phong Thần Ngọc ——” Trên một bãi cỏ mênh mông trong Thần Kiếm sơn trang phát ra tiếng rống giận, “Huynh đền con diều uội.”

Một đôi mắt hiện ra ý lạnh ở bóng râm bí mật theo dõi động tĩnh trên bãi cỏ, bờ môi gợi lên ý cười thâm độc.

“Huynh đền huynh đền...” Phong Thần Ngọc trở mình từ trên mặt đất dậy chạy toán, tránh né khua chân múa tay của Thẩm Thất Xảo, đuôi lông mày khéo mắt đều không giấu được ý cười. Ngân quang mỏng manh chợt lóe, ánh mắt hắn chợt tắt, liền không dấu vết tiếp lấy ám khí, xoay cỗ tay mang vật đó nhét vào trong tay áo, đáy mắt xẹt qua một tia sắc lạnh. Là ai?

“Gi thế?” Đột nhiên bị ôm vào trong lòng ngực Thẩm Thất Xảo bắt mặn kêu lên.

“Có người đến.” Phong Thần Ngọc vân đạm phong khinh[1] nói, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía giả sơn.

Một bóng người mảnh khảnh đi tới, khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Hồng hiện ra trước mắt.

“Phong thiếu hiệp, thật khéo —” Ý cười tươi đẹp biến mất tại cánh tay của hắn vòng quanh Thẩm Thất Xảo, “Dưới không khí đê mê như thế ở Thần Kiếm sơn trang, còn có người có thể nhàn rỗi như vậy, ngoại trừ Phong thiếu hiệp, muội nghĩ có lẽ thật sự không tìm thấy người thứ hai.” Ý nghĩa trong lời nói không tự chủ mang theo một chút châm biếm.

“Không phải, Ôn công tử đang đánh cờ cùng Thượng Quan Thông đấy, chẳng qua là thua nhất tháp hồ đồ[2] thôi.” Thẩm Thất Xảo có cái nhìn khác.

Khóe miệng Phong Thần Ngọc khẽ giương lên, ở cùng một chỗ với Thất Xảo, tâm tình tốt luôn không mời mà tới.

“Tiêu cô nương, dường như cô cũng không bận rộn nha.” Thẩm Thất Xảo mỉm cười đánh giá trang phục cách trang điểm của nàng, “Ta vẫn nghĩ Tiêu nhị cô nương muốn mở lời dài, nhưng, hiện tại tôi càng ngày càng hoài nghi là Tam cô nương muốn mở đấy!” Nhìn tới nhìn lui, giống như chỉ có Tam tiểu thư đang không ngừng chuẩn bị cho bản thân, càng không ngừng thay quần áo, tựa như một con hoa hồ điệp nghiệp dư, ở Thần Kiếm sơn trang bay tới bay lui.

Khóe mắt Tiêu Hồng run rẩy một chút, tay nắm chặt co lại ở trong ống tay áo.

“Tiêu cô nương có việc gì không?” Phong Thần Ngọc có lòng tốt can thiệp giảng hòa.

Tiêu Hồng không tự nhiên nói: “Không có.”

“Chúng ta đây đừng quấy rầy Tam tiểu thư dạo chơi hoa viên.” Thẩm Thất Xảo vui vẻ phát tay nói tạm biệt.

Tiêu Hồng trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng kéo Phong Thần Ngọc, lướt đi qua bên cạnh mình.

“Tiểu muội.” Một giọng nói uyển chuyển khẽ vang lên, Tiêu Thẩm Lan rực rỡ tươi đẹp động lòng người, khuynh quốc khuynh thành đến, “Làm sao vậy?”

“Nhị tỷ.” Tiêu Hồng cúi đầu.

“Tỷ đã thấy tất cả, chẳng qua là một tiểu nha đầu mà thôi, muội nhất định có thể đánh bại nàng, giành được cảm tình của Phong bang chủ.” Tiêu Thẩm Lan dịu dàng mềm giọng an ủi muội muội.

Tiêu Hồng ngạc nhiên mừng rỡ ngẩng đầu. “Nhị tỷ, thật vậy chăng?”

Tiêu Thẩm Lan cười hờn xiêu phách lạc: “Đương nhiên, Tam tiểu thư của Thần Kiếm sơn trang chúng ta sao lại bại bởi một tiểu nha đầu không rõ lai lịch, nhị tỷ vĩnh viễn ủng hộ hộ muội.”

Nàng xúc động bổ nhào vào trong lòng tỷ tỷ. “Cám ơn nhị tỷ.”

“Cho muội cái này.” Tiêu Thẩm Lan đưa một bọc giấy nhỏ kẹp giữa ngón tay đến trước mặt muội muội.

Tiêu Hồng hoài nghi nhìn, chần chờ mở miệng, “Nhị tỷ, đây là cái gì?”

Tiêu Thẩm Lan nói: “Đây là vật có thể khiến Phong bang chủ yêu muội, là tỷ rất vất vả nhờ người ta tìm cách.”

“Thật sao?” Nàng mừng rỡ đón lấy.

“Chỉ cần muội bỏ vào trong trà lúc Phong bang chủ ở một mình, đến lúc đó thì chuyện có thể như ý muốn.” Dáng vẻ tươi cười của Tiêu Thẩm Lan lộ ra vẻ gian trá lạnh lẽo.

“Muội đã biết.” Tiêu Hồng nhận lấy bọc giấy như nhất được bảo vật.

Một thị nữ vội vàng đến, vẻ mặt kích động đi đến trước mặt hai vị tiểu thư Tiêu gia. “Nhị tiểu thư, lão gia gọi hai người lập tức đến trước đại sảnh.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Hồng ở bên cạnh tò mò đặt câu hỏi.

“Đường thiếu gia đã tỉnh lại.”

Vẻ mặt Tiêu Thẩm Lan nháy mắt hiện lên vẻ tức giận, lại nhanh đến khiến người ta không kịp phát hiện.

“Nhị tỷ, chúng ta đi mau.” Tiêu Hồng kéo tỷ tỷ đi về phía đại sảnh. Đường đại ca tỉnh lại, thật sự là quá tốt.

Khi tỷ muội Tiêu thị chạy đến đại sảnh, dường như có thể dùng tọa vô hư tịch[3] để hình dung.

Lão trang chủ Tiêu Đình Sơn người quản lý Thần Kiếm sơn trang ngồi ở chủ vị, tuy tóc đã trắng xóa, nhưng tinh thần lại khỏe mạnh như trước.

Tiêu Thấm Lan đi vào đại sảnh, làn gió thơm ập tới, tướng mạo vừa xuất chúng lại xinh đẹp nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Từ xưa mỹ nhân cùng danh kiếm luôn là mục tiêu truy đuổi của nam nhân, đây là không thể nghi ngờ.

“Nếu Đường hiền chất đã tỉnh lại, như vậy kỳ độc nhất định có thể dễ dàng giải quyết, đại thọ bảy mươi của lão phu cũng có thể cử hành đúng thời hạn.” Khuôn mặt Tiêu Đình Sơn tươi cười nói.

“Đúng vậy đúng vậy!”

“Đây là việc vui của võ lâm.”

Đại thọ bảy mươi của Tiêu lão gia hừng hực khí thế chuẩn bị lại lần nữa, lời dài luận võ của Tiêu nhị tiểu thư cũng cử hành đúng hạn, việc này phá hỏng niềm vui của nam nhi thiên hạ.

Dưới sự cứu chữa của Đường Phóng, trong từng hiệp sĩ giang hồ trúng độc khôi phục, mang ơn với Đường Phóng, có một số người lại dứt khoát kiên quyết rời khỏi lời dài tỷ thí, quyết định hoàn thành tâm nguyện ôm được mỹ nhân của Đường Phóng.

Thẩm Thát Xảo không phải người giang hồ, tự nhiên đối với chuyện giang hồ không quá quan tâm, nghe nói hồ lô ngào đường trên chợ rất là ngon miệng, thế là dưới sự giúp đỡ của một thị nữ, từ cửa sau của sơn trang chạy đến chợ.

Bầu trời trong trang ngoài trang rõ là trái ngược nhau, ra khỏi Thần Kiếm sơn trang tựa như liền rời xa chốn giang hồ, nơi nơi đều là bá tánh bình thường lương thiện chất phác.

Vui vẻ cắn hồ lô ngào đường, đột nhiên cảm thấy mí mắt phải nhảy lên mãnh liệt, một cảm giác chẳng lành tập kích trong lòng, nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, không quay lại tìm thị nữ dẫn đường kia, dựa vào trí nhớ chạy trở về hướng Thần Kiếm sơn trang.

Nhìn cửa sau của sơn trang đóng chặt, đôi mắt Thẩm Thát Xảo đảo vài vòng, nhanh nhẹn trèo lên một cây đại thụ ngoài tường, cành cây đại thụ từ trên đầu tường kéo dài đến sân trong. Nhìn sang cỏ xanh dưới chân, nàng hít một hơi thật sâu, nhắm chặt mắt liền nhảy xuống.

Ôi! Đập vào đùi, rất đau!

Đưa tay xoa bóp đùi, cảm lấy hồ lô ngào đường cắn trong miệng, định thần không biết quỷ không hay quay trở về phòng.

A, đình nghỉ mát hẻo lánh như vậy còn có người à! Thẩm Thát Xảo tò mò dừng chân lại, nhìn kỹ một chút, cơn nóng giận không lý do nhanh chóng bốc lên.

Tên khất cái thói đáng chết ngàn đao, lại dám cùng Tiêu Hồng câu tam đáp tứ, liếc mắt đưa tình sau lưng vị hôn thê nàng đây... Nàng hung hăng cắn hồ lô ngào đường trong tay, không cần thận cần trên cây que trúc, nuốt cơn đau sau đó tát vào miệng.

Tiêu Hồng không xương cốt sao? Cứ ngã trên người hắn, đáng giận hơn là tên khất cái thói kia, cũng không biết tránh né. Chẳng lẽ nhìn thấy mỹ nhân ngay cả đi cũng không di chuyển? Ngọn lửa không tên độc chiếm trong lòng Thẩm Thát Xảo kia càng đốt càng mạnh, nhìn đến khi Tiêu Hồng mảnh mai giả vờ “ngất” trên người người nào đó, mà người nào đó một chút ý nghĩ kháng cự cũng không có, cuối cùng không nhịn được nữa, từ trong bụi cây ẩn thân đứng lên.

“Phong Thần Ngọc, người tên khất cái thói tha này thấy sắc quên nghĩa, có mới nới cũ, tam tâm nhị ý. Ta chỉ đi ra ngoài mua một xâu hồ lô ngào đường, người đã đứng núi này trông núi nọ, làm ra chuyện đôi phong bại tục này.”

Nhìn thấy Thẩm Thất Xảo nổi trận lôi đình nhảy đến trước mặt mình, vẻ mặt Phong Thần Ngọc là nửa mừng nửa lo.

“Chẳng lẽ huynh không muốn giải thích sao?” Nàng trừng mắt nhìn hắn. Tuy rằng nàng muốn xem kịch vui, nhưng không có nghĩa là thật sự cho phép nam nhân của mình cùng nữ nhân khác liếc mắt đưa tình làm chuyện mờ ám.

Phong Thần Ngọc nhìn nàng cười khỏ, há miệng thở dốc, lại không phát ra tiếng.

Ánh mắt nàng hoài nghi lập tức ném sang bên cạnh Tiêu Hồng. “Tiêu muội muội, biểu ca ta làm sao trở thành người câm?”

Xa xa trông thấy ngân quang chợt lóe, Phong Thần Ngọc thầm kêu không xong, trở mắt nhìn ngân châm bắn vào trong cơ thể Thẩm Thất Xảo.

Chỉ thấy nàng ngã thẳng về phía hắn, đụng phải hắn cùng nhau ngã nhào xuống đất.

“Thất Xảo ——” Phong Thần Ngọc rống to thành tiếng, lúc này Thẩm Thất Xảo mới phát giác trong lúc hắn vô ý đã phá giải á huyết, “Tiêu Hồng, nếu nàng xảy ra bất trắc gì, ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Sắc mặt Tiêu Hồng trắng bệch nhìn Thẩm Thất Xảo nằm dưới đất. Sự tình vì sao lại trở thành dạng này?

Tiếng bước chân ồn ào từ một bên vang lên, bên trong trang có người nghe tiếng mà đến.

Người thứ nhất xuất hiện chính là Thượng Quan Thông, theo sát phía sau chính là Ôn Học Nhĩ cùng mười hai kiếm đồng.

“Thất Xảo làm sao vậy?” Ôn Học Nhĩ vươn người về phía trước, đưa tay xuống mũi Thẩm Thất Xảo dò xét, nhanh chóng rút tay về.

“Giải huyết đạo của ta.” Phong Thần Ngọc hỗn hển rống. Định thân huyết của hắn vẫn chưa giải bỏ, chỉ có thể trở mắt nhìn Thất Xảo ngã vào bên mình.

Thượng Quan Thông không nói hai lời liền đưa tay giúp hắn giải bỏ huyết đạo.

Phong Thần Ngọc vội vàng ôm lấy Thẩm Thất Xảo đã hôn mê, lao ra đình nghỉ mát.

Thần Kiếm sơn trang lại xảy ra chuyện lớn ——

Vị hôn thê của bang chủ Cái Bang bị người lấy ám khí đánh lén, làm cho lòng người đứng đầu một bang luôn chuyện trò vui vẻ đại loạn, với Tứ đại thần y thanh sắc câu lệ[4].

Tiêu lão thái gia dưới cơn nóng giận, đem cháu gái bắt giam vào phòng lớn bên trong trang, vả lại còn nói Thẩm cô nương một ngày bất tỉnh, nàng liền một ngày không được ra ngoài, mặc cho Tiêu Hồng khóc đến lê hoa đái vũ[5], cũng không thể cứu vãn thêm.

Đắc tội với Cái Bang thiên hạ đệ nhất bang, cho dù là thế lực của Thần Kiếm sơn trang như mặt trời giữa trưa, cũng phải suy nghĩ nặng nề một phen.

Thẩm Thất Xảo nằm ở trên giường giống như yên tĩnh ngủ say, khiến Phong Thần Ngọc hối hận không thôi. Hắn nên có cảnh giác mới đúng, nếu không cũng sẽ không hại Thất Xảo trở thành bộ dạng này. Ngân châm nhỏ như lông trâu được lấy ra, nhưng người Thất Xảo vẫn hôn mê như trước, điều này làm cho hắn chân tay luống cuống, hắn chưa bao giờ dám tưởng tượng, tình cảnh có một ngày Thất Xảo tính cách tính quái đột nhiên không hiện ra trước mặt mình nữa, cảm giác kia liền giống như trời đất chỉ trong một đêm đã sụp đổ.

Lắm mưu nhiều kế, vĩnh viễn làm cho người ta ngạc nhiên mới chính là diện mạo của nàng, tuyệt không phải yên lặng giống như bây giờ không tiếng động nằm ở trên giường.

“Thất Xảo, muội đùa huynh có phải không? Huynh biết, muội giận huynh, nhưng cầu xin muội đừng đùa giỡn như vậy với huynh có được không?” Phong Thần Ngọc nắm tay nàng thấp giọng cầu xin, hắn tình nguyện đây là trò đùa ác quái của nàng.

Trong không khí truyền đến hương thơm nhàn nhạt, làn hương thơm chuyển sang nồng đậm, bên cạnh vang lên tiếng nói tao nhã của Tiêu Thấm Lan, “Phong đại ca, muội mời Đường đại ca tới, để huynh ấy xem giúp đi. Thấm muội muội vẫn bất tỉnh, sợ là trên châm có độc.”

Phong Thần Ngọc yên lặng đứng lên, tránh ra, ánh mắt ngay cả chớp cũng không nhìn chăm chú tay bắt mạch của Đường Phóng.

Đường Phóng thận trọng quan sát người mê man trên giường, giữa mi mắt hiện lên một vẻ nghi ngờ, mày khẽ chau lại.

“Rốt cuộc như thế nào?” Nhìn vẻ mặt u sầu của hắn, tâm Phong Thần Ngọc không khỏi nhấc lên giữa không trung.

Đường Phóng đem tay Thấm Thất Xảo đặt vào trong chăn che thật kỹ, sắc mặt vô cùng ngưng trọng. “Phong huynh, xem ra trong người Thấm cô nương là một kịch độc không rõ tên, hơn nữa độc khí đã truyền khắp huyết mạch toàn thân, kết quả tốt nhất chỉ có thể bảo vệ mạng sống, nhưng không cách nào khiến nàng tỉnh dậy, hơn nữa nàng phải chịu đau khổ rất lớn.”

Phong Thần Ngọc nắm chặt tay, nhắm mắt một chút, sau một lúc lâu chậm rãi mở ra, vẻ mặt vô cùng kiên nghị, “Cám ơn, mọi người đều ra ngoài đi, ta chỉ muốn ở một mình cùng nàng.”

Nhìn vẻ mặt đau khổ của hắn, ánh mắt Đường Phóng chợt tắt một chút.

“Đường đại ca, chúng ta đừng quấy rầy Phong đại ca.” Tiêu Thấm Lan đưa tay kéo kéo ống tay áo Đường Phóng.

Hắn do dự một chút, liền cùng nàng đi ra ngoài.

Một lần nữa ngồi trở lại bên giường, đưa tay xoa hai má Thấm Thất Xảo, Phong Thần Ngọc nhẹ nhàng nói: “Thất Xảo, bất luận thế nào huynh cũng muốn cựa một phen, muội có trách huynh quá ích kỷ hay không?”

Người nằm trên giường yên bình bình thản.

“Huynh đây phải đi mời Đường Phóng đến chữa trị giúp muội.” Hắn đau khổ nắm chặt tay nàng, răng cắn chặt, hít một hơi thật sâu, hốc mắt đã ẩm ướt.

Đường Phóng không có đi xa, dường như hắn lường trước Phong Thần Ngọc nhất định sẽ tìm hắn, vì vậy hắn liền chờ ở ngoài cửa đình nghỉ mát cách đó không xa.

“Xin huynh.” Phong Thần Ngọc cúi người thật sâu.

Đường Phóng không nói một lời đi về hướng phòng của Thấm Thất Xảo.

Phong Thần Ngọc ngồi xuống ở đình nghỉ mát, nhìn chân trời ngũ sắc mây chiều nhuộm đỏ phía chân trời.

Đường Phóng tựa vào trên ván cửa, xa xa nhìn người trên giường, ánh mắt dần trở nên đau thương.

Chậm rãi đi đến bên giường, nhìn khuôn mặt thanh tú kia, hắn cúi thấp đầu xuống: “Thấm cô nương, thật xin lỗi, ta yêu Thấm Lan, bất luận nàng muốn ta làm việc gì, ta cũng không ngần ngại, dù việc này không công bằng với cô. Nhưng trên đời này lại có bao nhiêu chuyện công bằng? Ta yêu nàng, nàng lại yêu sâu đậm biểu ca cô, vì yêu nàng, ta không thể không tổn thương cô.”

Đường Phóng nhìn bản thân không nghe sai bảo, cánh tay từ từ buông xuống ——

“Ta lại không yêu ngươi, vì cái gì phải hy sinh vì ngươi?” Giọng nói mang ý cười nhẹ nhàng vang lên, Thấm Thất Xảo vốn nhắm chặt hai mắt đã mở mắt ra.

Hắn khiếp sợ nói không thành lời.

Từ trên giường ngồi dậy, ngồi xếp bằng ở giữa giường, Thấm Thất Xảo nhàn hạ thưởng thức vẻ mặt thay đổi thất thường của hắn.

“Cô biết độc thuật?” Đường Phóng khẳng định.

Thẩm Thất Xảo nhún vai, chớp mắt cười khê. “Việc này cũng không kỳ lạ nha, trong thiên hạ cũng không phải chỉ có nhân tài Đường gia biết hạ độc.”

Đường Phóng trầm mặc. Nhưng người có thể đánh bại người Đường gia cũng không có mấy người, hơn nữa bị đánh bại còn là Đường Phóng hẳn. Trước đây, hẳn vẫn tin rằng hẳn là giang hồ đệ nhất cao thủ hạ độc.

“Ta đã hạ độc trên người ngươi, loại độc này nếu ngươi có bàn lĩnh có thể tự mình giải, nếu như không nắm chắc mười phần, ta khuyên ngươi cẩn thận là trên hết.” Bộ dáng Thẩm Thất Xảo cực kỳ nhàn nhã, tựa như đang bàn luận về thời tiết như thế nào.

Nhìn thần thái ngữ khí nói chuyện của nàng, ánh mắt Đường Phóng đột nhiên trợn to giống như một chuông đồng lớn, ngay cả giọng nói cũng lắp bắp, “Cô, cô... Cô là cô nương của Dong Nhân cốc.”

Nàng giả một bộ mặt quý đáng yêu, cực kỳ vui vẻ gật đầu. “Chúc mừng người cuối cùng đã nhận ra ta đây.”

Đường Phóng lập tức yếu ớt té trên mặt đất. Dong Nhân cốc, Thất Xảo viên, thanh trúc khách xá.... Vị nữ tử thần bí đầu đội mũ vải kia từ đầu đến cuối giữ khoảng cách mười bước với hẳn.

“Ta vẫn nghĩ cô là thần y.” Hẳn cười khở.

Nàng gật đầu. “Đúng vậy, chẳng qua ta đúng lúc là vị thần y thích nghiên cứu độc vật.”

“Cô đã cứu mạng ta.” Đường Phóng rất không muốn thừa nhận chuyện này là thật, hẳn dùng độc nổi tiếng giang hồ cũng có ngày đáng thẹn như vậy.

Thẩm Thất Xảo cười vui vẻ đến lạ thường. “Đúng vậy đúng vậy, tích thủy chi ân cũng phải dùng tuyên tương báo[6], ân cứu mạng càng không phải nói, đúng hay không, Đường công tử?”

Đường Phóng im lặng.

Sau nửa canh giờ, vẻ mặt hẳn mệt mỏi đi ra cửa phòng.

Phong Thần Ngọc tiến lên gặp. “Như thế nào?”

“Mạng sống có thể giữ lại không cần lo lắng, nhưng khi nào tỉnh lại không thể xác định được.”

Hẳn gật đầu. “Cảm tạ, bất luận kết quả như thế nào, ta đều cảm ơn huynh.”

“Tại hạ đi trước cáo từ.” Đường Phóng vừa chấp tay, vội vàng rời đi.

Phong Thần Ngọc không tâm trạng để ý đến người khác, cũng không thể nào phát hiện bóng dáng hẳn rời đi là suy sụp cùng ỉu rũ như thế nào.

Thì hoa tiểu trúc là nơi Tiêu lão thái gia trồng hoa cỏ thực vật, hưu nhân tư thân dưỡng tính, nơi này rất ít khách đến, nhưng cũng không có nghĩa là không có. (Hưu nhân: nghỉ ngơi lúc rảnh rỗi.)

Trong một mảnh sắc màu rực rỡ, có một bàn bạch ngọc thạch, bên cạnh đặt duy nhất hai ghế mây, trên bàn ngọc thạch bày ra một ấm trà tử sa thượng hạng, cùng với hai chén trà.

Khi Phong Thần Ngọc đi vào bên trong vườn, Tiêu Đình Sơn đã ngồi chờ trên ghế.

“Tiêu lão tiên bối gọi văn bối đến, không biết có gì chỉ bảo?”

Tiêu Đình Sơn vuốt râu cười cười. “Phong bang chủ mời ngồi.”

Phong Thần Ngọc theo lời ngồi xuống.

“Thẩm cô nương bị tập kích ở Tiêu gia, là sai sót của Tiêu mỗ, mong Phong bang chủ rộng lòng bỏ qua lần nữa.” Tiêu Đình Sơn vẻ mặt xin lỗi.

“Tiêu tiên bối nói quá lời, việc ngoài ý muốn Phong mỗ không muốn trách bất kỳ người nào.”

“Lão phu có một lời, không biết có nên nói hay không?”

“Tiên bối cứ nói đừng ngại.”

Tiêu Đình Sơn do dự một lát, nâng chun trà lên uống một hơi. “Ta nghe Đường hiền chất nói cơ hội Thẩm cô nương tỉnh lại rất mong manh, nếu là Tiêu gia hại bang chủ mất đi thể tử, Tiêu gia cần phải hoàn trả bang chủ một vị phu nhân, nếu như không chê, Lan nhi cháu gái của ta luôn nguyện ý gả cho bang chủ, cả đời cùng chăm sóc Thẩm cô nương.”

Phong Thần Ngọc đặt chén trà xuống, vẻ mặt nghiêm túc nhìn ông nói: “Lão tiên bối, thứ cho văn bối nói lời từ tận đáy lòng, mặc dù Tiêu cô nương tốt, chỉ tiếc trong lòng văn bối chỉ có một mình Thất Xảo. Cho dù Tiêu cô nương nguyện ý chịu thiệt, tại hạ cũng không muốn để Thất Xảo có gì không hài lòng.”

Tiêu Đình Sơn chau mày. “Chỉ giáo cho?”

Trên mặt Phong Thần Ngọc hiện lên một nụ cười sùng sục. “Từ nhỏ Thất Xảo đã không chấp nhận đối với việc nam nhi tam thê tứ thiếp, cũng từng tuyên bố, nếu một ngày nào đó ta dám triêu tam mộ tứ[7], có mới nới cũ, nàng nhất định không để ta dễ chịu.” (Sùng sục: vô cùng yêu thương, nuông chiều một cách thái quá.)

Tiêu Đình Sơn im lặng, ông nhìn ra được, chàng trai trẻ tuổi trước mắt này vô cùng thương yêu thê tử còn chưa xuất giá của hắn.

“Cho nên, ý tốt của tiên bối văn bối xin nhận. Huống hồ lời đãi tử vô chiêu thân của tiêu cô nương sắp đến, nàng sẽ có rất nhiều người tốt hơn để chọn.” Phong Thần Ngọc khéo léo từ chối.

“Bang chủ xem như lão phu chưa từng nói vậy, Thẩm cô nương là một người may mắn, chỉ tiếc Lan nhi nhà ta không có phúc này.”

“Nếu tiên bối không có chuyện gì khác, văn bối muốn trở về chăm sóc Thất Xảo.”

“Được rồi.”

“Văn bối cáo từ.” Phong Thần Ngọc đứng dậy hành lễ.

“Lão phu không tiễn.”

“Không dám làm phiền Tiêu lão tiên bối đưa tiễn.”

Đi ra thì hoa tiêu trúc, Phong Thần Ngọc hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt hiện lên vẻ tức giận. Làm vội vàng như vậy, khó trách nàng ta rất có tự tin với bản thân!

Trở lại chỗ ở, mở cửa sổ ra, để ánh mặt trời chiếu vào.

Âm thanh vỗ cánh từ ngoài cửa sổ truyền đến, một con chim bồ câu trắng đưa tin dừng ở trên song cửa.

Phong Thần Ngọc đưa tay bắt lấy bồ câu đưa tin, gỡ thư từ trên đuôi nó xuống đọc.

Xem xong, mày kiếm không khỏi chau lại. Quay đầu lại nhìn Thẩm Thất Xảo trên giường, hắn chần chờ một lát, liền từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Khi Tiêu Thẩm Lan trước mặt đi tới, cảnh Phong Thần Ngọc vội vàng đi qua, ngay cả chào hỏi cũng không kịp hỏi một tiếng.

“Tiểu thư, Phong bang chủ thất thố như thế, là xảy ra chuyện lớn gì sao?” Tiểu nha hoàn bên cạnh nhin không được nói ra nghi hoặc trong lòng.

Ánh mắt Tiêu Thẩm Lan chuyển sang nặng trĩu, bờ môi hơi cong. “Trở về phòng giúp ta mang cầm đến đình nghỉ mát ở hoa viên.”

“Vâng, tiểu thư.” Nha hoàn nhận lệnh mà đi.

Tiêu Thẩm Lan nhìn nha hoàn rời đi, cười ra một tiếng cười lạnh, bước nhanh đi về phía Phong Thần Ngọc đến.

Cửa phòng chỉ khép hờ, nhẹ nhàng đẩy, cánh cửa phát ra âm thanh mở ra, màn trướng bên xuống, mơ hồ có thể thấy được đệm giường hé ra.

Tay trắng xốc màn trướng lên, người trên gối vẫn ngủ say như trước, không để tâm đến việc ngoài bản thân.

Tiêu Thấm Lan từ trên đầu rút xuống một cây ngân châm, cười lạnh nói: “Thẩm Thất Xảo, có trách thì trách người không nên tranh giành với ta.” Xuống tay không chút do dự đâm về phía huyệt Ngọc Châm phía sau tai nàng.

Châm cùng kiếm chạm vào nhau phát ra một tiếng vang nhỏ, mũi kiếm lạnh băng giống như chủ nhân lạnh lùng của nó.

“Thượng Quan Thông!” Về mặt nàng hoảng sợ nhìn người xuất hiện từ trên nóc giường.

Thượng Quan Thông từ trên nóc giường bay xuống, ngồi ở bên cạnh giường, trường kiếm trở vào bao. “Tiêu cô nương, ta có thể giải thích cô là đến thăm bệnh không?”

Về mặt nàng từ kinh hoàng chuyển thành quyến rũ. “Thượng Quan công tử, ta đây có thể giải thích huynh là muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn hay không?”

Thượng Quan Thông lạnh lùng nhìn nàng, mãi đến khi ý cười bên miệng nàng biến mất. “Chuyện bằng hữu giao phó ta lại chưa bao giờ từ chối, lại càng không dám khinh suất lơ là.”

“Là hần, Phong Thần Ngọc?” Tiêu Thấm Lan không tin.

“Cô cho là y sẽ bị vẻ bề ngoài xinh đẹp của cô mê hoặc sao? Nếu thế, y không phải là đứng đầu Cái Bang.”

Tiêu Thấm Lan cười lạnh. “Nhưng mà, nơi này chỉ có ta và huynh, thêm cái người hoạt tử trên giường kia, huynh cho là lời nói của hai chúng ta, mọi người sẽ tin ai?”

Thượng Quan Thông giờ kiếm lên cao, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm. “Tiêu cô nương, không cần khiêu chiến tính kiên nhẫn của ta.”

Tiêu Thấm Lan khẽ cắn răng, oán hận trừng mắt nhìn hần, cắn phần xoay người rời đi.

Nhìn diện mạo xinh đẹp của Thẩm Thất Xảo, nhớ lại sự vui vẻ khi nàng thanh tỉnh, khóe môi Thượng Quan Thông nhin không được gờ lên, nếu hần là một khối băng, như vậy nàng chính là một ngọn lửa mãnh liệt, có thể dễ dàng làm tan chảy núi băng.

“Thẩm Thất Xảo, nếu cô không phải là vị hôn thê của Phong Thần Ngọc, có phải tốt biết bao.” Đây là cảm thán sâu nhất đáy lòng hần, lúc vô ý nhẹ nhàng tuôn ra.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, Thượng Quan Thông ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Cửa bị đẩy ra, một bàn chân bước vào trong, tiếp đó mới nhìn rõ người tới.

“Này, Thượng Quan, huynh thật sự ở trong này à.”

“Ôn huynh có việc?”

Ôn Học Nhĩ mặt mày hớn hở ỏn định tiến vào. “Thịnh tình của mỹ nhân không thể chối từ, thật vất vả mới thoát thân chạy đến Xuân Yển các muốn tìm huynh đánh cờ, kết quả kiếm đồng nói huynh bị Phong Thần Ngọc mời đi rồi, ta liền đoán huynh nhất định ở trong này, quả nhiên.”

“Vừa rồi Tiêu Thấm Lan đã tới.”

Ôn Học Nhĩ nhất thời hưng phấn đứng dậy. “Nàng ta tới làm gì?” Ánh mắt như có điều suy nghĩ liếc về phía giường.

“Giết người.” Thượng Quan Thông trả lời rất ngắn gọn.

Ôn Học Nhĩ gật đầu. “Quả nhiên! Đúng rồi, Phong Thần Ngọc chạy đi đâu?”

“Phân đà Cái Bang gặp chuyện không may.”

“Cái gì?” Ôn Học Nhĩ nhảy dựng lên, “Phân đà Cái Bang gặp chuyện không may, là ai to gan như thế?” Trêu chọc thiên hạ đệ nhất bang, người này có can đảm.

“Không biết.” Thượng Quan Thông khàn giọng dứt khoát.

Ôn Học Nhĩ nhún nhún vai, đi đến bên giường, nhìn Thẩm Thất Xảo mê man, thở dài: “Nhìn tới nhìn lui, cũng chỉ có số tiểu sư muội ta đây tốt nhất, kiếp sai ta nhất định đầu thai làm nữ nhân.”

“Vậy nhất định là họa thủy?” (Họa thủy: kẻ gây tai họa)

“Này, Thượng Quan, huynh làm gì cứ chèn ép ta thế, mặc dù ta so với huynh anh tuấn hơn một chút, đừng chạm như vậy sao?” Ôn Học Nhĩ không hài lòng.

Thượng Quan Thông lạnh lùng liếc hắn một cái, ngồi vào bàn bên cạnh lau bao kiếm của mình, chẳng muốn phản ứng lại kẻ tự kỷ thái quá.

Mất mặt sờ mũi, Ôn Học Nhĩ cùng đi đến bên cạnh bàn. “Ngày mai chính là ngày lôi đài thí võ chiêu thân của Tiêu Thẩm Lan, hôm nay Cái Bang đã xảy ra chuyện, huynh nói trong đó có liên quan gì không?”

“Điều hồ ly sơn.”

“Phiền huynh nói chuyện với ta không cần tỉnh lược như vậy được không?” Ôn Học Nhĩ lại bắt đầu bắt mẫn.

“Huynh thật ồn.” Thượng Quan Thông nhìn hắn một cái, lại nhìn về phía Thẩm Thất Xảo trên giường, “Cứ là người Dong Nhân cóc đều âm ỉ như vậy?”

Ôn Học Nhĩ không phục phản bác, “Ai nói?”

“Ta.”

[1] Vân đạm phong khinh: gió nhẹ thổi, mây bay thưa thớt. Hình dung thời tiết tốt, mượn thời tiết để diễn tả một loại tâm trạng yên lặng, thanh thản, điềm tĩnh.

[2] Nhất tháp hồ đồ (Hồ đồ: hỗn loạn): hình dung mức độ hỗn loạn hay hư hại đến không thể cứu vãn.

[3] Tọa vô hư tịch: giống như hình dung rất nhiều người xem, nghe hoặc tham dự.

[4] Thanh sắc câu lệ: thanh sắc – thanh âm cùng sắc mặt khi nói chuyện, lệ – nghiêm túc, câu – toàn bộ, đều. Âm thanh cùng sắc mặt khi nói chuyện đều rất nghiêm túc.

[5] Lê hoa đới vũ: hạt mưa thấm ướt hoa lê. Vốn hình dung dáng vẻ khi Dương Quý Phi khóc. Về sau sử dụng hình dung nữ tử xinh đẹp.

[6] Tích thủy chi ân đương dũng tuyền tương báo: một giọt nước công ơn cũng phải dùng cả con suối để báo đáp lại, ý chỉ dù chỉ nhận một chút ân huệ nhỏ cũng phải báo đáp gấp bội.

[7] Triều tam mộ tứ: nguyên chỉ thủ pháp lừa gạt tán tỉnh người. Sau này dùng để so sánh sự thay đổi thất thường, sớm nắng chiều mưa.

7. Chương 7

Nhị tiểu thư của Thần Kiếm sơn trang mở lôi đài thí võ chiêu thân, toàn bộ giang hồ vì đó mà náo động.

Luận võ tiến hành một ngày, người của tam sơn ngũ nhạc[1] trên giang hồ đều tề tựu, bọn họ ngoài trừ mừng thọ cho Tiêu lão thái gia ra, quan trọng nhất chính là đến tham gia luận võ chiêu thân của Tiêu nhị tiểu thư.

Lôi đài cao cao dựng trên sân trống trải, vải màn đỏ tươi quấn ở phía trên cổng chào, lưu ly bảy màu điểm xuyết ở giữa, ánh mặt trời chiếu rọi xuống phát ra sắc thái đẹp đến mê người.

Tiêu Thẩm Lan một thân giá y sắc sỡ ngồi ngay ngắn ở trên đài, mái tóc đen bóng vén lên tao nhã, dung mạo trang điểm đầy phấn son khiến nàng vốn đã xuất chúng càng thêm thanh linh thủy nộn, khi đôi mắt đẹp lưu chuyển lộ vẻ phong tình vạn chủng[2] không nói nên lời.

Ánh mắt như nước xẹt qua khán đài phía Đông, phía trên đều là những đệ tử thế gia cầm y đai ngọc, phía Tây khán đài còn lại chính là nhân vật nổi danh có tên trên giang hồ, nhưng người muốn tham gia toàn bộ đều chờ đợi xung quanh, nhưng chỉ không thấy thân ảnh nàng muốn trông thấy nhất.

Chim ưng từ trên cao bay xuống, để lại một tiếng kêu to.

Chiên trống gõ vang, lôi đài thí võ chiêu thân bắt đầu.

Dưới khán đài đầu người cúi dao động một mảnh ồn ào.

Gió thổi qua ngọn cây, mang đến một trận âm thanh lá cây xào xạc, phảng phất vẫn còn có thể nghe tiếng người.

“Huynh cố tình đứng không, cao như vậy!” Giọng nói nữ tử kiềm chế phần nộ.

“Cao mới không phải khiến người khác chú ý.” Nam nhân đứng tình hợp lý đáp lại.

“Té xuống đã hết nửa cái mạng rồi.”

“Người không có võ công mới phải té xuống.”

Sau đó ở trước mặt bao người, một thân ảnh từ trên cao rơi xuống, phịch một tiếng rơi xuống trên mặt đất màu vàng đất, một mảnh bụi đất nổi lên.

“A! Đây không phải là Song Tuyệt thư sinh Ôn thiếu hiệp sao?”

“A! Đúng đấy.”

Dưới lôi đài thoáng chốc loạn một mảnh, so với luận võ trên lôi đài còn hấp dẫn ánh mắt người khác hơn.

Ôn Học Nhi khuôn mặt bụi đất buồn bực từ trên mặt đất đứng lên. Cái ném này rất mất thể diện, trường hợp như vậy, vận khí không tốt như thế, đáng thương hình tượng tài tử luôn phong lưu phóng khoáng của hắn ngập ngập khả nguy[3].

“Ôn Học Nhi, huynh đem Thất Xảo đến nơi nào?” Một tiếng hét to làm cho tình cảnh thoáng chốc yên tĩnh, phía sau tiếng động lớn lại bùng bùng khí thế nháo lên.

“Oa! Hai đại mỹ nam tử muốn sống chết với nhau sao?”

“Thật sự là quá tốt, cuối cùng có thể xem võ công của bọn họ ai cao hơn.”

“Hình như là, vị hôn thê của Phong bang chủ dường như gọi là Thất Xảo.”

“Cái này rất nóng nhiệt.”

“Đúng vậy đúng vậy...”

Giữa lá cây rậm rạp, lộ ra một đôi mắt cổ nén ý cười.

Ôn Học Nhi nhanh nhẹn né tránh Phong Thần Ngọc đánh thẳng một chưởng vào mặt. “Phong huynh, huynh trước hãy nghe ta nói.”

“Thất Xảo người đâu?” Phong Thần Ngọc trừng hắn.

“Ta không có giết người hủy thi, huynh không cần dùng ánh mắt căm thù đến tận xương tủy như thế nhìn ta, ta sẽ thương tâm.” Ôn Học Nhi vỗ ngực, làm ra một bộ dạng tây tử phủng tâm[4].

Đám người nhất thời ngã xuống —— toàn bộ ngã trên mặt đất.

“Ta đương nhiên biết huynh sẽ không hủy thi diệt tích, ta chỉ là muốn biết rằng huynh mang cô ấy đến nơi nào?” Phong Thần Ngọc nắm chặt nắm tay.

Ôn Học Nhi nhếch nhếch môi, rất bất đắc dĩ nói: “Thất Xảo hiện tại đã là một người hoạt tử, ta nào có tâm tình mang cái người hoạt tử đi chứ mất mặt lắm.”

Phong Thần Ngọc mắt sắc bén tuyệt tình ném sang.

Một lá cây từ không trung nhẹ nhàng rơi xuống, làm Ôn Học Nhi cúi mặt xuống.

“Phong huynh, nếu Thất Xảo đột nhiên từ người hoạt tử trở thành một người vui vẻ, huynh có thể cho rằng xác chết vùng dậy hay không?” Ôn Học Nhĩ chợt nghĩ ra ý tưởng cực kỳ không bình thường hỏi.

Phong Thần Ngọc không thể nhịn nữa hét lớn một tiếng, đồng thời hung hăng một cước đạp về phía khuôn mặt tuần mỵ của hắn. “Ôn Học Nhĩ, huynh hơi quá đáng.”

Giang hồ hai đại mỹ nam tử đánh nhau ở trên lôi đài chiêu thân của Tiêu nhị tiểu thư, lại không phải vì tranh Tiêu nhị tiểu thư, đây không phải là tỏ rõ không để ặt mũi Tiêu nhị tiểu thư người ta sao?

Khi bọn họ đánh đến toàn bộ quên mình, tiếng mắng chửi không ngừng, sắc mặt Tiêu Thẩm Lan trên đài lựa có thể nghĩ —— cực kỳ khó coi.

Ôn Học Nhĩ ngã xuống gốc cây già trăm tuổi kia, bỗng nhiên một nhánh cây lay động, cùng với một tiếng thét chói tai ——

“Oa! Cứu mạng ——”

Chỉ thấy hai người đánh nhau đột nhiên tạm dừng, rồi một thân ảnh với tốc độ nhanh như tia chớp bay thẳng xuống, người từ giữa không trung tiếp xuống phát ra tiếng kêu kinh thiên động địa.

“A! Xác chết vùng dậy.”

Mấy trăm cái đầu ngay ngắn nhìn sang, chỉ thấy Song Tuyết thư sinh phong lưu phóng khoáng làm ra biểu tình nữ tử nhu nhược bị quỷ dọa đến kinh hoàng.

Phong Thần Ngọc ngạc nhiên đan xen mừng rỡ nhìn người trong lòng giả dạng nam trang, vẫn như trước là một ánh mắt tinh ranh, trời sinh dung mạo mang ý cười. Người này không phải Thất Xảo sẽ là ai?

“Biểu ca, đến xem muội sống lại, có quà gặp mặt không?” Thẩm Thất Xảo nháy mắt phải một cái, cũng bày ra bàn tay phẳng phiu hướng về hắn.

“Dem huynh tặng uội.” Phong Thần Ngọc vô cùng hào phóng nói.

Nàng nhả ra chiếc lưỡi nhỏ, đầu đung đưa như trống bỏi: “Không được không được, huynh vốn đã là của muội, huynh lừa người ta, người ta không chấp nhận.”

Nghe vậy, không ít người không nhịn được xoa xoa da gà trên cánh tay.

“Phong huynh, hai người cho dù muốn liếc mắt đưa tình, cũng đổi nơi khác được không?” Ôn Học Nhĩ đề nghị.

“Biểu ca, chính là huynh ấy đem muội ném lên trên cây làm uội ngã xuống.”

Phong Thần Ngọc lập tức vỗ ngực biểu thị, “Không việc gì, biểu ca lập tức báo thù uội.”

“Muội đã biết vẫn là biểu ca tốt nhất.” Nàng hưng phấn gật đầu.

“Vậy hiện tại có thể nói cho huynh biết, muội rốt cuộc là làm thế nào tỉnh lại?” Về mặt của hắn như thế có một chút nghiêm túc.

Ánh mắt của nàng bắt đầu lay chuyển, cười hì hì nói: “Biểu ca, muội tỉnh lại thì tốt rồi, hỏi nhiều như vậy làm gì? Như vậy sẽ phá hỏng nhân duyên của người khác.”

Ánh mắt Phong Thần Ngọc lợi hại như dao bắn về phía Đường Phóng trên khán đài phía đông, chỉ thấy hắn lộ ra vẻ mặt cười khổ, nhất thời trong lòng hiện lên vẻ hiểu rõ.

“Phong Thần Ngọc, mang nàng lên khán đài đi.” Thượng Quan Thông mặt như băng sương trên khán đài phía đông bất ngờ nói ra một câu như vậy.

Thẩm Thất Xảo kéo kéo ánh mắt bay về phía Thượng Quan Thông, cười hì hì gọi: “Ý tốt của Thượng Quan công tử ta nhận, thời tiết tuy nóng, nhưng vẫn không đến mức cần khối băng hạ nhiệt ta có thể chịu đựng.”

Người dám nói chuyện như thế với thập nhị thiếu gia của Thượng Quan gia, khắp giang hồ tìm không ra người thứ hai, điều này làm cho quần hùng ở đây kinh ngạc tròn mắt như hạt châu.

Bờ môi Thượng Quan Thông nhẹ nhàng vẽ ra, thế nhưng phá lệ lộ ra một nụ cười, khiến cho người bạo phát. “Ta là lo lắng hai người lần qua lần lại bên dưới, mọi người xem không được thỏa mãn.”

Trên đài dưới đài ồ lên!

Thượng Quan Thông, thập nhị thiếu gia của Thượng Quan gia, hẳn cũng biết nói đùa sao?

Việc lạ có mỗi năm, hôm nay dường như đặc biệt nhiều. Đầu tiên là giang hồ hai đại mỹ nam tử đánh nhau, rồi đến lang quân mặt lạnh nổi danh cũng biết trêu ghẹo người.

Lòng mọi người đột nhiên có thích thích nơi này, chẳng lẽ lời đài chiêu thân của Tiêu nhị tiểu thư là nơi hát tuồng sao? Vậy nhất định là một tuồng kịch náo nhiệt nhất khắp võ lâm.

Phong Thần Ngọc cười ha ha, phi thân lên đài từ trong tiếng cười, ngồi xuống bên cạnh Thượng Quan Thông.

Ánh mắt của mọi người cũng tìm lòng không được cũng bay đến trên khán đài phía đông, trái lại không rảnh chú ý đến với sắc đẹp khuyên thành trên khán đài.

“Có thể nhìn thấy một nụ cười khuyên thành của Vô Song kiếm khách, vậy chết cũng không tiếc.” Thẩm Thất Xảo nháy mắt tỏ ra vẻ cảm thán.

Ánh mắt Thượng Quan Thông tình cờ xẹt qua đỉnh đầu của nàng nhìn về phía đài lựa, ánh mắt Tiêu Thẩm Lan rõ ràng không có vui mừng.

Thẩm Thất Xảo từ trong lòng ngực Phong Thần Ngọc nhảy xuống, nhảy đến trước khuôn mặt cười khổ của Đường Phóng, vẫy vẫy tờ lựa trong tay, dáng vẻ tươi cười vừa vẫy tay nói: “Đường công tử, huynh thật sự không định lên lời đài ư? Thế nhưng ta đặc biệt vì xem huynh lên lời đài đánh đấm mới chạy đến nha.”

Đường Phóng cười khổ nói: “Nhưng mà cô làm cho tất cả phá vỡ.”

“Ai nói, mới không phải ta chứ, nếu không có người đánh lên ta trốn ở trên cây, ta cũng sẽ không ngã xuống, tất cả vẫn có thể tiến hành theo kế hoạch đã định ra.” Nàng nghiêng đầu tự hỏi, bỗng nhiên hiểu ra, đi thẳng đến trước mặt Thượng Quan Thông. “Là huynh, nhất định vậy.”

Thượng Quan Thông gật đầu. “Đúng là ta.”

Phong Thần Ngọc trừng mắt. “Thượng Quan, huynh cũng có phần?” Đây tính là bằng hữu gì chứ?!

“Khi nhìn thấy Ôn huynh từ phía trên ngã xuống, ta đã hoài nghi.” Thượng Quan Thông thẳng thắn thừa nhận.

Thẩm Thất Xảo phẫn nộ trừng mắt. “Nhưng mà huynh thiếu chút nữa hại ta ngã chết.”

Thượng Quan Thông nói: “Nhưng cô hoàn toàn không tổn thương gì.”

“Là suýt chút nữa.” Nàng nhắc lại.

Thượng Quan Thông nhìn Phong Thần Ngọc. “Huynh thật sự định lấy cô ấy sao?”

Phong Thần Ngọc gật đầu khẳng định.

“Tiêu tam cô nương tốt hơn so với cô ấy.” Thượng Quan Thông nói như vậy.

Phong Thần Ngọc mỉm cười. “Thượng Quan huynh ngại gì lên lời đài thử khả năng một lần đi?”

Thẩm Thất Xảo gật đầu như gà nhỏ mổ thóc. “Đúng đúng, Thượng Quan công tử huynh nên lên đánh lời đài, chỉ cần huynh trưng ra khuôn mặt người gặp người rét này cũng sẽ bách chiến bách thắng, tấn công không thể tấn công.”

Sắc mặt Thượng Quan Thông vốn đã lạnh như băng, lúc này quả là càng tỏa ra âm áp lên hẳn.

“Phong Thần Ngọc, ta khẳng định huynh lấy cô ấy, ít nhất phải giảm thọ mười năm.”

Nàng sờ sờ mũi, im lặng trở lại bên cạnh Phong Thần Ngọc.

Phong Thần Ngọc đưa tay vỗ trán, hẳn có thể khẳng định Thượng Quan Thông nhất định sẽ vì câu này chịu khổ, Thất Xảo cho tới bây giờ vẫn không là người biết nén giận, nàng sẽ dùng gấp trăm lần ngàn lần báo đáp kẻ thù của nàng.

Gió ấm áp trời tươi đẹp, thiên hạ thái bình.

Ăn điểm tâm trà quả[5], thưởng thức ánh trăng Bình Hồ, đời người như thế mới không uổng phí. (Bình Hồ: một thị xã thuộc tỉnh Chiết Giang, TQ)

Mười hai kiếm đồng vô cùng cung kính đứng phía sau một vị cô nương, hình dạng nửa vòng tròn, người ngoài vừa thấy có thể biết vị cô nương này là trăm triệu không thể đắc tội. Có thể được mười hai kiếm đồng của Thượng Quan thập nhị thiếu gia bảo vệ như vậy nhất định là nhân vật lớn, nhân vật lớn vô cùng quan trọng.

Thẩm Thất Xảo cho tới bây giờ vẫn không biết là mình là người quan trọng thế nào, chẳng qua, sau khi vào Thượng Quan gia, thì có cảm giác càng ngày càng được coi trọng.

Tâm tình của nàng chỉ có một từ có thể hình dung —— thích!

Liên hoa lạc[6] êm tai dễ nghe, tên khất cái xinh đẹp người đầy mảnh vá, nữ tử thanh xuân cầm y hoa phục, nhìn thế nào cũng không hài hòa lắm, nhìn thế nào cũng cảm thấy bên trong ắt có một câu chuyện.

Cầm một cái bánh bông tuyết đưa vào trong miệng, vào miệng hương thơm giòn ngọt, Phong Thần Ngọc không khỏi cảm thán ra tiếng, “Khó trách muội thế nào cũng không chịu rời khỏi Thượng Quan gia, điểm tâm nơi này quả thật so với Thần Kiếm sơn trang còn muốn ngon hơn.” [HV: ặc... sao toàn ăn không vậy trời @.@]

Nàng gật đầu cười.

Phong Thần Ngọc lắc lắc đầu. “Thật là, trừ phi muội làm thập nhị thiếu phu nhân, nếu không vẫn phải rời khỏi.”

“Cho nên mới phải ăn thỏa thích trước khi rời đi.”

Hắn thở dài: “Thượng Quan thật không nên trêu chọc muội.”

“Thế nhưng huynh ấy đã làm.”

“Cho nên huynh ấy mới phải nằm trên giường bệnh hơn hai tháng không thấy khá hơn, tìm danh y khắp thiên hạ vẫn vô ích.” Tuy nói là Thượng Quan gieo gió gặt bão, nhưng một bằng hữu, trơ mắt nhìn hắn bị bệnh đau đớn tra tấn trong lòng cũng thật không đành lòng.

“Huynh ấy cần phải cảm tạ muội, nếu không huynh ấy phải lấy cái trong ngoài không giống nhau kia, Tiêu nhị tiểu thư độc như rắn rết, muội hạ độc với huynh ấy, huynh ấy mới có thể có lý do danh chính ngôn thuận không lên đài luận võ.” Nàng hợp tình hợp lý nói, hoàn toàn không nhìn phía sau mười hai kiếm đồng ánh mắt sắc bén giống như dao nhỏ.

Phong Thần Ngọc bắt đầu nhìn nàng. “Nhưng muội với hạ độc toàn bộ người dự định lên đài, ngoại trừ Đường Phóng.” Rõ ràng người Tiêu Thẩm Lan không muốn gả chính là Đường Phóng, thế nhưng Thất Xảo cố tình đem nàng để lại cho Đường Phóng, đây là kết cục đắc tội Thất Xảo.

Thẩm Thất Xảo không cho là đúng nhưn này. “Nàng ta hãm hại muội muội của mình, âm thầm đánh lén khách mời của nhà mình, còn xúi giục Đường Phóng yêu nàng hạ độc với bằng hữu giang hồ, loại phụ nữ này nếu không dạy dỗ một chút, thiên lý khó dung.”

“Kỳ thật nàng ta không nên làm nhất chính là ra tay với muội.” Phong Thần Ngọc nhanh chóng không ngừng lắc đầu. Chính cái gọi là núi cao còn có núi cao hơn, Tiêu Thẩm Lan lại thất bại hãm hại chính là thua do nàng không có chút hiểu biết về Thất Xảo.

“Muội đây là nói cho nàng ta một đạo lý, đồ của người khác tốt nhất không nên có ý nghĩ đến cái gì không thuộc về mình, thỉnh thoảng có loại ý nghĩ không nên này thì phải cần mạng người.”

Hắn thở dài một tiếng, thì thào lắm bầm: “Thật không biết tính cách tốt này của muội giống ai?”

“Me muội.” Nàng ngược lại đưa ra đáp án rất rõ ràng.

Phong Thần Ngọc sau đó liền tròn mắt. Thảm bá mẫu?! Tiểu thư khuê các đẹp như tiên kia, dịu dàng uyển chuyển, bề ngoài thanh tú bên trong trí tuệ? Giết hắn cũng không tin đây là sự thật.

Thảm Thất Xảo vẽ mặt ngày tận thế nhìn hắn. “Huynh không phải người thứ nhất bị lừa, cũng sẽ không phải là người cuối cùng, cho nên không cần buồn bã như thế.” Mãi cho đến bây giờ nàng vẫn không thể tin được, bấu vạt nhân gian người trước sau hai loại tính cách là mẫu thân mình, nghĩ đến khuôn mặt tuyệt đại của mẫu thân vẫn không tránh được có chút than thở, bề ngoài cha mẹ như thế khiến người ta kinh diễm, vì sao nàng chỉ bình thường như vậy? Thật sự là không công bằng!

“Thất Xảo, muội định khi nào thì để Thượng Quan khỏi hắn?”

Phong Thần Ngọc lời vừa ra khỏi miệng, vẽ mặt mười hai kiếm đồng liền khẩn trương lên.

Thảm Thất Xảo gãi gãi đầu, ánh mắt liếc phải liếc trái, cười hì hì hai tiếng. “Chờ khi tâm tình của muội tốt.”

Mười hai kiếm đồng ánh mắt sắc bén lại phóng về phía khách mời bọn họ bảo vệ.

Thưởng thức xong ánh trăng Bình Hồ, dưới sự bảo vệ của mười hai kiếm đồng, chậm rãi trở lại Thượng Quan gia rộng lớn khí thế.

Trong đại sảnh tráng lệ, ngoại trừ bàn ghế thư họa, cũng chỉ có thập nhị thiếu gia lạnh như khối băng.

Đại sảnh bày ra bàn gỗ tử đàn điều khắc tinh tế, trên bàn tất cả chén khay bát chun đều đủ cả, tám món chính đều đủ, Thượng Quan Thông ngồi ở bên trái, Thảm Thất Xảo liền chọn bên phải ngồi xuống.

Thượng Quan Thông lạnh lùng, Thảm Thất Xảo tươi cười, như vậy hai người rõ ràng đối lập ngồi cùng bàn, quả thực là không hợp nhau.

“Muốn gả cho ta sao?” Thượng Quan Thông lạnh lùng nhìn Thảm Thất Xảo.

Nàng lắc đầu như trống bỏi. “Ta có gia phụ, huynh cần thận bị thiên lôi đánh xuống.”

Phong Thần Ngọc ở một bên chen vào nói. “Cần chi sét đánh xuống, trước đó huynh sẽ chém huynh ấy.”

“Khi nào thì giải độc?” Thượng Quan Thông tiếp tục hỏi.

Nàng nhìn về phía Phong Thần Ngọc, hắn cười gật đầu.

“Huynh muốn khi nào thì giải?” Thảm Thất Xảo theo đó chuyển hướng Thượng Quan Thông cười hì hì hỏi.

“Hiện tại, lập tức.”

Phong Thần Ngọc thần sắc chợt tắt, nghiêm nghị nói: “Bảy tháng bảy đỉnh Ngọc Hoàng[7], song kiếm quyết đấu?”

Thượng Quan Thông ngầm thỏa thuận.

Ánh mắt Thảm Thất Xảo nháy mắt phóng ra tia sáng kỳ lạ. “Quyết đấu?”

“Danh tiếng tích lũy trên giang hồ há lại chỉ vì một người ngoài.” Phong Thần Ngọc lắc đầu than nhẹ.

Nàng trừng mắt nhìn, khóe môi hiện lên một nụ cười quỷ dị. “Thượng Quan Thông, ta cho huynh viên thuốc tăng công lực, huynh để ta đi xem cuộc chiến được không?”

“Không được.” Thượng Quan Thông dứt khoát cự tuyệt, một lần trêu chọc phiền toái là vô tình, hắn tuyệt đối không nghĩ lại trêu chọc lần thứ hai. Vết xe đổ lần trước, rõ ràng ở trước mắt.

“Không được thì không được, chân mọc ở trên người ta.” Nàng hừ một tiếng, hất cằm lên, đứng dậy rời khỏi tiệc rượu, đi ra đại sảnh.

“Cô ấy là đại phiền toái.” Thượng Quan Thông lại một lần nữa khẳng định.

Phong Thần Ngọc chỉ cười không nói.

“Thượng Quan Thông, huynh nhất định không muốn đi quyết đấu, có phải hay không?” Ngoài cửa truyền đến tiếng nói phần hận của Thẩm Thất Xảo.

Phong Thần Ngọc cười to.

Thượng Quan Thông xoay chén ngọc trong tay, như có điều suy nghĩ nhìn rượu trong chén. “Cô ấy rất thật thà.”

Phong Thần Ngọc thu lại dáng vẻ tươi cười, chau mày nhìn bạn tốt.

Nhẹ nhàng giơ chén lên, đáy mắt Thượng Quan Thông có một tia chua xót. “Thê của bằng hữu không thể đùa bốn đúng không?”

Phong Thần Ngọc nhìn hẩn, chợt hiểu ra. “Thượng Quan huynh ——” [HV: Sao đau lòng quá]

“Mang cô ấy đi đi, cho cô ấy hạnh phúc.” Thượng Quan Thông đem chén đưa đến trong tay Phong Thần Ngọc, trong vẻ mặt bất đắc dĩ lộ ra vẻ tiếc nuối, tiếc nuối này nhất định không cách nào tránh khỏi.

Phong Thần Ngọc một hơi uống cạn rượu trong chén.

Đây là hứa hẹn giữa nam nhân với nam nhân, cũng là bí mật giấu kín không nói ra giữa bọn họ.

Trắng sáng treo qua ngọn cây cao, lưu chuyển lộ ra một ánh sáng màu bạc, trên phiến đá xanh chiếu ra một thân ảnh cao to.

Thẩm Thất Xảo nâng má gương môi ngồi bên cạnh hồ sen đếm sao. “Cái Thượng Quan thập nhị lạnh như băng kia chắc chắn nói rất nhiều điều không hay không chính xác về muội?”

“Muội chán ghét huynh ấy sao?” Phong Thần Ngọc thử hỏi.

Nàng ra sức bĩu môi. “Một đại khối băng có gì đáng thích, muội rất hiểu kỳ tương lai gả cho huynh sẽ là dạng cô nương gì?”

Phong Thần Ngọc ngẩng đầu nhìn trắng sáng, một vòng tròn màu bạc treo cao phía chân trời, mắt nhìn tất cả thăng trầm trong cuộc sống này.

“Biểu ca, huynh tin Hằng Nga sống trong Nguyệt Cung sao?”

“Muội không tin?”

Nàng cười cười, trên mặt hiện lên sầu não. “Muội không thích câu chuyện về Hằng Nga, rất bi thảm, nữ tử xinh đẹp lại lương thiện cần phải được hạnh phúc.”

Phong Thần Ngọc hiểu ý mà cười. Đúng vậy, đây là Thất Xảo, chưa từng làm ra vẻ, tính cách tình quái lại vừa thông minh tuyệt đỉnh. Thẩm Thất Xảo có lối suy nghĩ quái lạ, một nha đầu quái đản từ nhỏ đã không giống người thường.

“Huynh cũng luôn không rõ, tại sao rõ ràng trên ngân châm có tẩm kịch độc, mà muội rõ ràng trúng châm, nhưng không có trúng độc?” Hẩn hỏi ra nghi vấn quấy nhiễu bản thân lâu ngày.

Nàng cười đến sáng lạn dị thường. “Phát ra ám khí với muội căn bản là vô dụng.”

Thẩm Thất Xảo nhấc ống tay áo lên, bên trong lộ ra một đoạn vải màu sắc trắng như tuyết, hoa văn tinh tế. “Biết đây là dệt vải gì không?”

“Cái gì?” Trong đầu Phong Thần Ngọc xuất hiện một phỏng đoán mơ hồ.

“Thiên tà ti.”

Quả nhiên!

Thiên tâm y mềm mại tinh tế, bền vững vô cùng, không sợ đao kiếm, thu lại tự nhiên! Nghe nói ngoại trừ mấy chục năm trước có người dệt một cái ra, lại không có cái thứ hai được làm ra. Chẳng lẽ, thiên tâm y trên người nàng mang chính là một cái thất truyền kia?

Liếc mắt một cái lườm ánh mắt của hắn, Thẩm Thất Xảo hừ một tiếng. “Đương nhiên không phải một cái kia, đây là muội mới dệt, có mới muội vì sao phải mặc cũ chứ?”

Phong Thần Ngọc há mồm đông lại. Ý của nàng...

“Nếu không, muội đem cái cũ cho huynh.”

Quả nhiên! “Thất phu vô tội, hoài bích có tội[8].” Phong Thần Ngọc sắc mặt ngưng trọng đứng lên.

Nàng cười hì hì nhìn hắn. “Muội chỉ nói với huynh thôi nha.”

Hắn nhất thời cảm thấy vô lực, Thất Xảo dường như cho tới bây giờ đều là không sợ như thế, chuyện cực kỳ lớn chỉ sợ nàng cũng xem như hạt mè đậu xanh.

“Chúng ta ngày mai liền rời khỏi Thượng Quan gia, có phải hay không?”

“Đúng vậy, muội luyện tiếu sao?” Hắn chau mày, mang theo chút hứng thú.

Nàng bĩu môi, “Muội chỉ luyện tiếu bánh ngọt điểm tâm của Thượng Quan gia.”

Hắn chỉ biết, hành động của Thất Xảo vĩnh viễn đều là ngoài dự đoán của mọi người.

Ngày tiếp theo, thời tiết trong xanh, ngàn dặm không mây, vô cùng thích hợp ra ngoài đi xa.

Thẩm Thất Xảo ôm tay nải trong ngực ngồi xổm bên góc tường, sờ cảm của mình, vẻ mặt ngưng trọng dường như suy nghĩ chuyện lớn đời người.

Cửa lớn Thượng Quan gia cách đó không xa rất có khí thế, đương nhiên trọng điểm không phải là cánh cửa kia rất rộng lớn, mà là một đám người đứng nói chuyện ở cửa —— Thượng Quan Thông cùng Phong Thần Ngọc, bọn họ đang nói lời tạm biệt với nhau, chẳng qua, lúc bọn họ phải phát tay nói tạm biệt, một người khác đến đây, là cái tên Liễu gia bảo kia.

Sau đó, ba người nhất thời nói chuyện với nhau, sắc mặt liền thay đổi ý nghĩ rất sâu xa, ít nhất là nàng cảm giác như thế này.

“Thất Xảo mau ra đây.” Phong Thần Ngọc đột nhiên lên tiếng gọi.

“Thẩm cô nương ——”

Người hầu của Thượng Quan gia cũng gọi theo.

Nói thật, nàng thật không muốn đi ra ngoài, chẳng qua nơi nàng ngồi xổm vừa lúc cách cửa lớn không xa, bị người ta phát hiện là vấn đề sớm muộn.

“Tìm muội có chuyện gì?” Nàng chậm rãi bước thong thả đến cửa lớn.

Phong Thần Ngọc nói: “Đại công tử của Liễu gia bảo có việc muốn nhờ.”

“Muội cũng không phải là người trong giang hồ.” Thẩm Thất Xảo ôm tay nải mặt ủ mày chau nói.

“Nhưng mà, cô chính là thần y.” Sắc mặt Liễu Dật Thanh cực kỳ xúc động.

“Lẽ nào trong giang hồ không có bí mật đáng nói sao?” Thẩm Thất Xảo hoài nghi, ít nhất trước mắt là nàng vô cùng nghi ngờ.

“Nơi nơi đều là bí mật.” Đây là giải đáp của Phong Thần Ngọc. Rất nhiều người thân thủ lại khác ở chỗ, chính là bởi vì đã biết rất nhiều bí mật không nên biết.

Nàng không phục. “Vậy tại sao hắn lại nói muội là thần y?”

Hắn cười cười. “Thất Xảo, theo huynh biết, cho tới bây giờ đều là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.”

Thẩm Thất Xảo dùng sức trừng hắn.

“Muội đại náo lôi đài tỷ võ chiêu thân của Tiêu Thẩm Lan, sớm đã nổi danh giang hồ, hơn nữa sau đó mọi người giang hồ biết được muội ngay cả độc Đường Phóng hạ cũng giải được thì, sớm biết được muội tinh thông y thuật, tuyệt không phải hạng bình thường.” Phong Thần Ngọc rất có lòng tốt giải thích.

Mắt mặt sờ sờ tóc dài phía trước, vẻ mặt nàng có chút buồn bực. “Rất thích chõ mũi vào chuyện của người khác quả nhiên không phải thói quen tốt.”

“Cuối cùng muội cũng hiểu được.” Hắn bắt đầu đi lắc đầu.

“Thẩm cô nương, mong rằng tôn giá đến tiểu tị bảo ở vài ngày.” Liễu Dật Thanh ở một bên chấp tay thi lễ. (Tôn giá: xưng hô tôn trọng người đối diện.)

Nàng như có điều suy nghĩ nhìn yên ngựa nạm vàng đai bạc của hắn, ý cười bên môi càng lúc càng lớn. “Ta sớm đã nói Liễu gia bảo rất có tiền.”

Liễu Dật Thanh đột nhiên không duyên cớ một thân đổ mồ hôi lạnh, cảm giác tựa như mới đến một đại phiền toái.

“Biểu ca, vậy chúng ta đi đến Liễu gia bảo ở thêm vài ngày đi!” Thẩm Thất Xảo hưng phấn lên.

Phong Thần Ngọc đồng tình nhìn Liễu Dật Thanh.

“Muội quyết định, muội không muốn ngồi xe ngựa già cũ kỹ trước kia của huynh đâu, muội muốn Liễu công tử thuê một kiệu lớn tám người khiến uội ngồi.” Nàng mặt mày hớn hở nói.

“Được.”

“Liễu công tử, phiền huynh đi thuê kiệu đi, ta vẫn chờ ở đây.”

“Tại hạ đi ngay.” Liễu Dật Thanh phi thân mà đi.

“Thất Xảo, cần gì phải trêu chọc hắn chứ?” Phong Thần Ngọc có chút không đồng ý cách làm của nàng.

Vẻ mặt của nàng lại ngưng trọng ngoài dự đoán của mọi người. “Biểu ca, huynh có biết thân thể của Liễu lão phu nhân mắc bệnh nan y đã nhiều năm không?”

“Biết.” Đệ tử Cái Bang khắp thiên hạ, biết chút tin tức đó thật cũng không phải việc khó.

“Nhưng huynh có biết Liễu gia bảo từng phái người đến Dong Nhân Cốc cầu y không?”

“Không biết.”

“Cho nên, “ Thẩm Thất Xảo thở dài, “Thế này nếu muội không muốn đi Liễu gia bảo, nhưng làm sao có thể làm cho bọn họ rất hài lòng?”

Sự tình kỳ thực rất đơn giản, chẳng qua là mọi người nghĩ đến quá phức tạp mà thôi.

“Muội sẽ cứu Liễu lão phu nhân sao?” Lo lắng của Phong Thần Ngọc cũng không phải là dư thừa.

Chỉ thấy nàng đảo mắt, nhún nhún vai nói: “Huynh còn nhớ rõ ba nguyên tắc không chữa của muội chứ? Bệnh trạng của Liễu lão phu nhân chính là điều thứ ba kia, cho nên lúc muội nghe người của Liễu gia bảo thuật lại bệnh tình, liền cự tuyệt.”

Hắn gật đầu. “Cho nên, người Liễu gia chỉ có thể hướng Phật tổ cầu nguyện.”

“Đúng vậy.”

“Hiếm có muội cũng không cho bọn họ sẽ có bao nhiêu chẩn kim.” Phong Thần Ngọc nở nụ cười.

Thẩm Thất Xảo nhìn hắn. “Muội đã có trượng phu giàu có nhất thiên hạ, vì cái gì còn muốn liều mình vơ vét của cải?”

“Huynh còn chưa lấy muối.” Hấn không nhận được nhắc nhở nàng.

Nàng phát phát tay. “Không quan trọng, hôm nào chúng ta chọn một ngày tốt ngày lành bái đường là được rồi.”

Phong Thần Ngọc bỗng nhiên lại vẫn không nói ra lời.

Về mặt Thượng Quan Thông lại tròn mắt há hốc mồm, tuy sớm biết rằng Thẩm Thất Xảo không phải giống như nữ tử thể tục, nhưng bộ dạng rất ngược ngạo chế giễu thảo luận hôn sự bàn về xuất giá như thế này, hấn vẫn không thể không giật mình.

“Đời người lúc sống, quan trọng nhất vui vẻ.” Nàng nhìn mây bay phía chân trời, nhẹ nhàng nói ra một câu.

Trong lòng Phong Thần Ngọc khẽ rung. Đúng thế, cuộc sống đơn giản vui vẻ vẫn là theo đuổi của Thẩm thúc, mà Thất Xảo đương nhiên cũng kế thừa tư tưởng luôn không màng danh lợi của cha mẹ nàng.

“Cho nên, Thượng Quan Thông, van xin huynh sau này không cần khuôn mặt cứng nhắc của huynh, thật sự khiến ta nhìn thấy thật không thoải mái.” Nàng đột nhiên chuyển hướng Thượng Quan Thông nói một câu như vậy, lại nhanh như chớp chạy đi.

Phong Thần Ngọc cúi đầu buồn cười.

Thượng Quan Thông yên lặng nhìn về phía xa xa, một lời chưa thốt.

Phong Thần Ngọc đưa tay vỗ vỗ vai hấn. “Thượng Quan, chúng ta thật sự phải cáo từ.” Bởi vì hấn đã thấy được Liễu Dật Thanh thuê kiệu lớn tám người đang chậm rãi đi đến.

“Thứ cho không tiễn xa được.” Thượng Quan Thông chấp tay nói.

“Sau này sẽ có cơ hội.”

“Sau này sẽ có cơ hội.”

Phong Thần Ngọc xoay người rời đi, đi về phía nơi Thẩm Thất Xảo ở.

Thẩm Thất Xảo đã đi đến trên một gốc cây bên đường, đang trông ra xa đỉnh kiệu thoát nhìn vô cùng khí phái kia.

“Thất Xảo, đứng cao chưa hấn trông ra xa được.” Phong Thần Ngọc không nhận được nhắc nhở nàng.

“Huynh nói nếu Liễu công tử đột nhiên tìm không thấy muối sẽ là về mặt gì?” Nàng đột nhiên nảy ra một ý tưởng ngoài dự đoán.

“Rất khó coi.” Đáp án này một chút cũng không cần hoài nghi.

“Cho nên, hù dọa hấn.” Nàng cười hì hì nói.

Phong Thần Ngọc không nói gì.

Liễu Dật Thanh giục ngựa đến, lại không nhìn thấy người cần phải đợi ở bên cạnh Phong Thần Ngọc, mặt không khỏi lộ vẻ nghi ngờ. “Thẩm cô nương đâu?”

Phong Thần Ngọc nghe vậy không nói, nhưng càng không ngừng ho khan, hơn nữa rất có tình thế càng không thể cứu vãn, bởi vì người trên cây đang liêu minh xua tay ra hiệu với hấn.

“Phong bang chủ, chẳng lẽ Thẩm cô nương thay đổi chủ ý?” Về mặt Liễu Dật Thanh lo lắng lên.

“A...” Một tiếng thét chói tai vang lên ngay sau đó.

Phong Thần Ngọc phi thân lên, từ giữa không trung tiếp được Thẩm Thất Xảo, về mặt có chút nghiến ngấm. “Chẳng lẽ muối phạm điều kiêng kỵ với cổ thụ? Mỗi lần đều từ trên cây ngã xuống.”

“Muối cũng hoài nghi.” Nàng đồng ý nói.

Liễu Dật Thanh mẫu mực ở một bên á khẩu không nói gì.

[1] Tam sơn ngũ nhạc: Tam sơn chỉ An Huy Hoàng Sơn, Giang Tây Lư Sơn, Chiết Giang Nhạ Đãng Sơn. Ngũ nhạc chỉ Thái Sơn, Hoa Sơn, Hành Sơn, Tung Sơn, Hằng Sơn.

[2] Phong tình vạn chủng: ý nói dáng vẻ cử chỉ của người này có rất nhiều loại, thời điểm hiện tại nhiều hướng khác nhau không có cùng trạng thái, ý trầm xem không chán! Nhưng cũng hình dung phong cảnh xinh đẹp. Dựa theo bản mới nhất: Phong tình vạn chủng: lộ ra tình cảm nam nữ cực kỳ yêu nhau. Phong tình: «sách» dáng vẻ cử chỉ của người, thiên về hơi nữ tính. Phong thái: nam nữ yêu đương ôm ấp tình cảm.

[3] Ngập ngập khả nguy: bộ dáng sẽ ngã xuống từ núi cao chót vót. Hình dung vô cùng nguy hiểm, sắp lật xuống hoặc diệt vong.

[4] Tây tử phủng tâm: chỉ bệnh trạng của mỹ nữ. Tây tử tức Tây Thi. Phủng tâm: tương truyền Tây Thi mỹ nữ thời Xuân Thu tim có bệnh, thường xuyên nắm tim mà nhăn mày. Hàng xóm có xấu nữ cho rằng tư thái này của Tây Thi rất đẹp, cũng học nắm tim nhàu mày, ngược lại có vẻ càng xấu, mọi người đều tránh nàng đi. Sau lấy “phủng tâm” nói về sự bất chúc kém cỏi.

[5] Trà quả: món ăn vặt dân gian Quảng Đông, dùng bột gạo nếp hoặc bột gạo dính lại làm ra vỏ ngoài, bên trong đặt nguyên liệu nhân bánh, ngoài vỏ bọc lá cây, chưng chín có thể ăn được.

[6] Liên hoa lạc: một loại khúc nghệ dân gian TQ, trước đây là tên khát cái hát, sau xuất hiện diễn viên chuyên nghiệp, mười hai người biểu diễn, chỉ dùng trúc bản vỗ nhịp.

[7] Đỉnh Ngọc Hoàng: Ngọn núi cao nhất của Thái Sơn, ở tỉnh Sơn Đông thị trấn Thái An.

[8] Thất phu vô tội, hoài bích có tội: dân chúng vốn không có tội, vì trong người giấu bích ngọc mà gán tội bắt giữ. Vốn chỉ châu báu có thể đưa đến tai họa. Sau cũng so sánh có tài năng, có lý tưởng mà bị hại.

8. Chương 8

Núi dựa kề nước, sơn thanh thủy tú. (cảnh núi sông tươi đẹp)

Giang Nam Liễu gia bảo tuy rằng nổi danh giang hồ, nhưng đặt mình tách biệt, lại chỉ cảm nhận đến vùng sông nước phong tình của Giang Nam dịu dàng đa tình, không thấy mây may ánh đao trang nghiêm của danh môn võ lâm.

Thẩm Thất Xảo thích nơi này, bởi vì quê quán của nàng ngay tại Giang Nam, nàng đặc biệt thiên vị rừng trúc xanh tươi kia, thích nghe âm tiết dễ nghe của phong linh làm ra từ trúc lay động trong gió.

Vừa đến Liễu gia bảo, tâm tình của nàng liền vô cùng tốt.

Liễu lão phu nhân là vị lão phu nhân rất hòa nhã, tuy rằng bệnh lâu dài khiến trên mặt bà hoàn toàn không có huyết sắc, cả khuôn mặt thay đổi mất thủng gò má lõm môi khô da nứt ra, nhưng Thẩm Thất Xảo thích ánh mắt ấm áp như gió xuân thổi vào mặt của bà.

Cho nên, nàng quyết định ở lại Liễu gia bảo, đồng thời chữa bệnh cho Liễu lão phu nhân.

Phía sau chỗ ở của Liễu lão phu nhân là một phiến rừng trúc lớn, Liễu gia bảo cố ý vì Thẩm Thất Xảo ở rừng trúc dựng một căn nhà bằng trúc Giang Nam lịch sự tao nhã.

Gió thổi qua, rừng trúc phát ra tiếng vang xào xạc, phong linh mang đến âm thanh êm tai.

Phong Thần Ngọc chưa từng thấy nàng cần mẫn như thế, vào ở căn nhà bằng trúc ba ngày dường như không thấy hai tay nàng dừng làm việc.

“Thất Xảo, muội thật sự thích Liễu lão phu nhân, có phải hay không?”

“Đúng vậy, bà ấy có một đôi mắt rất mê người.” Nàng thoáng ngừng động tác trong tay trả lời.

“Từ nhỏ đến lớn hình như muối chưa từng cần mặn như vậy.” Hấn vẫn cho rằng cách Thất Xảo lấy việc được ngày nào hay ngày đó rất không chấp nhận được, nhưng mà, càng làm cho hấn không thể tin chính là, cách thức của nàng như vậy lại có thể làm một đại thần y.

Nàng cười đến có chút ngượng ngùng. “Làm chuyện không có khiêu chiến rất không có ý nghĩa!”

Phong Thần Ngọc nghe vậy vẻ mặt rùng mình. “Đó chính là nói bệnh của Liễu lão phu nhân rất nghiêm trọng.”

“Ừ, có chút khó giải quyết.” Trên giữa vầng trán nàng khẽ bao trùm sự lo lắng. Từng có người nói với nàng, đại phu phải vô tình, nếu không không thể đối mặt rất nhiều sinh lão bệnh tử, nhưng nàng không làm được, cho nên bệnh tật đau yếu sắp chết nàng nhất định không chừa.

“Muối thật sự cần nghỉ ngơi một chút.” Ánh mắt hấn lo lắng đảo qua khuôn mặt tiêu tụy rõ rệt của nàng.

Nàng cười quay lại. “Lập tức là có thể nghỉ ngơi.”

Ngọn lửa lò được dần dần tắt, Thẩm Thất Xảo chụp vào trên bao tay thật dày đem nắp mở lên, lấy ra ba mươi viên đan hoàn ba màu đỏ, vàng, trắng tỏa ra nhiệt khí cùng hương thơm vị thuốc.

“Rất thơm.” Phong Thần Ngọc nhìn không được hít một hơi thật sâu, mùi thuốc của đan dược cực nhạt, ngược lại là mùi hoa thơm kéo dài xông vào mũi, thấm vào ruột gan.

“Rất thơm chứ.” Nàng đắc ý hất cao cằm. “Muối làm chúng nó gọi là Hạt đậu mười ngày tương tự .”

Về mặt hấn thắc mắc.

“Đây là dùng mười loại mùi vị độc đáo hấp dẫn của đảng tâm thảo[1], thêm vào dược liệu mỗi mười viên lại có mùi vị khác nhau, từ pha chế đến ra lò tổng cộng ước chừng mười ngày, mà ba mươi viên thuốc này chừng giống nhau nhưng công hiệu của thuốc hỗ trợ lẫn nhau, tựa như một đôi tình nhân yêu nhau, giống như tương tự mười ngày mới có thể gặp lại nhau. Gọi nó là hạt đậu mười ngày tương tự không phải rất hay sao?”

Nhìn nụ cười hạnh phúc lại ý tứ sâu xa trên mặt nàng, hấn kim lòng không được gạt đầu. Đúng vậy, ngay cả giúp được đặt một cái tên khí chất, nàng cũng đều khéo léo suy nghĩ tự mình làm lấy.

Thẩm Thất Xảo đem viên thuốc đặt vào bên trong hộp gỗ đã chuẩn bị, đóng nắp lại. “Biểu ca, huynh đem chúng đưa đi đi, để Liễu lão phu nhân mỗi ngày uống một viên ba màu đỏ, vàng, trắng ba lần vào sáng trưa tối, mỗi ngày ba viên, một tháng là có hiệu quả.”

Phong Thần Ngọc gạt đầu, nhận lấy hộp gỗ.

Nàng đưa tay che miệng, ngáp một cái nho nhỏ, dụi mắt đi về phía giường, miệng lẩm bẩm, “Một chết muối, xem ra phải ngủ một giấc ba ngày ba đêm mới đủ...” Ngay sau đó nàng liền ngã vào trên đệm giường vù vù đi giấc ngủ.

Hấn đi qua thay nàng che chăn mỏng lên cao, lắc đầu cười. “Bình thường lười muốn chết, liều mình vậy muốn chết à.”

Đem hộp gỗ đưa ra rùng trúc, hấn lập tức quay trở về căn nhà bằng trúc, nhẹ nhàng nhảy một cái lập tức tới xà nhà phía trên phòng.

Ánh mắt đang lúc lơ đãng thấy được một đồ vật, vừa thấy vật đó khiến cho Phong Thần Ngọc suýt chút nữa ngã từ trên xà nhà xuống.

Trong tay nải hơi hé ra của Thất Xảo lộ ra một đoạn vỏ kiếm, thế là hấn từ trên nhà nhảy xuống, cẩn thận tỉ mỉ nắm lấy trong tay, bảo thạch sáng chói được khảm ở bên trên vỏ kiếm, kiểu dáng sắp hàng bắc đẩu thất tinh. Lấy vỏ kiếm ra, chỉ thấy thân kiếm lạnh như nước mùa thu, phát sáng như ngôi sao, tỏ ra kiêu hãnh tuyệt đối đáng giá, là cây kiếm sắc bén hiếm thấy.

Ánh mắt thăm dò của hấn nhìn về phía Thẩm Thất Xảo. Nàng từ đâu nhận được thanh đoản kiếm này? Nếu hấn nhớ không lầm, thanh đoản kiếm này chính là có lai lịch rất lớn.

Giang hồ có lời đồn, hơn trăm năm trước, võ lâm tam đại gia tứ đại phái, đem bảy viên bảo thạch vô giá khảm trên thanh đoản kiếm hiếm thấy trên đời, làm lễ vật tặng ột người, phàm là bất kỳ một ai của tam đại gia tứ đại phái, chỉ cần thấy được người cất giữ thanh đoản kiếm này đều phải nghe lệnh từ hắn. Chỉ tiếc, thanh đoản kiếm trong truyền thuyết đại diện đặc biệt vinh quang tối cao này đã biến mất gần trăm năm, không đoán được lại xuất hiện ngay bên trong tay nải của Thất Xảo.

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Phong Thần Ngọc mảy kiếm cuộn chặt lại, lần nữa đem đoản kiếm đặt lại tay nải của Thẩm Thất Xảo, tất cả chờ nàng tỉnh lại mới có đáp án.

Giữa trưa ngày tiếp theo, Thẩm Thất Xảo thần thanh khí sảng [2] ngồi ở trên đất trống trước căn nhà trúc uống trà phơi nắng.

Nhìn người từ ngoài rừng đi vào, nàng lộ ra một nụ cười không có ý tốt. “Biểu ca, đến đây đến đây đến đây, có việc nói với huynh.”

Phong Thần Ngọc cảm thấy một trận rét lạnh không tên.

Rót một chun trà đưa qua, sắc mặt của nàng vô cùng quỷ quyệt, thanh âm đề xuống cực thấp, thấp đến dường như không cần thận căn bản không nghe được. “Huynh ngày hôm qua đụng đến tay nải của muội có phải không?”

Hắn không nói gì nhìn nàng, dự cảm chẳng lành càng sâu.

“Đã quên nói cho huynh biết, muội đã bôi độc trên kiếm, thân kiếm nhiễm máu sẽ khiến cho người bị thương điên điên, nhưng người không bị thương, chỉ có thể trúng cổ, không có giải được, mỗi khi đến trăng tròn sẽ phát điên, muội gọi loại cổ này là Thấy trăng vui sướng .”

Chén trà trong tay Phong Thần Ngọc rung chuyển một chút, một chút nước trà đổ ra.

“Muội làm thế nào lại có được nó?”

Nàng cười hi hi hóp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Gia truyền, rất quý báu thì phải.”

“Vô cùng quý báu.” Hắn lời ngay nói thật.

“Biểu ca, uống nhanh đi, nếu huynh không muốn trăng tròn phát điên.” Nàng nhìn hắn càng thêm hứng thú.

Phong Thần Ngọc lập tức đem trà trong tay một hơi uống cạn sạch. Ôn Học Nhĩ nói không sai, thủ pháp hại người của Thất Xảo tuyệt đối là thiên hạ vô song.

“Thất Xảo, huynh có việc phải rời khỏi một thời gian ngắn, muội cứ ở lại Liễu gia bảo chờ huynh trở lại là được.”

Nhàn nhả uống trà, Thẩm Thất Xảo đáp lại một tiếng chộp mắt nhìn bầu trời.

Phản ứng như thế ngược lại làm cho Phong Thần Ngọc cảm giác có chút không được tự nhiên, không nhịn được hỏi một câu, “Muội cũng không muốn biết huynh đi làm gì sao?”

Nàng thu hồi ánh mắt, thần nhiên cười. “Cần gì phải hỏi huynh, chỉ cần muội đi ra rừng trúc, tùy tiện hỏi một người trong giang hồ sẽ biết, chuyện có thể làm cho huynh một Đại bang chủ ra tay hắn là không phải nhiều lắm?”

Hắn nhất thời không nói gì để đáp trả, Thất Xảo nói không phải không có lý.

“Một nữ nhân rất thông minh không phải chuyện tốt gì?” Hắn nhỏ giọng nói thầm.

“Nhưng mà, nữ nhân thông minh mới có thể coi chừng trượng phu!” Nàng trả lời hiển nhiên.

Khóe mắt Phong Thần Ngọc lập tức giật giật hai cái.

“Huynh chờ muội một chút.” Nàng đột nhiên như nhớ tới gì đó từ trên ghế nhảy lên, nhanh như chớp chạy vào trong phòng.

Hắn nhận không được gãi gãi đầu. Nàng lại muốn làm gì? Từ nhỏ đến lớn, tâm tư của Thất Xảo hắn lại rất ít khi đoán đúng, thật sự là càng nghĩ càng buồn bực.

Khi Thắm Thất Xảo đến, cầm trên tay một ống trúc nhỏ vô cùng tinh xảo, mặt trên còn điêu khắc một đóa hoa lồi, đóa hoa trông rất sống động làm cho người ta cảm giác giống như có thể ngửi được hoa thơm của hoa lồi.

“Này, cho huynh, bên trong này là viên thuốc cứu mạng.” Về mặt của nàng giống như có chút luyến tiếc.

“Mười viên?”

Nàng bĩu môi, một biểu cảm đau lòng. “Năm đó muội dùng mấy trăm loại dược liệu trân quý chế biến luyện chế ra một trăm viên tất nhiên thêm vào nguyên tố quan trọng, khởi từ hồi sinh, Lão thọ tinh giải độc loại bỏ bách bệnh, ngoại trừ sau khi bị sư phụ, sư huynh sư tỷ bọn họ cưỡng ép phải lấy đi tám mươi viên, muội chỉ giữ lại hai mươi viên.”

“Vẫn còn mười viên đâu?” Hắn không phải thật sự tham lam, chỉ là tò mò.

Về mặt Thắm Thất Xảo nhất thời trở nên vô cùng cảm phẫn, hai tay chống thất lưng một bộ dạng ngang tàng chửi bới chửi gió, thực làm cho Phong Thần Ngọc hơi hoảng sợ.

“Này, huynh như vậy là hơi quá đáng, huynh quản mười viên kia làm gì? Có mười viên tạm thời có thể cứu thêm mười cái mạng trở lại, huynh không phải khó khăn xông vào điện Diêm La sao?”

Phong Thần Ngọc rụt rụt bả vai, lộ ra vẻ mặt cực kỳ nịnh nọt sợ sệt. “Đương nhiên không phải, huynh chỉ là nhất thời thuận miệng hỏi một chút, có mười viên này đã đủ dùng, tuyệt đối đủ.”

“Vậy huynh đi đi, không tiễn.” Đôi mắt to của nàng long lanh nước trừng thật to.

Hắn cười khổ một tiếng. “Nhưng mà, huynh định ngày mai mới lên đường.”

“Hừ.” Thắm Thất Xảo cầm chén trà lên uống ngụm lớn.

Xem sắc mặt của nàng tựa như bực bội đã tiêu tan gần hết, hắn không nhận được lại hỏi một câu, “Nghe Ôn huynh nói, muội luyện dược một lần ít nhất phải mất ba năm, có thật như vậy không?”

“Phong Thần Ngọc ——” Nàng bắt mắt rống to.

“Xem như huynh chưa nói, xem như huynh chưa nói.” Hắn lập tức lắc đầu xua tay xin tha. Ôn Học Nhĩ nói đúng, thần y như Thất Xảo cho dù y thuật thiên hạ có một không hai, người cứu cũng là tương đối không nhiều. Bởi vì nàng thật sự rất lười biếng, ngay cả dược cũng lười chế, nghe nói ngay cả phương thuốc cũng chưa từng viết qua.

Thắm Thất Xảo là một quái nhân, hắn đã luôn biết rõ, nhưng hắn vẫn cứ không thể tượng tượng được tiệc rượu tiền đưa vì hắn của Thất Xảo sẽ là khác lạ như thế.

Rất chiên giòn, bò cạp trộn bơ, cóc nhúng hành, tằm hầm rượu đỏ... Chỉ nhìn toàn bộ bàn đầy đĩa độc vật, chân, khẩu vị hắn đã đủ ngán, chớ nói chi là cố lấy dũng khí để ăn nó.

“Thất Xảo, đây thật là muội đặc biệt làm cho huynh ăn sao?” Chân hắn cảm thấy có chút mềm nhũn.

“Đúng vậy.” Nụ cười dịu dàng của nàng đặt vào thức ăn, “Đây là muội mất công sức rất lớn mới chuẩn bị được, rất bổ.”

Rất bổ? Lớn từng này, thế nhưng hắn lần đầu nghe người ta nói như vậy.

Nhìn Thắm Thất Xảo vui vẻ ăn thức ăn trên bàn, Phong Thần Ngọc liên tiếp đổ mồ hôi lạnh, hắn rất sợ ăn đến nửa chừng, nàng sẽ phát độc bỏ mình.

“Ăn nào, ăn rất ngon, một năm muội khó làm được hai lần.” Nàng thay hắn gấp đầy một chén.

Liều vậy! Hắn khê cắn môi, nhắm mắt, hé miệng ra, đem một thìa cóc nhúng hành đặt vào trong miệng, không dám nhai kỹ đã nuốt xuống. Không ngờ, lại là để lại hương thơm ở môi và răng, khiến hắn mở to mắt kinh ngạc.

Với tình thế gió cuốn mây tan thổi quét bàn ăn đó, khiến cho Thảm Thất Xảo nhìn đến sững sốt ngay người ra. Oa! Không phải chứ, nàng mới ăn nửa bát nhỏ mà thôi, đồ ăn lại đã không có?

“Thật sự ăn rất ngon.” Phong Thần Ngọc buông bát đĩa, ý nghĩ vẫn chưa thỏa mãn sở bụng của mình.

“Phong Thần Ngọc, huynh hơi quá đáng —” Ngay sau đó căn nhà trúc liền vang lên tiếng nổi giận của nàng.

Cuộc chiến Vong Tình cung chấn động giang hồ, tinh anh giang hồ tử thương vô số, các đại môn phái tổn thất nặng nề.

Liễu gia bảo là danh môn võ lâm, đương nhiên không thể thiếu phần bọn họ, nhưng từ tin tức bọn họ mang về khiến cho Thảm Thất Xảo hoa dung thất sắc.

Phong Thần Ngọc đang quyết đấu cùng cung chủ Vong Tình cung thì bị trọng thương, sau đó liền mất tích trong Vô Danh cốc, quần hùng tìm kiếm khắp nơi không dấu vết, đành phải tay không mà trở về.

Liễu Dật Thanh bị đau cau chặt mày. “Thảm cô nương, xin cô buông tay trước.”

Nàng buông lỏng tay mình ra, vội vàng hỏi: “Rốt cuộc huynh ấy bị thương ở đâu?”

“Lúc ấy chỉ có thập nhị thiếu gia ở cùng với huynh ấy, chúng tôi cũng là nghe thập nhị thiếu gia nói.” Liễu Dật Thanh nói ra tất cả bản thân biết được.

“Thượng Quan Thông?” Thảm Thất Xảo lắp bắp hoảng sợ, “Hắn lúc ấy ở cùng một chỗ với biểu ca ta? Vậy hắn trở về chưa?”

“Đương nhiên đã trở về, nếu không chúng tôi làm sao biết?” Hắn đột nhiên cảm thấy được Thảm cô nương suy nghĩ nhanh nhẹn lại trở nên ngu ngốc.

“Vậy tại sao biểu ca ta lại chưa trở về?”

“Thập nhị thiếu gia nói Phong bang chủ đánh nhau cùng Vong Tình cung chủ thì cùng nhau rút xuống Huyền Nhai, nhưng mà chúng tôi tìm khắp đây vực cũng không tìm được huynh ấy, thật sự là sống không thấy người, chết không thấy xác...” Lời của Liễu Dật Thanh bị cắt ngang dưới cái tròng nghiêm khắc của bà nội.

“Vong Tình cung ở nơi nào?” Thảm Thất Xảo lại bắt lấy cánh tay hắn.

Liễu Dật Thanh nhìn về phía bà nội, thấy bà hơi hơi gật đầu, rồi hắn mới lên tiếng: “Thiên Phong sơn, Vô Danh cốc.”

Thảm Thất Xảo đột nhiên trấn định nhìn về phía Liễu lão phu nhân. “Lão phu nhân, xin thứ cho Thất Xảo không thể lại tiếp tục giúp người điều trị thân thể, Thất Xảo muốn đi tìm biểu ca.”

Liễu lão phu nhân gật đầu. Khi cô nương nhớ thương bất kỳ ai đó, bà hiểu.

Trở lại rừng trúc, nàng vội vàng thu dọn tay nải của mình, rồi mới cưỡi ngựa tốt Liễu gia trang chuẩn bị thay nàng ngàn dặm hất bụi mà đi.

Thiên Phong sơn, Vô Danh cốc.

Vô Danh cốc, Vong Tình cung.

Thiên Phong sơn cao vút hiểm trở, núi non kéo dài trăm dặm, trong núi rừng rắn độc mãnh thú nhiều vô số kể, cho dù là người mang thân thể tuyệt kỹ, nếu muốn bình yên đi qua núi rừng hung hiểm vạn phần kia cũng đã khó làm vô cùng khó khăn, khi đó anh hùng hảo hán vùi thân tại đây cơ quan rừng cây trùng trùng điệp điệp đếm không hết.

Làn váy trắng bay lên trong gió, tóc đen như thác bay múa ở phía sau, Thảm Thất Xảo vẻ mặt kiên nghị đứng ở bên ngoài rừng cây, nhìn lên chân trời xanh thẳm.

Trong mũi con ngựa phun ra khí nóng, móng trước vừa cào bùn mưa trên mặt đất, tựa như cũng sợ hãi cây cối phía trước, không chịu tiến lên.

Nàng buông lỏng dây cương ra, vỗ vỗ cổ ngựa, thở dài: “Người đi đi.”

Con ngựa lưu luyến bên tay nàng, dưới sức thúc giục lần nữa của nàng, quay đầu chạy vội đi.

Rút ra thất tình đoản kiếm bên hông, nàng dạo nghĩa không quay lại đi vào núi rừng, nàng nhất định phải tự mình đến xem Vong Tình cung, nếu không chết không nhắm mắt.

Cành lá cổ thụ chen lẫn nhau cao ngút trời, cây tử đằng cành lá đan xen khó gỡ khiến cho người ta nhất thời không phân rõ phương hướng, lại có thể nghe thấy được tiếng thú kêu to từ trong bụi cỏ truyền ra.

Cành lá che lấp lẫn nhau, khiến ánh sáng trong rừng nhất thời tối sầm xuống, nàng men theo dấu chân người giang hồ đã đi qua, thậm chí có khi có thể nhìn thấy vết máu màu nâu sẫm đã khô, vết máu loang lổ khiến cho người ta nhìn thấy ghê người.

Một cước đạp đến một khối vật cứng, nàng mới phải cúi đầu nhìn, lại bị tiếng rít đột ngột dù họa — nhánh cây gọt thành đinh bản nhọn ở phía trước bay ném tới.

Dưới tình thế cấp bách Thẩm Thất Xảo ngã người về phía sau, đinh bản bay qua sát hai gò má nàng, khuôn mặt đều bị gió hất vào làm đau.

Không kịp đứng lên, lại thấy cây gỗ từ chỗ cao rơi xuống trước mặt, nàng vội vàng lăn sang một bên, hữu kinh vô hiểm[3] tránh đi, nhưng mồ hôi lạnh đã ướt đầm vạt áo.

Cơ quan còn mới, nàng khẳng định, vậy chứng tỏ trong Vô Danh cốc còn có người sống, hơn nữa vô cùng có khả năng là người của Vong Tình cung. Như vậy — một dự cảm không tốt lan đến trong lòng, biểu ca có thể bị các nàng bắt được hay không, cho nên mọi người mới tìm không thấy huynh ấy?

Hít một hơi thật sâu, nàng lấy lại bình tĩnh, càng thêm cẩn thận đi về phía trước.

Khi cây cối dần dần mất hẳn, trước mắt là một vùng trống trải, một tòa cung điện bị hỏa lớn thiêu đến bách khổng thiên sang[4] xuất hiện bên trong núi non trùng điệp.

“Có thể dưới loạt trận cơ quan của ta làm ra lần nữa, bình an đi qua Đoạt Hồn lâm cũng không có nhiều người, hơn nữa không ngờ võ công người lại thấp, cái này càng khó.”

Giọng nói kia cực kỳ ngọt ngào, cảm giác tựa như trúng nắng uống một chén nước suối của núi ngọt lành mát lạnh.

Thẩm Thất Xảo khoanh chân ngồi ở trên đất trống, đánh giá bốn phía trống trải, ngay lúc đó một nụ cười lơ đãng hiện ra ở khóe môi. “Người chẳng lẽ là cung chủ Vong Tình cung giang hồ đồn đãi rơi xuống Huyền Nhai vạn trượng Lãnh Băng Nhi?”

“A?” Người trong bóng tối lấp bắp kinh hãi, “Không thể ngờ được người tiểu nha đầu này trái lại là một người thông minh.”

“Vậy cũng không kỳ quái, rơi từ Huyền Nhai vạn trượng khẳng định khuôn mặt hoàn toàn thay đổi, cuối cùng không phải là bản thân người, bọn họ cũng không phân biệt, chỉ có thể xác nhận dựa trên trang phục mà thôi. Cho nên ta mới dám kết luận người chính là Lãnh cung chủ sống sót sau kiếp nạn.” Nàng khinh miêu đạm tả[5] ra giải thích của bản thân.

“Nếu như người biết võ công, chỉ sợ sẽ là một nhân vật.”

“Ta hiện tại cũng đã là một nhân vật, có võ công hay không còn có khác biệt gì sao?” Nàng có phần không cho là đúng.

Một người phụ nữ chậm rãi từ cung điện đi ra, dung mạo của nàng quả là phong hoa tuyệt đại vậy, hồn xiêu phách lạc, khiến không người nào có thể chống đỡ.

Thẩm Thất Xảo cười cười. “Đều nói giang hồ đệ nhất mỹ nhân là Tiêu nhị tiểu thư, theo ta thấy, chỉ e chỉ có cung chủ mới có thể được gọi là khuynh quốc khuynh thành.”

Lãnh Băng Nhi cười cười, giống như trăm hoa đua nở, đưa tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa mái tóc như mây. “Cho nên những nam nhân kia ở trước mặt ta mới có thể không chịu nổi sự tấn công thế đấy, trừ cái tên khất cái thối kia cùng Thượng Quan Thông khối băng vạn năm không biết điều kia, nếu không kết cuộc của ta cũng sẽ rơi xuống cho tới ngày hôm nay kết quả thụ đảo hầu tôn tán[6].”

Lòng nàng nhắc lên, nụ cười trên mặt vẫn như trước vẫn đậm phong khinh, điềm tĩnh tự tại. “Vậy cung chủ có phải đã ra sức dạy dỗ hai tên nam nhân không biết điều kia không?”

Lãnh Băng Nhi chỉnh sửa lại ống tay áo, khẽ cười nói: “Nếu cái tên khất cái thối kia không kéo ta cùng nhau nhảy xuống vực, tiểu tử Thượng Quan Thông kia cũng sẽ không nhặt được cái mạng nhỏ.” Nàng hận kẻ phá hủy chuyện tốt của nàng, càng hận dung mạo xinh đẹp như hoa như ngọc của hắn.

“Ta đây có phải nên chúc mừng cung chủ, dù sao có thể đem người đứng đầu Cái Bang giết chết, cũng là một chuyện lớn chấn động giang hồ không phải sao?”

Ý cười bên môi Lãnh Băng Nhi đột nhiên trở nên lạnh như băng. “Giết hắn chẳng phải rất lợi cho hắn, ta muốn hắn sống không bằng chết, nhận hết muôn vàn đau khổ mới dễ chịu.” Nàng hận kẻ phá hủy chuyện tốt của nàng, càng hận dung mạo xinh đẹp như hoa như ngọc của hắn. [HV: Không biết vì sao đoạn này lại giống đoạn trên nữa >”< không=“” phải=“” bạn=“” nhầm=“” đâu=“” nhá=“” mà=“” tại=“” nó=“” thế=“”>

Thẩm Thất Xảo âm thầm cắn chặt răng, ý cười bên môi lại càng tỏ ra vui vẻ hẳn. “Phải không? Cung chủ tuy là giới nữ lưu, làm việc tàn nhẫn nhưng không nhúng nhường nam nhân.”

“Tiểu nha đầu, nói đi, người vì sao phải bất chấp nguy hiểm tính mạng xông vào Vô Danh cốc? Ta cũng không tin là người đến ngắm cảnh.” Ánh mắt Lãnh Băng Nhi giống như rắn độc nhìn chằm chằm nàng, bước chân dừng lại cách mười bước.

Nàng ngẩng đoản kiếm trong tay, không chút để ý nói: “Ta đương nhiên không có khả năng là tới ngắm cảnh, chỉ là ta nghe nói trong Vô Danh cốc Thiên Phong sơn kỳ hoa dị thảo phân bố khắp nơi, đối với người am hiểu y thuật mà nói, đây là có thể hấp dẫn chúng tôi hơn so với bảo tàng.”

Lãnh Băng Nhi không nhịn được phát ra tiếng cười như chuông bạc. “Tiểu nha đầu, người thật là học y ư? Vậy lại thật khéo, Bổn cung chủ vừa mới hạ độc với người, không biết người có cảm giác được hay không đây?”

Nàng chuyên chú nhìn đoản kiếm trong tay. “Cung chủ muốn biết, hạ gì tự mình đến gần đây xem?”

Lãnh Băng Nhi hừ lạnh một tiếng, nhưng không có hành động.

Thẩm Thất Xảo nâng mắt nhìn nàng một cái, bĩu môi nói: “Tuy rằng cung chủ sống sót sau tai nạn, nhưng theo ta thấy, cung chủ bị thương cũng không phải ở bên ngoài xem nhẹ như vậy, đúng hay không?”

Lãnh Băng Nhi vẻ mặt đột nhiên thay đổi. “Nhìn đoán không ra, người tiểu nha đầu tuổi còn trẻ này, trái lại ánh mắt rất lợi hại. Một đức tính với tên khất cái chết tiệt kia.”

Nàng cười ha ha hai tiếng, đem đoản kiếm cắm vào bên trong vỏ kiếm khảm đầy bảo thạch. “Đó là bởi vì chúng ta có tượng mạo phu thê.”

Ánh mắt Lãnh Băng Nhi gắt gao nhìn chằm chằm thanh đoản kiếm kia, ánh mắt trở nên vừa oán vừa hận. “Thất tinh đoản kiếm! Không thể tưởng tượng được ta lại còn có thể thấy được nó, người là hậu nhân của Hoa Phiêu Linh?”

Nàng gãi gãi đầu, lộ ra một nụ cười xấu hổ thẹn thùng. “Không thể ngờ được bà nội ta đã chết mấy mươi năm, tên tuổi vẫn như trước vang dội như vậy, thực vinh hạnh.”

Thân hình Lãnh Băng Nhi giống như khoang thuyền. “Thật là người?”

Nàng sờ cằm, vẻ mặt suy nghĩ. “Để ta đoán xem, người nhận ra đoản kiếm này, lại gọi ra được khuê danh của bà nội ta, tính ra phải là hậu nhân của Thiên cơ lão nhân, bà nội nhất định không thể tưởng được công phu tà môn của thiên cơ lão nhân lại cũng lưu truyền lại.”

“Tượng phu thê ——” Lãnh Băng Nhi chợt nhớ tới lời nói vừa rồi của nàng, “Cái tên khất cái thối kia...”

Nàng chỉ chỉ mình. “Vị hôn phu của ta à, nói thực ra tuy tên khát cái không được tốt lắm, nhưng so với góa chồng gần trước khi cưới vẫn tốt hơn nhiều.”

“Là người tự tìm đường chết.” Tay Lãnh Băng Nhi lập tức nắm trên cổ họng Thẩm Thất Xảo, nhưng chỉ có thể trừng mắt đầy oán độc vào ý cười càn rỡ của nàng.

“Người đã biết ta là hậu nhân của Hoa Phiêu Linh, thế nào còn có thể ngu ngốc đến gần thân thể của ta, rõ ràng tướng mạo thoát nhìn thông minh.” Thẩm Thất Xảo đưa tay xuống bỏ chút hơi sức liền đẩy nàng ta ra, rồi mới ngồi xổm bên cạnh nàng ta dù bận vẫn nhàn rỗi đánh giá nàng ta.

“Nhìn khỏe mắt cùng đường nếp môi của người, tuổi hẳn là không dưới năm mươi, nhưng kỳ lạ chính là người có ý tướng mạo xinh đẹp như cô nương thanh xuân, làm ta phải ngẫm lại xem... Có rồi, còn nhớ cha từng nói trên đời có loại vô công có thể thả dương bồ âm, chẳng những có thể đem công lực của đối phương hấp thụ trong cơ thể mình, càng có thể giữ lại nhan sắc thanh xuân vĩnh viễn.” Mà người bị hút hết tinh khí liền mất mạng sang thế giới bên kia, đó cũng là nguyên nhân quần hùng bao vây tiêu diệt Vong Tình cung.

Lãnh Băng Nhi chỉ có thể liều mạng trừng nàng.

Thẩm Thất Xảo tự nhìn bản thân gật đầu, rút ra đoản kiếm quơ quơ trước mặt nàng ta. “Ta biết đối với người như người mà nói, dung mạo xinh đẹp này là còn quan trọng hơn tính mạng đúng không?”

Đáy mắt Lãnh Băng Nhi quả nhiên lộ ra sợ hãi.

“Ta vẫn đối với loại hình pháp lăng trì này vô cùng cảm thấy hứng thú, thật muốn thử xem xem tự mình cũng có thể cắt hết ba trăm sáu mươi lăm đạo mới đem người giết chết hay không, cung chủ có muốn thử xem không?”

Sắc mặt Lãnh Băng Nhi nhất thời trắng bệch. “Rốt cuộc người muốn làm gì?”

Đoản kiếm của nàng vẫn như trước ở trên khuôn mặt xinh đẹp khoa tay múa chân. “Tên khát cái thôi kia của nhà ta ở nơi nào?”

“Địa lao.” Lãnh Băng Nhi vừa nói ra đáp án, đoản kiếm liền rời khỏi khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Thẩm Thất Xảo liên tục rút ra sáu cây ngân châm, cười hì hì nhìn nàng ta. “Thực xin lỗi, xin đắc tội một tý cung chủ.” Sau đó nhanh chóng và chuẩn xác đem châm đâm vào bên trong huyết vị của nàng ta, “Trong vòng mười hai canh giờ người cũng đừng nghĩ lấy khí vận công, hơn nữa trên châm bôi ‘Thập niên sinh tử luyện’. Nghe tên người cũng phải biết thời gian độc này ít nhất phải tra tấn người mười năm, cùng năm đó bà nội ta nghiên cứu chế tạo ‘Hoa thần’ có hiệu quả tuyệt diệu như nhau, ta khuyên người ngàn vạn lần không nên thử phản kháng, nếu không chết oan uổng cũng không thể trách ta.”

Kéo Lãnh Băng Nhi cảm như ve sầu mùa đông dẫn đường, các nàng từng bước bước vào địa lao âm u ẩm ướt, cây đuốc dầu thông thật lớn chiếu sáng mọi thứ.

Chỉ thấy cửa dây xích sắt to như chén xích Phong Thần Ngọc thoi thóp lại, nhìn bộ dạng hần mình đầy vết thương, vết máu loang lổ, Thẩm Thất Xảo không chút do dự đem ngân châm ấn vào trong cơ thể Lãnh Băng Nhi. “Ngân châm này có thể theo máu đi vào, người tốt nhất không cần bản thân tự tìm cái chết.” Lập tức bỏ nhào về phía trước, “Biểu ca, biểu ca...”

Nghe được tiếng gọi âm ỉ, Phong Thần Ngọc chậm rãi ngẩng đầu, vừa mới nhắc đầu lại khiến Thẩm Thất Xảo lùi lại hít một hơi.

Vết thương đan xen lấy khuôn mặt thay thế dung mạo vốn tuần mỹ của Phong Thần Ngọc, miệng vết thương máu và thịt đảo lộn, có vẻ đặc biệt đáng sợ.

Nàng lấy tay che miệng, nước mắt chảy rì rào xuống. “Biểu ca ——”

Phong Thần Ngọc cúi thấp đầu xuống. “Thất Xảo, muội đi đi, huynh đã là một phế nhân.”

Nàng quay đầu nhìn Lãnh Băng Nhi, từ trên đầu rút xuống một cây trâm.

“Người muốn làm gì?” Lãnh Băng Nhi cảm thấy sợ hãi cực lớn cuốn lấy toàn thân.

Nàng không chút do dự đem trâm cài cắm vào huyết Khí Hải của Lãnh Băng Nhi, Lãnh Băng Nhi dung mạo như hoa trong nháy mắt biến thành da nhẵn tóc bạc, xấu xí không chịu nổi.

“Muốn nhìn xem bộ dạng hiện tại của ngươi hay không?” Thẩm Thất Xảo vô cùng điềm đạm nói với nàng, cũng hướng về tay nải của mình tìm kiếm, định tìm ra gương để nàng ta soi hình ảnh trên đó.

Lãnh Băng Nhi đột nhiên đảo mắt, cổ nghiêng về phía bên cạnh, Thẩm Thất Xảo thăm dò hơi thở, biết rằng nàng ta cắn lưỡi tự sát.

“Đừng tưởng tự sát thì ta sẽ bỏ qua cho ngươi.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi trừng thi thể của Lãnh Băng Nhi, từ trong giày thêu tìm ra một bao phấn khô, đổ vào trên miệng vết thương của Lãnh Băng Nhi, mùi không tự nhiên truyền đến mũi, thi thể của Lãnh Băng Nhi trong chớp mắt hóa thành một vũng máu loãng. [HV: Cái này Phi Phi có dùng rùi nè, nhìn thấy mà gê =))]

Sau khi trút căm phẫn, nàng hai mắt nhắm lệ vọt đến bên người Phong Thần Ngọc, dùng đoản kiếm đem xích sắt chém đứt, đưa thân thể hần như loại bông rách nát đặt xuống, thanh âm nức nở nói: “Biểu ca, biểu ca... Nàng ta làm sao có thể đối xử với huynh như vậy... Làm sao có thể...”

Phong Thần Ngọc nhắm chặt mắt. “Thất Xảo, không nên nhìn, muội sẽ bị bộ dáng của huynh hù dọa.”

“Muội không sợ.” Thẩm Thất Xảo khóc quát to.

“Huynh sợ.” Phong Thần Ngọc đau khổ nói thầm.

Nàng khóc mắng: “Huynh rất thích xinh đẹp, từ nhỏ đến lớn đã làm một bộ mặt tức giận với muội, mặt có quan trọng hơn tính mạng sao?”

Hần trầm mặc dưới lời nói ấy.

“Đi, chúng ta rời khỏi nơi này trước sẽ nói sau.” Nàng cố hết sức nâng hần dậy, nửa dìu nửa chống giúp hần ra khỏi địa lao.

Nắng chiều phát ra ánh sáng ấm áp, chiếu rọi một bức tường đổ nát này.

Nhìn ánh nắng rực rỡ phía chân trời, ánh mắt của hần mờ mịt. “Không thể tưởng tượng được huynh còn có thể nhìn thấy mặt trời, nhưng mà bây giờ huynh còn có thể sống sót sao? Huynh thậm chí ngay cả sức lực tự sát cũng không có...”

“Đương nhiên có thể sống sót, huynh còn có muội.” Ánh mắt kiên định của Thẩm Thất Xảo nhìn hần, “Lãnh Băng Nhi lấy đi từ trên người huynh, muội đều sẽ giúp huynh tìm trở về.”

Nhìn khuôn mặt tràn đầy tự tin của nàng, Phong Thần Ngọc không nhịn được nhếch miệng cười, nhưng dưới ánh nắng chiếu rọi xuống lại có vẻ càng tỏ ra dữ tợn.

[1] Đẳng tâm thảo: hay còn gọi là cỏ bắc đèn, là một loài thực vật thuộc chi Juncus. Là cây thảo, cao 0,5 – 1m, ruột cây bắc cầu tạo bởi những tế bào hình ngôi sao để hở nhiều lỗ khuyết lớn. Cây có thân rễ tròn cứng, mọc thành cụm dày, không có lá, có ruột xoắn từ gốc tới ngọn. Hoa đều, mọc thành vòng, màu lục nhạt. Quả nang, hạt nhỏ. Cây ra hoa vào đầu mùa hạ. Cây mọc hoang và được trồng ở những nơi ẩm ướt. Ruột phơi khô dùng để làm thuốc. Cỏ bắc đèn có vị ngọt, tính hàn, vào ba kinh tâm, phế và tiểu trường. Dùng chữa tiểu tiện khó khăn, tâm phiền mất ngủ, mụn nhọt. Theo kinh nghiệm dân gian bắc đèn được sử dụng làm thuốc thông tiểu tiện, chữa sốt, an thần, mất ngủ, chữa ho, viêm họng...

[2] Thần thanh khí sắc: hình dung nhẹ nhàng khoan khoái, tâm tình dễ chịu. Hình dung bộ dạng thần thái người thư thái, tính cách thẳng thắn.

[3] Hữu kinh vô diễm: nhìn như chấn động lòng người, nhưng không có gì nguy hiểm. Hình dung quá trình tình hình sự việc nghiêm trọng, nhưng cuối cùng đạt tới kết quả mong muốn.

[4] Bách khổng thiên sang: so sánh xảy ra rất nhiều sự cố hoặc làm thiệt hại nghiêm trọng.

[5] Khinh miêu đậm tả: vốn chỉ khi mô tả tranh vẽ dùng màu sắc nhạt nhẹ. Hiện chỉ khi viết văn hoặc nói chuyện sơ lược đối với chuyện quan trọng, cũng so sánh làm việc không nhọc nhằn, cố sức.

[6] Thụ đảo hầu tôn tán: cây ngã, hầu tử trên cây liền tản đi. So sánh chỗ dựa vững chắc một khi đã suy sụp, người đi theo cũng liền lập tức giải tán.

9. Chương 9

Dong Nhân cốc vào cuối thu, cũng tĩnh lặng thanh bình như các mùa khác, đó là một thế ngoại đào nguyên bị nhân thế quên lãng, rời xa tất cả ân oán tình thù trên giang hồ.

Mang Phong Thần Ngọc từ Vô Danh cốc trở lại Dong Nhân Cốc đã hai tháng, từ cây xanh như bóng mát, nơi nơi xanh biếc, đến lá cây chuyển vàng, lá đỏ khắp núi, Thấm Thắt Xảo trước sau như một dùng tâm chăm sóc Phong Thần Ngọc.

Mùi thơm của thuốc bay bổng ở bầu trời rừng trúc, hùng ưng bay thấp qua bầu trời, lại vút ột cái xông về phía mây xanh. (Hùng ưng: Chim ưng đực)

Trên bãi đất trống trước nhà đặt một bộ bàn ghế làm từ trúc, trên bàn có một bộ trà cụ, một Bạch y nhân đầu đội mũ lưới nằm ở dưới ánh mặt trời, dường như đã ngủ say.

Tử y xuất hiện trên bãi cỏ, Thấm Thắt Xảo cầm chén thuốc nhẹ nhàng đặt đến trên bàn. “Biểu ca, uống thuốc đi.”

“Muội vất vả rồi.”

“Không quan trọng, chỉ cần thân thể của huynh dần dần tốt lên, mệt thêm cũng không quan trọng.” Nàng cười nâng hân dậy.

Phong Thần Ngọc bưng chén thuốc sang, nghe thấy, không khỏi khẽ cười một tiếng. “Thất Xảo, muội lại thêm hương liệu vào bên trong rồi.” Mười phần vị đắng của thuốc đã đi chín tám phần, chỉ còn lại mùi thơm nhàn nhạt quanh quẩn ở cánh mũi.

Nàng cười yếu ớt nói: “Đúng vậy, thuốc rất đắng, nhất định phải thêm chút hương liệu uống mới không phải chất như vậy.”

“Cám ơn muội.”

“Một chút cũng không tốn sức, rất đơn giản.” Nàng một bên đem giỏ điểm tâm bằng trúc đặt xuống trên bàn, vừa nói: “Hôm nay cảm thấy thế nào?”

Phong Thần Ngọc duỗi duỗi cánh tay nói: “Huynh cảm thấy nội lực đan điền đang ngưng tụ chút ít, thân mình cũng nhẹ nhàng không ít.”

Nàng nghe nói vui sướng nắm tay hân bắt mạch. “Thật a, muội sẽ mang thang thuốc tăng thêm một chút, trong vòng tám chín ngày thì có thể thấy được công hiệu, đến lúc đó huynh nhất định phải một mình bắt hổ hoang uội ăn với cơm.”

“Được.”

“Một lời đã định.” Nàng vươn ngón út.

“Một lời đã định.” Hân nhẹ nhàng móc lấy.

“Thất Xảo, Thất Xảo...” Tiếng kêu liên tục kéo dài bên ngoài rừng trúc, âm thanh mạnh mẽ có lực không biết mệt mỏi vang dội khắp rừng trúc.

Hai người liếc nhau, Phong Thần Ngọc phát ra tiếng cười nhẹ. “Thất Xảo, sư tổ của muội rất thú vị.” Hân vẫn cho rằng đó là sư phụ của Thất Xảo, dù sao năm đó chính là ông mang Thất Xảo đi, thế nhưng hân vào Dong Nhân cốc mới biết được, con trai ông mới là sư phụ của Thất Xảo.

Thẩm Thất Xảo nhíu mày lại, đau đầu nhìn đường nhỏ thông đến ngoài rừng, cuối cùng vì không chịu nổi ma âm của sư tổ xuyên qua lỗ tai mà giương giọng nói: “Được rồi, con nghe rồi.” Nàng tuyệt đối tin rằng, nếu như mình lại không lên tiếng trả lời, ma âm sẽ làm tất cả chim bay cá nhảy giữa núi rừng tuyệt tích.

Gió xuyên qua rừng trúc, phát ra tiếng vang xào xạc, mơ hồ có thể nghe âm thanh nói chuyện của Thẩm Thất Xảo cùng sư tổ, hình như vì được liệu hiếm có không ngừng tranh luận. Đây đã là thường lệ, ít nhất hai tháng qua, hắn đã nghe cực kỳ quen.

Phong Thần Ngọc đưa tay vuốt ve hai gò má lồi lõm của mình, sự mất mát sâu đậm tập kích trong lòng. Thất Xảo không để ý, nhưng hắn không cách nào không để ý, tựa như từ nhỏ đến lớn, cũng chỉ có dung mạo có thể thắng được nàng, hiện giờ ưu thế duy nhất này cũng đã không còn, như vậy hắn làm sao có thể xứng đôi với Thất Xảo kỳ nữ thế gian thông minh cơ trí như thế?

Nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt: trong lòng âm thầm than thở.

Tiếng bước chân quen thuộc từ trong rừng trúc truyền đến, hắn biết chắc chắn Thất Xảo lại thắng lợi trở về, dựa vào công lực từ từ khôi phục, thính lực của hắn đã tăng mạnh lại, thậm chí có thể nghe được Thất Xảo cầm nhiều vật nặng trên tay.

“Biểu ca, muội quyết định lại luyện lão thọ tinh, lần này may mà huynh kịp thời uống nó vào, nếu không chỉ sợ rất khó sống qua bách độc căn thân của Lãnh Băng Nhi đấy. Thuốc tốt như vậy nhất định phải chuẩn bị nhiều một chút mới được, hơn nữa muội quyết định sẽ tăng thêm vài vị dược liệu hiếm thấy nâng cao công hiệu của thuốc.” Nàng vô cùng vui vẻ cầm một sọt thuốc lớn vừa đi vừa nói chuyện.

“Lão thọ tinh? Hay đấy hay đấy! Luyện được rồi nhớ giữ lại cho ta một ít.” Ngoài rừng vang lên giọng nói mạnh mẽ quen thuộc.

Nàng không nhận được bữu môi. “Sư tổ, nghe lên người khác nói chuyện rất không đạo đức, người lại nghe lên, một viên cũng không để lại cho người.”

“Được, không nghe, không nghe...” Tiếng cười càng ngày càng xa, hiển nhiên người cũng đi xa.

“Từng nghe muội nói, luyện thuốc kia rất vất vả.” Phong Thần Ngọc đưa tay vỗ vỗ bả vai của nàng.

Nàng giương cao cằm cười nói: “Vậy thì có gì quan trọng, ít nhất hữu dụng với huynh.”

Hắn nhìn nàng thật sâu, liền mạnh mẽ tự đem ánh mắt ném về phía trên dược liệu vừa mọc đang trước, nặng nề thở dài một tiếng. Hắn cuối cùng lại phụ lòng nàng mảnh tình ý này.

Thẩm Thất Xảo xoay người đi đến căn nhà dược liệu sơ sài bên cạnh căn nhà bằng trúc, trên mặt hiện lên một chút u buồn. Huynh ấy vẫn không thể mở rộng lòng, cá tính rất yêu xinh đẹp thật sự là khiến cho nàng hận đến nghiến răng.

Đem thuốc xay hết vỏ thành thuốc viên xong, để vào lồng hấp. Rồi mới ngồi ở trước lò lửa xem chừng độ lửa, tâm tình của nàng lại làm thế nào cũng không vui nổi. Lãnh Băng Nhi làm huynh ấy bị thương quá nặng, hòng hồ miệng vết thương đã cũ, muốn khôi phục như ban đầu rất khó khăn, nên làm gì bây giờ?

Trong phòng ngoài phòng, hai tình cảnh, hai tâm tình.

Trong bát tri bát giác, trăng trên đầu cành liễu.

Ánh trăng lưu chuyển như trút nước, giống như là trải ra trên mặt đất một lớp thảm màu bạc.

Phong Thần Ngọc đứng dựa cửa sổ, ngẩng đầu nhìn bầu trời kia mặt trăng hình dây cung, từ sau khi hủy dung, hắn đã không thích ánh sáng, lại chỉ yêu ánh trăng trong suốt nhưng lạnh lẽo thanh cao.

Bóng dáng thật dài chiếu rọi trên mặt đất, bước chân quen thuộc đến gần.

“Biểu ca, ánh trăng đêm nay có phải rất đẹp không? Nhìn huynh cũng xem đến mê mẩn, ngay cả muội bước vào cũng không lên tiếng gọi.” Thẩm Thất Xảo tựa như buông xuống gì đó, rồi mới đi đến bên cạnh hắn.

“Ừ, quả thật rất đẹp đấy, đã lâu không ngắm trăng.” Nàng cùng hắn sóng vai đứng chung một chỗ, nhìn ánh trăng trên bầu trời phát ra cảm thán.

Phong Thần Ngọc không nhịn được đưa tay sang ôm bả vai mảnh khảnh của nàng. Gần đây nàng dường như càng thêm gầy yếu, tất cả đều là vì hắn. Hắn vẫn đều biết là, Thất Xảo lười nhác thành tánh bằng lòng vì hắn cả đêm không ngủ lật được tịch, nghiền cứu chế tạo phương thuốc thiên kỳ bách quái để thử nghiệm, đây cũng là vì hắn giữ lấy vị trí rất quan trọng trong lòng nàng, tuy rằng nàng chưa từng nói.

Tựa đầu vào trong lòng ngực rộng lớn của hắn, nàng cong mi mắt cười. “Biểu ca, huynh xem ánh trăng hôm nay giống hay không giống trang sức màu bạc muối cài trên đầu khi còn nhỏ?”

Được nàng nhắc tới, Phong Thần Ngọc đột nhiên nhớ lại, nhớ rõ khi Thất Xảo còn bé, trên tóc dài đen bóng thường xuyên phải trang điểm vài cái trang sức bạc giống như Nguyệt Nha, hỏi nàng vì sao, nàng lại chỉ cười đến thần bí.

“Vậy trang sức bạc kia rốt cục đại diện cái gì?” Hắn hỏi.

Nàng cười vui vẻ. “Cũng không đại diện cái gì, chỉ là muối muốn nhìn bộ dáng tìm không manh mối của huynh, mới cố ý cười đến thần bí như vậy.”

Chân tướng rõ ràng, cởi bỏ nỗi băn khoăn quấy nhiễu nhiều năm, đáp án lại chỉ là một trò đùa dai.

Sớm — phải — nghĩ — đến —

Tính trừng phạt đem nàng áp bên song cửa sổ, nhưng dưới ánh trăng mê hoặc, nhất thời ý loạn tình mê hôn lên đôi môi anh đào luôn mở ra không để ý đến người khác.

Gió đêm thổi đến một đám mây, che dưới ánh sáng của ánh trăng, giống như e lệ trốn bên trong tầng mây.

Sắc dục tràn ngập bên trong phòng, tình cảm mãnh liệt cùng với quần áo từ từ rơi lả tả xuống đất.

Đôi mắt Thẩm Thất Xảo quyến rũ như tơ, ngọc thể đặt ngang phía trên đệm giường, hai tay trắng như ngọc sen trắng gát gạo quấn quanh Phong Thần Ngọc nỗ lực đấu tranh.

Đối mặt người trong lòng dịu dàng như nước, xúc động kiềm nén như khai phá hồng thủy như trút nước như không thể ngăn được, Phong Thần Ngọc kéo màn trướng xuống, lao vào ái dục mê người kia mất long lạnh bên trong không nghĩ quay đầu lại.

Đêm còn rất dài, đa tình lại say lòng người.

Vui sướng mất hồn hao mòn xương cốt vẫn đang quanh quẩn trong ngực, ánh mặt trời ôn hòa đã từ màn trướng chiếu vào.

Phong Thần Ngọc bất đắc dĩ lại hồi hận nhìn người nằm ở ngực mình. Không nên phát sinh, vì sao tất cả phải cố tình phát sinh?

“Nóng quá.” Người trong ngực bất mãn vặn vẹo di chuyển thân mình, nhưng hai tròng mắt nhắm chặt không có dấu hiệu mở ra.

Tay giờ giữa không trung một lúc lâu, mới chậm rãi dừng ở trên mái tóc dài khắp gối ở giữa giường của nàng, mềm mại mà bóng mượt, mơ hồ có hương hoa cỏ xanh nhàn nhạt, đó là hương vị lâu năm của nước sạch mùa xuân.

Lông mi thật dài như lông vũ chớp nháy vài cái, con ngươi trong suốt mới chậm rãi mở ra, giống như hoa quỳnh chậm rãi nở rộ đẹp mắt mê người. “Biểu ca, chào buổi sáng.”

Phong Thần Ngọc sững sờ một chút, trong đầu dần dần thanh tỉnh lại.

“Thất Xảo, muối làm sao có thể...” Hắn không nói tiếp nữa, hắn sao có thể oán trách dụng tâm rất khổ cực của nàng, lại làm sao không nở oán trách.

Nàng chớp hai mắt thật to, hơi nước dần dần đọng lại ở đáy mắt, rất có vẻ Giang Hà trút hồng thủy, Phong Thần Ngọc nhất thời luống cuống tay chân.

“Muội muội... muội ngàn vạn lần đừng khóc... Huynh chưa nói không nhận nợ.” Vừa nhìn thấy nước mắt của nàng, hắn đã hoang mang lo sợ, tay chân luống cuống.

Ngay sau đó, Thẩm Thất Xảo liền mặt mày hớn hở lên. “Muội đã biết huynh sẽ không không nhận nợ, nếu không phải vì tật xấu rất yêu cái đẹp kia của huynh, muội cũng không muốn hy sinh nhan sắc, một chút cũng không muốn.” Nàng nhấn mạnh câu cuối cùng, nhằm tỏ ý bản thân vốn có ý định giữ trinh tiết.

Phong Thần Ngọc nhất thời có chút dở khóc dở cười. “Muội thật sự dùng mảnh khốe?”

Đôi mắt xinh đẹp của nàng đảo vòng, cười khê nháy mắt nói: “Chẳng qua là người ta rắc một ít phấn giục tình ở trên quần áo mà thôi, chỉ có một chút.” Ngón tay nàng niết thành một khe để chứng tỏ dùng lượng đích thật không nhiều lắm.

Hắn không nhịn được càng xem thường. “Một chút đã lợi hại như vậy sao?” Thỉnh thoảng rất tin rằng Thất Xảo chính là ngu ngốc.

“Vậy chứng minh thuốc bột của muội lợi hại, có phải không, biểu ca?”

“Ừ.” Hắn chỉ có thể gật đầu.

“A...” Thẩm Thất Xảo đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, ngón tay run run chỉ hắn, “Huynh làm thế nào đem cả người muội biến thành giống như nhanh chóng tan ra... Vậy hôm nay làm sao luyện thuốc đây, trời đất ơi...”

Phong Thần Ngọc kịp lúc đưa tay che miệng nàng, tuy biết rằng bên trong rừng trúc không có người nghe thấy, nhưng mà loại bí ngữ khuê phòng này tốt hơn vẫn là nhẹ giọng nói nhỏ, hắn cũng có thể chấp nhận hơn.

“Được rồi, nói nhỏ thôi mà.”

“Nhưng mà, toàn thân người ta đều rất đau.” Vẻ mặt nàng đau khổ nhìn hắn, khuôn mặt sắp khóc.

“Xoa bóp giúp muội.” Phong Thần Ngọc chỉ có thể giơ tay đầu hàng, điều này làm cho khuôn mặt dữ tợn của hắn có vẻ có chút buồn cười.

Nàng nằm úp sấp ở trên giường, phần lưng để trần, hơi chớp mắt hưởng thụ bang chủ thiên hạ đệ nhất bang xoa bóp, giống như ngủ không phải ngủ lắm lắm một câu, “Cách xoa bóp thực không thạo, vẫn cần phải mạnh hơn.”

Tay Phong Thần Ngọc ngừng lại, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu. “Muội ấy ——”

“Thật thoải mái, muốn ngủ quá.” Nàng đã bắt đầu nói mê, dường như đã đi vào trạng thái nửa mê man.

Cảm xúc của ngón tay nhấn nhay bóng loáng, còn có làn hương thơm nhàn nhạt xông vào mũi, Phong Thần Ngọc cảm thấy có chút ngờ vực. “Vì sao trên người của muội lại có mùi?”

“Cô nương đều sẽ có mùi thơm của cơ thể, trừ khi có hôi nách.” Nàng mơ mơ màng màng trả lời.

Hắn suất tý nữa lập tức cười thất thanh ra. “Hương vị của muội rất thanh nhã.”

“Muội thường uống trà lái.” Thẩm Thất Xảo thẳng thắn đáp.

Hắn phát hiện Thất Xảo ở trạng thái mơ hồ có hỏi tất đáp, thế là do dự một lát hỏi: “Mặt của huynh có còn chưa được?”

“Rất yêu xinh đẹp, muội còn đau đầu vấn đề này đây, có thể sẽ rất phức tạp.”

Gánh nặng trong lòng Phong Thần Ngọc đã được buông lỏng, rất phức tạp thì chứng tỏ còn có hi vọng.

Trong không khí yên tĩnh mập mờ bay bổng.

“Này, rốt cuộc huynh mò mẫm chỗ nào?”

Đến sau này Thẩm Thất Xảo mới hiểu ra một đạo lý, khi một nữ nhân không mặc quần áo, tốt nhất vẫn là đừng nên để nam nhân của nàng xoa bóp, nếu không phải rất khuya mới có thể rời giường.

Thời tiết rất đẹp, đầy ánh nắng, đặc biệt thích hợp phơi nắng dưới mái hiên.

Thế là Thẩm Thất Xảo mang ghế dựa ra, ngủ trong ánh nắng vô cùng ấm áp.

Tiếng tai áo tung bay cách mười trượng truyền vào trong tai, ánh mắt Phong Thần Ngọc lộ ra vẻ kinh ngạc. Công lực của mình khôi phục thần tốc như vậy sao? Ném ánh mắt về phía người nằm ngủ say trên ghế, khóe môi khẽ giơ lên, giúp nàng che kín áo choàng, rồi mới phi thân ra rừng trúc.

Ôn Học Nhĩ tóc luôn chải sáng bóng như nữ nhân, quần áo luôn mới tinh như lúc ban đầu, mà ngay cả ánh mắt đa tình kia đều tựa như chưa từng thay đổi qua, cầm một cây quạt giấy, bộ dáng phong lưu phóng khoáng đứng ở ngoài rừng trúc.

“Phong huynh, nhìn ra được võ công của huynh khôi phục rất tốt.”

“Huynh cũng đã từng nói y thuật của Thất Xảo rất lợi hại.”

Ôn Học Nhĩ như có điều suy nghĩ nhìn mũ lưới trên đầu hắn. “Huynh định khi nào lấy mũ đội kia xuống?”

“Khi nào có thể cởi ta tự động sẽ cởi.”

“Thành thật mà nói, một mình chống đỡ cuộc sống bên ngoài cũng không tốt gì, huynh vẫn là nhanh chóng biến trở lại phong lưu khất cái vương trước kia tốt hơn.” Ôn Học Nhĩ không chịu được nức nở thở dài nói.

Phong Thần Ngọc cười nói: “Chẳng lẽ là cái sự muội kia của huynh lại đao kiếm với huynh?” Từ lúc vào Dong Nhân cốc, mới biết được Dong Nhân cốc này một vài người là có thể trình diễn vô số trò hay để người ta thưởng thức. Khó trách bọn họ lại chưa bao giờ cảm thấy thâm cốc tịch tịch, cô đơn khó chịu, đổi lại bất luận kẻ nào ở lại chỗ này cũng sẽ không có loại cảm giác ấy.

Ôn Học Nhĩ không được tự nhiên sờ sờ cái mũi. “Gần đây có phải Thất Xảo vừa mới luyện ra ‘Cửu cửu hoàn hồn đan’ không?”

Ôn Học Nhĩ như nhặt được bảo vật thu vào trong tay áo. “Đa tạ Phong huynh, Thất Xảo từ sau khi gặp được huynh liền trở nên chịu khó hẳn, đây thật sự là may mắn của bá tánh thiên hạ.” [HV: miệng ngọt ghê =))]

“Chuyện giang hồ làm phiền huynh.” Phong Thần Ngọc chấp tay gửi lời cảm ơn.

Ôn Học Nhĩ vỗ vỗ cổ tay áo, mỉm cười nói, “Có thứ này làm vật tạ lễ, là ta được lợi. Huống hồ làm đứng đầu khất cái cũng là một việc rất tốt đấy.”

Phong Thần Ngọc bật ra tiếng cười khê. “Ta đây nên quay về rừng trúc trước, khi Thất Xảo tìm không thấy người, tình tình thật sự không tốt.”

“Ta hiểu được, ta hiểu được.” Trên khuôn mặt của Ôn Học Nhĩ nhuộm một chút sự mờ ám.

Mặt Phong Thần Ngọc ứng hồng lên, may mắn trên đầu đội mũ lưới, hơn nữa dung mạo đã hủy, nếu không thật đúng là xấu hổ vô cùng mà.

Trở lại căn nhà trúc, Thẩm Thất Xảo vẫn ngủ say dưới mái hiên, không biết một con gấu đen từ đâu chạy đến ngồi xổm trước mặt nàng, vẻ mặt chờ đợi làm cho Phong Thần Ngọc phòng bị giơ tay lên phóng xuống.

Khi con gấu kia nhìn thấy hắn, phát ra tiếng gầm nhẹ, làm cho tay Phong Thần Ngọc bày ra tư thế chống đỡ, hắn sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào tổn thương Thất Xảo.

“A?” Nàng bị con gấu gầm lên quấy rầy, mở mắt, khi nhìn thấy con gấu đen ngồi xổm trước mặt mình, không khỏi lộ ra nụ cười cửu biệt trùng phùng, “Tiểu hắc, người đến thăm ta?” (Cửu biệt trùng phùng: cách biệt đã lâu mới gặp lại.)

Con gấu kia giống như hiểu tiếng người, lại còn gật đầu.

Nàng sờ sờ đầu nó, cười hỏi: “Người tìm ta có chuyện gì sao?”

Con gấu kia gật đầu thêm một cái, lúc này thật khiến cho Phong Thần Ngọc tò mò hẳn.

“Vậy dẫn đường đi.”

Con gấu đen chạy đến phía sau căn nhà trúc, Thảm Thất Xảo nhìn về phía Phong Thần Ngọc, hẩn ngẫm hiểu, thì triển khinh công mang nàng đuổi theo con gấu đen.

Gấu đen dừng lại ở một cửa động sâu thẳm u tối, lấy đầu thăm dò bên trong, lại nhìn thoáng qua phía sau.

Nàng cười cười. “Nó bảo chúng ta vào xem.”

Phong Thần Ngọc liếc sơn động một cái. “Thật sự muốn vào ư?”

“Đúng, tiểu hắc sẽ không hại muội.” Nàng vỗ vỗ đầu con gấu đen, nó dường như nghe hiểu lời của nàng, ánh mắt trở nên ôn hòa.

Phong Thần Ngọc thấp ngọn lửa sáng rực lên, toàn bộ sơn động nhất thời sáng lên.

Đi đến đáy động tiếp tục đi về phía bên trái, đầu tiên nhìn thấy là hồ nước suối và một tảng đá lớn nằm ở giữa nước suối.

“Người dẫn ta đến xem nước và tảng đá này?” Về mặt Thảm Thất Xảo có chút nghi hoặc.

Con gấu đen phẫn khởi gật đầu.

Nàng xoay người đưa tay thăm dò nhiệt độ nước, nước lạnh thấu xương, tiếp đến tảng đá lớn kia, cảm xúc ôn hòa lại có chứa tình cảm ấm áp của thiên nhiên.

“Biểu ca, thật kỳ lạ.”

Phong Thần Ngọc đưa tay dò nước thử đá, cũng không khỏi lộ vẻ mặt ngạc nhiên. “Vạn vật trên đời quả thật thần kỳ, nước suối này là lạnh, nhưng tảng đá lớn nằm ở bên trong nước suối là ấm áp.” Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hẩn thật sự không thể tin được trên đời còn có động thiên như thế.

Nàng lại đưa tay sờ sờ đầu con gấu đen, cười nói: “Cảm ơn người tiểu hắc, ta phải về rồi.”

Ra khỏi sơn động, con gấu đen rất nhanh lao vào bên trong núi lớn mờ mịt, không còn thấy tung tích nữa.

Hẩn nhìn về phía con gấu đen biến mất, “Muội làm thế nào lại trở thành bằng hữu với gấu?”

Nàng cười cười, nhảy lên lưng hẩn. “Là muội cứu sống nó, rất có linh tính đấy.”

“Quả thật rất có linh tính.” Hẩn gật đầu, công nàng chậm rãi bước ra giữa núi rừng, gió núi nhẹ nhàng thổi vào mặt dễ chịu hợp lòng người, làm cho tâm tình cũng không nhịn được cùng nhanh chóng nhẹ nhàng hẩn lên.

“Lúc trước khi muội hái thuốc trong núi, đều là nó theo giúp muội, rất an toàn.” Thảm Thất Xảo đưa tay bẻ cành một đóa hoa cầm thưởng thức ở trước ngực hẩn, “Trong cốc này có rất nhiều dược liệu trân quý, nhiều đến khiến huynh không thể tưởng tượng đâu.”

“Lấy thú chế thú, cũng chỉ có muội nghĩ ra.”

Đầu của nàng kề sát gò má hẩn, cảm lấy mạch của hẩn, vẻ mặt mang theo vẻ hoang mang. “Biểu ca, huynh hôm nay có phải cảm thấy thân nhẹ như chim yến, tai thính mắt tinh, vả lại nội lực tràn đầy?”

Phong Thần Ngọc gật đầu. “Đúng vậy, nhưng dựa theo lời hôm qua muội nói, cho dù huynh uống thuốc vào, cũng cần phải tám chín ngày mới có hiệu quả.”

Thảm Thất Xảo sau một lúc lâu không nói gì, bỗng dưng, kêu a lên một tiếng. “Thì ra là thế.”

“Rốt cuộc là vì sao?”

Nàng cười khan hai tiếng, không nói gì.

“Vì sao?” Hẩn thật sự rất ngạc nhiên.

“Huynh có biết một nguyên nhân khác mà độc châm của Tiêu Thảm Lan không thể hại muội là gì không?”

“Ngoài trừ Thiên tâm y còn có cái gì?”

“Bởi vì thể chất của muội là bách độc bách xâm.” Nàng nhỏ giọng bên tai hắn nói ra đáp án này khiến người ta khiếp sợ.

“Thì ra là thế.” Phong Thần Ngọc giật mình.

“Cho nên, muội nghĩ tới nghĩ lui, nguyên nhân công lực của huynh lại đột nhiên khôi phục, chính là bởi vì huynh với muội... với muội... có quan hệ xác thịt.” Giọng nói của nàng để lộ ra một chút vẻ không được tự nhiên.

Hắn cười thâm trong lòng. Nàng dù sao vẫn còn là tâm trạng xấu hổ của tiểu nữ nhân, chẳng qua xưa nay che giấu quá tốt, thường hay làm cho người ta nghĩ rằng tâm trạng của nàng thiếu vắng như vậy.

Nghe Thẩm Thất Xảo ngâm nga ca dao vùng sông nước Giang Nam, phảng phất đặc mình vào trong giữa con thuyền qua lại tới lui.

“Muội muốn về thăm quê nhà sao?” Hắn thuận miệng hỏi một câu.

Nàng nhìn mũ lười trên đầu hắn. “Huynh định lấy mũ lười xuống chưa?”

Lại đổi lấy sự trầm mặc của hắn.

“Cực kỳ yêu xinh đẹp.” Nàng không cho là đúng đắn một tiếng.

Cảm giác được tâm tình hắn trầm xuống, hai tay nàng vòng trên cổ hắn, nhẹ giọng an ủi: “Biểu ca, muội sẽ tìm ra phương thuốc, huynh đừng nên nóng lòng.”

“Huynh tin tưởng muội.” Hắn trước nay đều là tin tưởng nàng.

“Nhưng mà, có lẽ phải rất lâu.” Nàng chần chờ, “Chẳng lẽ huynh định cả đời đều đội mũ này sao?”

Phong Thần Ngọc lại trầm mặc.

Nàng khuyên nhủ: “Biểu ca, dung mạo chỉ là việc không quan trọng, huống chi huynh là người đứng đầu Cái Bang, chỉ cần đem khuôn mặt bôi đầy bùn cũng sẽ người nhìn ra là được mà.”

Yết hầu hắn bật ra tiếng cười thấp, vỗ vỗ tay Thẩm Thất Xảo. “Chỉ cần muội không chê, cho dù người khắp thiên hạ đều ghét bỏ cũng không sao.”

“Đúng vậy, đúng vậy, huynh sớm nên nghĩ như vậy, nếu không muội cũng muốn đem mình hủy dung.”

“Thất Xảo...” Giọng hắn run nhẹ.

Nàng yếu ớt thở dài. “Đó là biện pháp trong không có biện pháp, nếu huynh để ý dung mạo của huynh như vậy, mà muội thật sự tìm không được phương pháp chữa trị, cũng chỉ có thể ra hạ sách này, như vậy huynh sẽ không phải vì dung mạo tương xứng mà không nhận đem muội ném ra rất xa.”

“Thất Xảo...” Hắn có đức gì có thể nhận được tình yêu của nàng, đây là ông trời thiên vị với hắn.

“Không được mắng muội, muội cũng biết biện pháp này rất ngốc, cho nên muội mới có thể lấy thân báo đáp để giữ lại huynh thôi, thành thật mà nói, muội đây tuy dung mạo không phải khuynh quốc khuynh thành, tốt xấu cũng xem như thanh tú động lòng người đấy, bị hủy cũng rất đáng tiếc.”

“Ha ha ha...” Tiếng cười hào phóng vang vọng núi rừng, chìm trong tổ hoảng sợ giường cánh bay cao.

“Sư phụ ——” Thẩm Thất Xảo thét chói tai. Vì sao những cao thủ võ lâm của Dong Nhân cốc này, đều thích lặng lẽ nghe lén người khác nói chuyện, từ sau khi Phong Thần Ngọc vào ở Thất Xảo viên, nàng liền không thoát khỏi số kiếp này, tức chết nàng.

Phong Thần Ngọc sắc mặt sợ hãi, công lực của hắn ít nhất đã khôi phục bảy tám phần, thế nhưng lại để người khác đến gần trong vòng ba trượng vẫn không cảm thấy, xem ra chủ nhân Dong Nhân cốc đúng là vị thể ngoại cao nhân.

“Biểu ca, chờ công lực của huynh khôi phục hoàn toàn, chúng ta lập tức rời khỏi nơi này thôi.” Nàng oán hận nói.

Hắn gật đầu nói: “Được.” Nơi này tuy là thế ngoại đào nguyên, nhưng mà hắn còn có trách nhiệm trên giang hồ chưa thực hiện xong, luôn muốn rời khỏi. Chẳng qua, lý biệt chưa đến, hắn rõ ràng đã bắt đầu lưu luyến mọi thứ nơi này.

“Nói thật, muội thật sự đã rất lâu không đến thăm mộ phần của cha mẹ.” Giọng nói của nàng đột nhiên bắt đầu trầm xuống, kiềm nén nỗi nhớ thân tình sâu đậm.

Hắn vỗ vỗ tay nàng, an ủi: “Hàng năm huynh đều có trở lại tảo mộ, bảo đảm muội trở lại nhìn thấy không phải là mộ phần cỏ dại mọc thành bụi.”

“Cám ơn huynh.”

“Cám ơn cái gì, khi còn sống Thẩm thúc đối đãi với huynh như con ruột, huống chi huynh còn là con rể.”

“Vậy cũng đúng, huynh đi rảo mộ cũng là đương nhiên.” Nàng vui vẻ nói.

Trong bất tri bất giác, đi đến bên cạnh hồ nước dập dờn sóng phía sau căn nhà trúc kia, cổ mộc ven hồ cao ngút trời, dương liễu rủ rủ, Phong Thần Ngọc chậm rãi dừng bước chân.

“Biểu ca, huynh muốn tắm rửa sao?”

Hắn lắc đầu. “Huynh muốn nhìn mặt mình một chút.”

Nàng từ trên lưng hắn nhảy xuống, chuyển tới trước mặt hắn cầm tay hắn. “Biểu ca, huynh chắc chắn muốn xem bây giờ à?”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng, Phong Thần Ngọc nói: “Thất Xảo, dù sao huynh cũng phải đối mặt, phải không?”

“Nhưng mà...” Huynh yêu xinh đẹp như thế, nhất định sẽ bị khuôn mặt hiện tại của mình hù dọa. Thẩm Thất Xảo không dám đem lời nói hết.

Hắn chậm rãi đến gần hồ nước, mỗi một bước đường như đều nặng ngàn cân, dừng lại bên cạnh hồ nước, tay chậm rãi đem mũ lưới vén lên —

Đó là mặt người sao? Miếng thịt lở lĩm xen kẽ nhau, chắc chắn như quỷ dạ xoa đến từ địa ngục trong đêm tối khiến cho người ta không rét mà run, hồi ức anh tuấn phóng khoáng xưa kia, khát cái vương trăn đầy tự tin hiện tại ở đâu? Tim của hắn rơi đến đáy cốc, tại sao hắn có thể cho phép bản thân như vậy đứng bên cạnh Thất Xảo? Hắn vẫn cho là mặc dù mình hủ dục, nhưng vẫn chưa đến kinh tởm, bởi vì vẻ mặt Thất Xảo luôn thản nhiên bình tĩnh.

Hôm nay vừa thấy, hắn mới biết được trong thiên hạ ngoại trừ Thất Xảo, ngay cả chính hắn cũng không thể đối mặt với khuôn mặt này.

“Biểu ca...” Thẩm Thất Xảo lo lắng cất tiếng gọi. Chuyện nàng lo lắng quả nhiên vẫn xảy ra, nàng vẫn tránh để hắn tận mắt xem đến hiện tại, nhưng...

“Thất Xảo —” Hắn quay lại gắt gao nắm lấy tay nàng, “Chẳng lẽ muội đối mặt với khuôn mặt này cũng sẽ không muốn nôn sao? Muội tội gì tự uất ức mình như vậy?”

“Biểu ca —”

“Không, Phong Thần Ngọc như thế làm sao có thể xứng với muội được, huynh tuyệt đối sẽ không như vậy để bản thân ở bên cạnh muội, vậy sẽ chỉ làm huynh không còn mặt mũi nào.” Ánh mắt của hắn hoảng loạn vô cùng.

“Phong Thần Ngọc, chẳng lẽ huynh muốn vứt bỏ muội sao? Huynh thật sự muốn làm như vậy sao? Sau khi muội trả giá tất cả?” Nước mắt của nàng tràn đầy hốc mắt, nhưng quật cường không chịu rơi xuống.

“Nữ tử như muội cần phải lấy được nam nhân tốt, nam nhân yêu muội sẽ không để ý việc kia.” Miệng hắn bắt đầu có chút không chọn lời mà nói.

“Phong Thần Ngọc ——” Nàng không thể nhịn được nữa vẩy tay mình ra, tiếng tát thanh thúy vang ở bên hồ, “Huynh là đồ khốn, khốn kiếp...” Nước mắt cuối cùng rơi xuống, rơi xuống, giống như nước suối chảy xuống không có ngừng lại.

“Thất Xảo, thật xin lỗi.” Phong Thần Ngọc nắm chặt tay, không để ình đến ôm nàng, hấn không xứng, rồi mới quay mạnh đầu chạy vội đi, hấn làm sao ở lại bên cạnh Thất Xảo sáng chói rực rỡ, sẽ chỉ càng thêm tự thẹn mình như bản.

“Phong Thần Ngọc...” Thảm Thất Xảo phát ra tiếng la tê tâm liệt phế. Vì sao huynh có thể làm như vậy? Tại sao có thể?

Nằm sấp trên tảng đá ven hồ, nàng lên tiếng khóc lớn, tiếng khóc thê lương ai oán.

10. Chương 10

Giang Nam vẫn là giữa hè, dương liễu rủ lướt, chim yến bay trở lại.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi đến tảng đá trên đường, màn vải che buồng xuống khiến cho người khác không cách nào nhìn trộm người nào ngồi bên trong xe.

Xe ngựa dừng lại ở một hộ vô lâm thế gia tiếng tăm lừng lẫy —— Thượng Quan phủ.

Xa phu nhấc màn xe lên, một đôi chân mang hài thêu đạp đi ra, trên mặt hài thêu một khóm trúc xanh đơn giản, vài đốm hoa lộn xộn, vô cùng mộc mạc thanh nhã. Làn váy màu xanh lam nhạt vung lên mặt hài, một bàn tay trắng nõn tinh tế vịn ở trên xe, người bên trong xe thấp người ra khỏi thùng xe.

Một vị cô nương thanh tú động lòng người, dung mạo mang ý cười, nhưng bụng của nàng lại phình gồ lên.

Người qua đường nhìn thấy không khỏi nổi lên vài phần nghi hoặc, rõ ràng cách ăn mặc còn là một cô nương, làm sao lại đã là người mang thai?

“Thảm cô nương!” Nô bộc giữ cổng lập tức đã nhận ra người đứng ở trước mắt, nói thật, nếu muốn không nhớ rõ vị cô nương hành sự kỳ quái này thật đúng là không dễ dàng. Ngoại trừ nàng, đến nay cũng chưa thấy qua còn có ai có thể đem thập nhị thiếu gia bị biến thành đồ khóc đồ cười.

“Có cần ta chờ người bẩm báo hay không?” Thảm Thất Xảo cười hỏi.

“Không cần không cần, đương nhiên không cần.” Nô bộc canh cửa lập tức mời nàng đi vào.

Lộ trình đi qua một tảng đá không ngăn, nàng đã có chút mệt mỏi, tùy bụng càng lúc càng lớn, nàng càng ngày càng dễ dàng cảm thấy mệt mỏi, người cũng càng lúc càng lười nhác, nói không chừng đứa nhỏ trong bụng tương lai cá tính sẽ giống nàng.

“Muốn tìm khiếu khiêng cô đi vào không?”

Nghe được giọng nói vẫn lạnh như băng kia, nàng ngẩng đầu lên, tươi cười sáng lạn. “Nếu thập nhị thiếu gia cũng nói như thế, ta đây muốn cự tuyệt chính là không nể mặt của huynh rồi? Vậy làm phiền huynh.”

Thượng Quan Thông vung tay lên, lập tức có người chạy đi thu xếp.

“Đường như cô không định tìm huynh ấy?” Thượng Quan Thông không khỏi có chút ngạc nhiên.

Thảm Thất Xảo nhíu mày, đưa tay dấm nhẹ thắt lưng, cười nói: “Vì sao nhất định phải tìm huynh ấy?”

“Ta cho là cô cần phải tìm.”

“Nếu huynh ấy muốn chạy trốn, vậy cứ trốn đến chân trời góc biển đi, ta hà tất nhất định phải đau khổ đi tìm huynh ấy?”

Thượng Quan Thông yên lặng nhìn nữ tử vẫn cỡi mở trước mắt này, vệt mắt nữ tử như thế, đối với bất luận nam nhân nào mà nói, đều sẽ hối tiếc cả đời.

Một chiếc kiệu lụa mỏng mềm mại được khiêng đến, hai gã hộ vệ của Thượng Quan gia làm kiệu phu.

Nàng thản nhiên cười. “Thập nhị thiếu gia thật sự nể tình.”

Thượng Quan Thông nói: “Nhìn khắp giang hồ, chỉ sợ không có người dám không để thể diện cho thần y Thất Xảo.”

“Thể diện của ta thật sự lớn như vậy?” Thẩm Thất Xảo cười hỏi.

Thượng Quan Thông hỏi ngược lại: “Có giang hồ đệ nhất bang làm chỗ dựa vững chắc, lại có ơn với Giang Nam Thượng Quan, Liễu gia bảo hai đại danh môn giang hồ, chẳng lẽ còn chưa đủ để ở trên giang hồ hô phong hoán vũ sao?”

Về mặt nàng bình tĩnh đại ngộ. “Thì ra ta quả thật có thể diện lớn như vậy!”

Đáy mắt Thượng Quan Thông xẹt qua ý cười. Nàng không có thay đổi, vẫn như trước là Thẩm Thất Xảo ngày trước cười nhìn đời người.

Kiệu êm ái đi đến Thu Phượng hiên của Thượng Quan gia chiêu đãi khách quý thì ngừng lại, một thị nữ dung mạo thanh tú tiến lên dìu Thẩm Thất Xảo xuống dưới.

Một chân bước lên bậc thang, nàng đột nhiên quay đầu cười nói: “Tuy rằng ta không nghĩ tìm huynh ấy, chỉ là, nếu có thể gặp mặt một lần, thật cũng không tính là chuyện xấu.”

Thượng Quan Thông im lặng gật đầu.

Mãi đến khi Thẩm Thất Xảo vào Thu Phượng hiên, Thượng Quan Thông mới nhẹ nhàng lên tiếng, “Huynh thật sự định vĩnh viễn không gặp cô ấy sao?”

Một bóng người linh hoạt không một tiếng động nhảy xuống dưới tàng cây từ bên cạnh, đó là một tên khát cái quần áo dơ bẩn, mặt đầy bùn đất.

“Ta không có dũng khí đối mặt với khuôn mặt mình, càng không có dũng khí đối mặt sự thản nhiên của cô ấy.”

“Chỉ sợ không thể theo huynh rồi!” Có người phát ra tiếng cười sang sảng, phi thân xuống dưới.

“Ôn huynh!” Thượng Quan Thông cùng Phong Thần Ngọc cũng không khỏi lấp bắp kinh hãi.

Ôn Học Nhĩ vẫn phóng khoáng như trước một tiếng phạch mở quạt xếp ra. “Đúng vậy chính là tại hạ đây.”

“Huynh vẫn bám theo muội ấy?” Phong Thần Ngọc hỏi.

“Đương nhiên, cũng giống như Phong Đại bang chủ huynh thôi, ta cũng không thể để Tiểu sư muội đáng yêu lại khó tính bị người ta bắt nạt, huynh nói đúng không?” Ôn Học Nhĩ ba phần nói đùa, bảy phần nghiêm túc.

“Hừ ừ!”

Một âm thanh ngắn khẽ vang khiến cho ý cười phần khởi trên mi mắt của Ôn Học Nhĩ nhất thời biến thành tro bụi, tan thành mây khói.

“A, Tiểu sư muội.” Hắn mất mặt sờ cái mũi của mình lùi về một bên hóng gió.

“Phong Thần Ngọc, huynh thật sự muốn trốn tránh muội cả đời sao?” Thẩm Thất Xảo thốt ra tiếng quát với hắn.

Hắn chậm rãi quay người trở lại. “Thất Xảo...”

Nàng đưa tay cắt ngang lời của hắn. “Huynh trước đừng nói nữa, trước tiên hãy nghe muội nói tất cả. Muội sẽ không đi oán trời trách đất, đây là muội tự mình lựa chọn muội sẽ không hối hận, chẳng qua, huynh cũng nên biết Thẩm Thất Xảo muội, từ trước đến nay sẽ không đối xử tử tế với người có lỗi với muội.”

Ôn Học Nhĩ ở một bên cực lực phụ họa, “Đúng vậy, đúng vậy!” Hắn chính là rõ ràng, ví dụ của máu chảy đầm đìa, toàn bộ người của Dung Nhân cốc cũng có thể làm chứng. =))

Vẻ mặt đang hoảng hốt, Phong Thần Ngọc mơ hồ nghe được tiếng nói mang ý cười của nàng xuất hiện ở bên tai mình, “Biểu ca, những gì huynh làm nếu như không đúng, thậm chí bản thân cũng cảm thấy không thể nào nói nổi, đương nhiên, bảo bối trong bụng cũng sẽ không đồng ý.”

Nhìn người nhẹ nhàng ngã xuống đất, mắt Thượng Quan Thông lộ ra kinh hãi. “Cô làm thế nào được?” Đường đường đứng đầu một bang, tên xếp vào hàng ngũ đứng đầu giang hồ, làm thế nào lại dễ dàng đã bị nàng làm lay động như thế,

Nàng dù bận vẫn nhàn hạ sờ bụng của mình, mỉm cười nói: “Mạng của huynh ấy là ta cứu, được cũng là ta làm, ta tự nhiên biết dùng một loại được có thể làm cho huynh ấy rơi vào hôn mê, có một loại được hiệu quả kỳ diệu chính là yêu rất lâu.”

Thượng Quan Thông cùng Ôn Học Nhĩ liếc nhau, đều nhìn thấy vẻ sợ hãi ở đáy mắt của nhau. Người nào cũng có thể đắc tội, nhưng người giống như Thất Xảo vậy tốt nhất là có bao xa thì tránh bấy nhiêu xa.

“Nhưng mà, vẫn là phải cảm ơn sự hợp tác của thập nhị thiếu gia.” Thẩm Thất Xảo nhẹ nhàng thi lễ với hắn.

Thượng Quan Thông đáp lễ. “Không dám nhận, đây là thân là bằng hữu nên làm, hơn nữa ta cũng nợ ân huệ cô.”

“Vậy ra thập nhị thiếu gia muốn thanh toán?” Nàng lộ ra nụ cười không có thiện ý.

Hắn vội vàng giải thích, “Không dám.” Hắn vô cùng biết rõ nàng hoàn toàn có khả năng làm ơn nợ này vĩnh viễn không trả hết được.

Nàng cười thản nhiên, gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi, phiền hai vị giúp ta đỡ huynh ấy lên xe ngựa.”

“Tiểu sư muội, rốt cuộc muội muốn làm gì?” Ôn Học Nhĩ hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Thẩm Thất Xảo cười cười, nhìn khuôn mặt bày ra sự nham hiểm đen tối kia, sâu xa nói: “Nếu huynh ấy là bởi vì khuôn mặt này mà trốn tránh muội, như vậy cuối cùng vẫn là phải thỏa mãn nguyện vọng rất yêu xinh đẹp của huynh ấy.”

“Muội/cô nghĩ được biện pháp?” Ôn Học Nhĩ cùng Thượng Quan Thông trầm miệng một lời. [HV: Thật ra ở đây chỉ có một từ là “người” thôi, nhưng cách xưng hô giữa TQT và TTX mà dùng là “huynh - muội” thì không hợp lắm, nhưng với ÔHN và TTX thì khác (sư huynh muội đồng môn mà ^^) nên bạn mới thêm dấu /” chứ thật ra là trong bản gốc không có nha]

“Đương nhiên, nếu các người nghĩ đến mấy tháng này ta đi khắp đại giang nam bắc, cứu vô số người, là vì cái gì?”

“Vậy Phong huynh thật sự là có phúc!” Thượng Quan Thông không khỏi than thở.

Thị nữ lần nữa dìu Thẩm Thất Xảo lên nhuyễn kiệu, khởi kiệu bước về phía cửa lớn.

Ngoài cửa, Phong Thần Ngọc đã được thu xếp bên trong xe ngựa.

“Thật sự không cần chúng ta giúp đỡ sao?” Vẻ mặt Ôn Học Nhĩ mang theo chút đáng tiếc.

Nàng rất kiên quyết lắc đầu. “Không cần.”

“Thật đáng tiếc.” Hắn nói ra tiếng lòng.

“Hừ ừ,” nàng lạnh lùng nhìn hắn, “Cảm giác nửa năm không nói lời nào, có phải rất thoải mái không?”

“Huynh cái gì cũng chưa nói.” Ôn Học Nhĩ lập tức nhảy đến dừng lại nơi cách ba trượng có hơn, liên tục phất tay nói tạm biệt, khiến cho gia nhân của Thượng Quan Thông bên cạnh không nhận được cảm thấy buồn cười.

Thẩm Thất Xảo lần nữa đạp lên xe ngựa, buông màn che xuống, xa phu thúc giục ngựa chậm rãi lên đường.

Nhìn khuôn mặt tận lực bơi đầy bùn kia, nước mắt trong mắt của nàng tự rơi xuống, rơi trên khuôn mặt đầy bùn, rồi mới chảy xuống.

Khóc mệt mỏi, nàng bắt tri bắt giác dựa vào đệm mềm mại ngủ thiếp đi.

Qua một lúc rất lâu sau, xe ngựa xóc nảy một trận, Phong Thần Ngọc từ từ tỉnh dậy, ánh vào mi mắt chính là hình ảnh Thảm Thất xảo ngữ gập trên miếng đệm gấm.

Dung nhan vẫn như trước, tính tình vẫn như trước, chỉ có bụng nhô ra đã bất đồng với thiếu nữ, không nhận được đưa tay sờ trên bụng ngày ngày dần tròn trĩnh, bên trong chính là cốt nhục của hắn.

Bàn tay trần trơn mịn chạm lên hắn, ngẩng đầu đã nhìn thấy con người mang ý cười của nàng.

“Thất Xảo, thực xin lỗi.”

“Huynh vẫn muốn trốn sao? Cho dù muội sắp sinh, cũng không định lộ diện sao?” Ánh mắt của nàng thẳng tắp nhìn vào đáy mắt hắn.

Phong Thần Ngọc lắc đầu, một tay ôm nàng vào lòng. “Huynh chỉ là không biết phải đối mặt với muội như thế nào, lúc ấy huynh phải làm như thế...”

“Muội không trách huynh,” Thảm Thất Xảo nói, “Bởi vì cá tính của huynh rất yêu xinh đẹp, từ nhỏ đến lớn đều không có thay đổi.”

Phong Thần Ngọc không khỏi cười khỏ, hắn biết, muốn Thất Xảo không nói móc hắn đúng là so với mặt trời mọc hướng Tây càng khó hơn.

“Muốn dẫn huynh về Dung Nhân cốc sao?”

“Đi nơi đó làm gì? Muội muốn dẫn huynh đi đầm lầy.” Nàng cười hi hi đáp.

“Đầm lầy?” Hắn hồ đồ, nhưng tất cả tùy nàng vậy.

Sau nửa tháng, bọn họ tiến vào một ngọn núi lớn hùng vĩ, ước chừng lại đi đường nửa canh giờ sau, liền nhìn thấy một vùng đầm lầy.

Đó là vùng đầm lầy nguyên thủy vô cùng lớn, lá khô rơi đầy mặt trên, cũng có không ít mùi thối rửa của xác động vật phía trước ập đến.

Bọn họ ngừng lại ở bên cạnh đầm lầy, Phong Thần Ngọc khó hiểu nhìn người bên cạnh.

Thảm Thất Xảo cười nói với hắn: “Dù sao mỗi ngày huynh cũng đầy bùn, không ngại thay đổi nước bùn nơi này thế nào?”

Phong Thần Ngọc nhướng mày.

“Có lần muội vào núi hái thuốc, trong lúc vô ý nhìn thấy động vật bị thương lăn lộn bên trong đầm lầy, làm iệng vết thương hoàn toàn bị nước bao trùm, ngày hôm sau lại đến, như vậy phản phúc ước chừng nửa tháng sau đó, miệng vết thương của nó cuối cùng hồi phục như ban đầu, nếu như chưa từng bị thương, khiến uội hết sức kinh ngạc. Rồi sau đó muội cẩn thận nghiên cứu nước bùn nơi này, phát hiện một kinh hỉ lớn hơn nữa!”

“Kinh hỉ gì?” Giọng nói của hắn cũng không khỏi kích động hẳn lên.

Nàng nhìn chăm chăm đầm lầy trước mắt, sắc mặt nghiêm túc. “Bên trong đầm lầy tại núi lớn này, e rằng đã không dưới mấy trăm năm, mà mấy trăm năm qua xác của các loại động vật thối rửa biến chất bên trong đầm lầy tại đây, trong đó đủ một số dược liệu trân quý, từng năm tích lũy thêm, công hiệu của nước bùn vùng đầm lầy này đối với việc chữa khỏi miệng vết thương đã không phải dược liệu bình thường có thể sánh được.”

Phong Thần Ngọc nghe vậy, vội vàng ngồi xổm người xuống, đưa tay vào lấy nước bùn.

“Biểu ca, từ từ, trước khi bôi bùn huynh cần phải làm một chuyện.” Thảm Thất Xảo ngăn cản hắn.

“Chuyện gì?”

“Hủy dung một lần nữa.” Nàng nghiêm túc nói, hơn nữa từ trong tay áo lấy ra một bình sứ.

Phong Thần Ngọc đầu tiên là giật mình sửng sốt một chút, mới chợt hiểu ra nói: “Miệng vết thương mới càng dễ khép lại.”

“Vẫn là biểu ca thông minh.” Nàng cười khê trềng mắt nhìn. “Chỉ là, sẽ có chút đau, huynh phải chịu đựng.”

“Huynh biết.” Hấn gật đầu.

“Trước tiên huynh đem mặt rửa sạch sẽ.”

“Được.”

Hấn đi đến trũng nước bên cạnh vốc nước rửa sạch mặt.

Thẩm Thất Xảo bẻ một nhánh cây nhỏ, quấn một chiếc khăn lụa, thấm ướt nước thuốc bên trong bình, cẩn thận bôi lên trên mặt hấn.

Cảm giác đau đớn như lửa đốt tràn ra ở trên mặt, Phong Thần Ngọc đau khổ cầm chặt nắm tay.

Một lần lại một lần, tổng cộng nàng bôi hết năm lần, mới ngừng tay, lúc này nước thuốc bên trong bình cũng đã dùng hết, cuối cùng một mũi phải dựa vào tàng cây thở hổn hển.

Khi Phong Thần Ngọc từ trong hôn mê tỉnh lại, chỉ cảm thấy được trên mặt có cảm giác ngọt ngào, còn có chút ngứa, khiến hấn muốn đưa tay gãi.

“Không thể gãi.” Nàng lắc đầu với hấn.

Nhìn Thẩm Thất Xảo chau mày lại, trán đầy mồ hôi, Phong Thần Ngọc hoảng sợ. “Muội làm sao vậy?”

Nàng đau đớn nắm chặt nhánh cây bên cạnh. “Muội... Muội sợ... Muội sợ là động thai khí... Sắp sinh.”

“Nơi này làm sao được chứ!”

“Đau chết muội...” Nàng chịu đau bắt lấy cánh tay hấn. “Không còn kịp rồi, thật sự sắp sinh.”

Trên tay cảm thấy ấm nóng, giờ lên vừa thấy, chỉ thấy tay nàng đầy máu bầm, hấn kinh hãi. “Thất Xảo —” Hấn quen thấy sóng to gió lớn, lúc này đã hoàn toàn không có chủ trương.

Thẩm Thất Xảo cảm một cành gỗ nhét vào trong miệng, lấy hết toàn bộ sức lực của mình sinh con.

Trong lúc bối rối Phong Thần Ngọc đột nhiên nhớ đến tình hình đỡ đẻ ở quán trọ lúc trước, vội vàng đốt một đóm lửa bên người hấn, rồi mới chạy vội đi, không bao lâu liền mang một chảo sắt cùng một gấp vải trắng quay lại.

Khi nước bốc lên hơi nóng, một tiếng khóc nỉ non của trẻ con vang lên trên bầu trời đêm lầy, đàn chim hoảng sợ tung cánh bay.

Tin tức lớn, tin tức lớn.

Phong Đại bang chủ của Cái Bang vui mừng sinh quý tử, các đại môn phái giang hồ đều phái người đưa đến đại lễ.

Thần y Thất Xảo y thuật chẳng những đường thời vô song, thế nhưng trong tay còn nắm một thanh đoản kiếm thất tinh có thể điều động tam đại gia tứ đại phái, kia thật đúng là một sự kiện không ngờ được.

Hóng gió bên dưới đại thụ, nằm ở dưới bóng râm vào mùa nóng bức như thế, uống nước ô mai ướp lạnh, đùa con thơ bên trong tả lót, đây tuyệt đối là một loại hưởng thụ.

Thế nhưng những người nào đó vẫn không hưởng thụ, giống như giờ phút này dưới tàng cây người đứng đầu Cái Bang không ngừng xoay vòng quanh.

“Thất Xảo, muội làm sao lại không đồng ý chứ?” Trên khuôn mặt tuần mỹ của Phong Thần Ngọc tràn đầy vẻ khó hiểu.

Thẩm Thất Xảo chậm rãi buông nước ô mai trong tay, nhướn mày nói: “Vì sao muội nhất định phải đồng ý?”

Hắn buồn bực nhìn nàng. “Con của chúng ta cũng lớn được hai tháng rồi.”

“Đứa nhỏ lớn được hai tháng có quan hệ gì với muội lấy hay không lấy huynh?” Nàng mở to con ngươi trắng đen rõ ràng, tràn đầy kinh ngạc nhìn hắn.

“Nào có đạo lý đã sinh con, lại còn chưa có cưới vợ chứ.” Hắn thất bại rên rỉ, hiện tại đề tài hấp dẫn nhất giang hồ chính là vấn đề cưới vợ của vua Cái Bang hắn đây, việc này thật sự là thái thái rất mất mặt.

“Ồ, như vậy à...” Nàng lộ ra một khuôn mặt như có điều suy nghĩ, “Nhưng mà, muội nhớ rõ có người rõ ràng cũng đã làm phu quân người ta, nhưng lại chạy, khi đó, làm thế nào vẫn không có người muốn cô nương đã mất trong trắng, như thế lại vẫn chưa xuất giá?”

Đến đây, nàng quả nhiên vẫn đang giận hắn chuyện này! Phong Thần Ngọc càng tỏ ra bất đắc dĩ hơn, thậm chí vẫn không thể tức giận đối với nàng.

“Thất Xảo, huynh sai rồi, huynh thật sự sai rồi.” Đường đường đứng đầu một bang, cao thủ giang hồ, ở trước mặt nữ nhân ăn nói khép nép, nhiều lần nhận lỗi, nhưng mà người ta cũng mãi không mán đến hắn.

“Tuy rằng muội học y, nhưng muội cũng biết, trên đời này có loại được là không có nơi bán.”

“Được gì?”

“Hậu hồi được.” Thẩm Thất Xảo vẻ mặt nhìn người ngốc.

“Phụt!” Cuối cùng có người nhin không được phát ra tiếng cười nhẹ.

“Ôn Học Nhĩ —” Phong Thần Ngọc nhanh chóng phát điên.

“Mời ta uống nước ô mai ướp lạnh à?” Ôn Học Nhĩ lập tức từ nơi ẩn thân đi ra.

Thẩm Thất Xảo cười nói: “Muội sơ huynh uống sau nửa năm không thể ngủ được.”

“A, vậy huynh vẫn là không uống.” Hắn mất mặt sờ sờ mũi, lưu luyến buông nước ô mai đã nắm được trong tay.

“Thật kỳ quái nha, trời nóng như vậy, cho dù ở dưới bóng cây, cũng sẽ phải mồ hôi, làm sao hai mẹ con muội đều thoải mái vậy chứ?” Ôn Học Nhĩ bước đến chiếc nôi bên cạnh thận trọng quan sát tỉ mỉ tiểu tử hai mắt linh động đang mở to kia tay. Đưa tay sờ sờ hai má trắng mịn của cậu, cảm giác rất là thoải mái.

“Này, họ Ôn kia, đó là con ta, lấy tay huynh ra.”

“Đây là sư diệt ta, ta sờ sờ phạm pháp à.” Ôn Học Nhĩ đúng lý hợp tình nói, “Huống hồ Tiểu sư muội ta lại còn chưa gả cho huynh đấy, chỉ cần ta nguyện ý. không khéo đứa nhỏ này liền mang họ ta.”

Hai mắt Phong Thần Ngọc nhất thời đông lại nổi lên cơn gió lốc. “Huynh nói cái gì?!”

“Sư phụ ta nói, vì danh sự của Tiểu sư muội, chọn ra một trong vài sư huynh bọn ta để lấy muội ấy làm vợ, thế nhưng mỗi người bọn ta tranh tiên khứng hậu.” (Tranh tiên khứng hậu: trước tranh giành sau sợ hãi.)

“Huynh muốn chết —” Phong Thần Ngọc không thể nhin được nữa, một bụng bất mãn cuối cùng tìm được nơi phát tiết ra rồi.

Thẩm Thất Xảo đùa nghịch với con, cười a a nói: “Tiểu Lại, sư bá con rất ngốc đúng không? Cho nên chúng ta lớn lên nhất định phải học thông minh một chút nha.”

Người đang bị người truy đuổi khắp sân bắt mẫn. “Tiểu sư muội, muội dạy con trẻ như thế là không đúng.”

“Muội dạy con của muội, huynh quản được sao? Muốn xen vào tự huynh sinh một sinh một đứa đi.” Nàng thực kiêu ngạo nói.

“Huynh sinh... Huynh cũng sẽ phải sinh.” Ôn Học Nhĩ oa oa kêu to.

Nàng xoay người ôm lấy con, nhẹ giọng mềm giọng nói với cậu: “Tiểu bảo bối, mẹ mang con đi tắm rửa nha, chúng ta không cần để ý đến hai người điên kia.”

Thật vất vả đuổi người luôn luôn chạy tới cảnh nháo loạn một trận đi, Phong Thần Ngọc cuối cùng có thể cùng con tắm rửa.

“Thất Xảo, muội nên đồng ý gả cho huynh đi.”

“Có chỗ gì tốt sao?” Nàng vừa giúp con tắm rửa, vừa không chút để ý hỏi.

Phong Thần Ngọc choáng váng một chút. “Có một phu quân.”

Nàng liếc nhìn hắn một cái. “Không có phu quân muội cũng sống rất tốt.”

Phong Thần Ngọc nhất thời bị lời của nàng làm nghẹn, cái gọi là báo ứng không sai, tuyệt đối chính là nói tình hình trước mắt của hắn.

“Nhưng, nhưng mà quà mừng của các đại môn phái đều đến rồi.” Đây cũng không phải là chuyện đùa.

“Coi như quà mừng đầy tháng con muội là được rồi.” Nàng đã dự định trước nói ra biện pháp giải quyết.

Vậy làm sao có thể, đây chính là biện pháp bức hôn hắn thật vất vả nghĩ ra được. Tâm niệm hắn vừa chuyển, rồi cười nói: “Thất Xảo, muội xem như cho anh hùng thiên hạ thể diện, gả cho huynh đi.”

“Muội lại không sống cùng anh hùng thiên hạ, tại sao phải cho bọn họ thể diện?” Nàng lạnh lùng hất nước lạnh toàn thân hắn hạ nhiệt.

Được rồi, biện pháp này không thể thực hiện được, hắn chỉ cơ thể tiếp tục đi theo phía sau xoay quanh nàng.

Khi khách mời ngồi đầy, lễ nhạc cuối cùng vang lên, trong ánh mắt nóng bỏng của mọi người, đôi tân nhân bước ra, hỉ nường ôm trong lòng nhi tử mà bọn họ đã sinh được hai tháng cùng ở một bên.

Rốt cuộc chỗ nào bất thường chứ? Thượng Quan Thông nhíu mày lại nhìn tân nhân hành lễ.

Đôi tay tân lang quá tinh tế trắng nõn, ánh mắt — quá mức tinh quái, mất đi Phong Thần Ngọc luôn trầm ổn. Không chút do dự, Thượng Quan Thông phi thân lên bắt lấy mạch của tân lang. “Người rốt cuộc là ai?”

“Thượng Quan Thông, buông tay.” Tân nương chững ra một chững như tia chớp, giải cứu quần cảnh của tân lang.

Quần hùng ồ lên!

“Thượng Quan Thông, tên khối băng chết tiệt này, ta với huynh có thâm thù đại hận gì, khiến huynh ra tay nặng như vậy? A, cổ tay của ta sưng lên rồi.” Tân lang oa oa kêu to, không có khí thế của người đứng đầu một bang, giọng nói rõ ràng là của nữ nhi.

“Phong Thần Ngọc —” Khóe miệng Thượng Quan Thông run run, cuối cùng nhịn không được lớn tiếng cười ra, “Huynh lại có thể giả nữ nhi.” Quả nhiên là truyện cười lớn nhất thiên hạ.

Tân nương xốc khăn hồng trên đầu lên, không phải Phong đại bang chủ lại là người nào đây.

Hỉ đường nhất thời cười lên.

“Thất Xảo, muội không sao chứ.” Phong Thần Ngọc nắm cổ tay trắng nõn của Thất Thất Xảo lên kiểm tra, mày kiếm không khối vụn lại. “Thượng Quan Thông, huynh xuống tay thực độc đấy.”

“Ta làm sao biết hai người các người trao đổi thân phận, còn tưởng rằng huynh đã xảy ra chuyện gì đấy!” Thượng Quan Thông nhún nhún vai nói.

“Tiểu sư muội, huynh với muội đồng môn mười mấy năm, thế nhưng lại không biết muội lại còn là cao thủ dịch dung, muội rốt cuộc còn có bản lĩnh gì không muốn người khác biết?” Ôn Học Nhĩ ở một bên hô to gọi nhỏ, kinh ngạc với trình độ dịch dung đến giống như đúc của Thẩm Thất Xảo.

Cái gì? Không thể nào, đồng môn mười mấy năm cũng không biết? Ánh mắt của mọi người đều không hẹn mà cùng ném về trên người vẻ mặt đau lòng của thê tử Phong Thần Ngọc.

“Nhìn cái gì vậy? Dịch dung thuật của ta chính là nhạc phụ ta dạy đấy.” Phong Thần Ngọc hơi trách cứ cho rằng bọn họ quá kinh hãi.

Trong hỉ đường có rất nhiều người vô cùng tăng bốc lên ngã xuống ghế dựa ngay tại chỗ. Hóa ra, thuật dịch dung của người đứng đầu Cái Bang xứng tuyệt thiên hạ lại là kế thừa của nhạc phụ, làm ọi người uống phỉ khen lão bang chủ mười mấy năm.

Thần y Thất Xảo rốt cuộc còn có chuyện gì mà mọi người không biết đây?

“Khối băng đáng chết, nếu đây không phải chỉ làm trò vui, huynh cho là huynh có thể nhận ra thật giả sao, tay của ta...” Thẩm Thất Xảo vẻ mặt ai oán nhìn cổ tay sưng đỏ của mình.

“Qua hôm nay huynh giúp muội chỉnh đốn huynh ấy.” Phong Thần Ngọc nói lời thề son sắt.

Thượng Quan Thông nói: “Xin đợi tôn giá.” (Tôn giá: tôn xưng đối phương.)

“Biểu ca, hôm nay tâm tình muội không tốt, không bái đường.” Thẩm Thất Xảo đi qua hỉ nường ôm nhi tử trong lòng, quay đầu liền đi ra ngoài.

“Thượng Quan Thông ——” Phong Thần Ngọc tức giận trừng tên đầu sỏ, “Ta thật vất vả mới làm uội ấy đồng ý gả cho ta.”

“Giả trang tân nương à, có sáng kiến.” Ôn Học Nhĩ cười hi hi nói xen vào.

Hỉ đường nhất thời cười vang lên.

Bất chấp thể diện, Phong Thần Ngọc vội vàng đuổi theo Thẩm Thất Xảo. Mất mặt thì mất mặt đi, nếu đánh mất phu nhân thì rất thảm!

Khi hần đuổi đến bến tàu, thì đã gặp nàng đứng trong bong thuyền của chiếc thuyền vẫy tay với hần.

Vội vàng phi thân lên bong thuyền, Phong Thần Ngọc mới rảnh rỗi hỏi: “Muội muốn đi đâu?”

Thẩm Thất Xảo giúp hần lấy trăm cài trên đầu xuống, cười nói: “Quay về Cô Tô, muội đã lâu không trở về đó.”

Phong Thần Ngọc đem trang phục tân nương trên người cởi ra, bên trong lộ ra bách gia y, lại đem tóc dài buộc lại, trở lại thành thân nam nhi có khí phách.

“Định ở lại Giang Nam lâu dài sao?”

“Giang Nam mặc dù tốt, nhưng cũng không thanh tĩnh, muội vẫn là thích Thất Xảo yên yên tĩnh tĩnh.” Nàng nghiêm túc nói ra lời nói từ tận đáy lòng, hôn nhi tử trong lòng ngực, cười nói: “Muội không thích giang hồ, giang hồ có rất nhiều giết chóc.”

“Nhưng mà, người chúng ta ở giang hồ.” Phong Thần Ngọc phát ra tiếng thở dài.

“Người ở giang hồ, thân bất do kỷ.” Nàng cũng gật đầu tán thành.

Thuyền đi xuôi dòng, một ngày ngàn dặm.

Nhìn hai bên bờ sông bất tận như bức tranh phong cảnh, nghe toàn bộ tiếng ống trúc hai bên bờ sông.

Ngoài thành Cô Tô có ngôi chùa nổi danh thiên cổ —— Hàn Sơn tự.

Trên núi phía sau chùa có xây mộ phần đơn sơ, hàng năm tăng nhân đều gặp một tên khất cái tuần mỹ đến chăm sóc, năm nay đã thấy một nhà ba người cùng đi, không khỏi rất đổi giật mình.

Đứng trước mộ bia của phụ mẫu, Thẩm Thất Xảo nhẹ nhàng cúi xuống vái lạy, Phong Thần Ngọc cũng quỳ rạp xuống đất.

“Phụ thân, mẫu thân, nữ nhi đến thăm hai người, nhiều năm thế này không đến thăm hai người, có trách nữ nhi bất hiếu không?” Nàng cười mang theo giọt lệ.

“Đương nhiên sẽ không, còn có hiền tể huynh đây hàng thăm hai người.” Phong Thần Ngọc lộ ra chiêu bài mỉm cười.

“Không biết xấu hổ.” Nàng liếc hắt một cái, nâng tay áo lau đi nước mắt ở khóe mắt.

Phong Thần Ngọc đưa tay nâng nàng dậy, thấp giọng nói: “Hai người sẽ hiểu được, chỉ là muội sợ việc đến gần quê nhà, nếu không năm đó cũng sẽ không theo sư phụ muội rời đi quê nhà.”

Nàng nở nụ cười. “Đúng vậy, song thân đã qua đời, ở lại nơi này sẽ chỉ cảm thấy càng thêm cô tịch.”

“Muội còn có huynh mà.”

Nàng nhìn hắt, bĩu môi nói: “Nhưng mà, không phải năm đó huynh thề sống chết phải đi làm tên khất cái sau này phong thần như ngọc nhất sao?”

Hắn chột dạ nhìn không được đưa tay sờ sờ mũi.

“Huynh đã có chí khí như vậy, muội tất nhiên phải chèn ép huynh mới được, đúng không?”

“Vì sao?” Hắn quả thực không hiểu rõ mỗi ngày nàng đều suy nghĩ việc gì.

“Chỉ với khuôn mặt trêu hoa ghẹo nguyệt này của huynh, nếu như muội không ngăn chặn huynh, sau này chắc chắn là phải làm oán phụ, cho nên từ nhỏ muội lập ra lời thề chính là áp đảo huynh.” Thẩm Thất Xảo thổ lộ ra toàn bộ tâm tư bản thân chôn giấu đã lâu.

Phong Thần Ngọc trợn mắt há hốc mồm nhìn thê tử của mình, hơn nửa ngày mới nói ra được. “Cảm giác từ nhỏ của ta quả là chính xác.” Kế hoạch lớn cả đời nàng quả nhiên là chèn ép sự nghiệp vĩ đại của hắn.

“Muội không có nói cảm giác của huynh không đúng nha.” Nàng thực vô tội chăm chú liếc xéo hắn.

Phong Thần Ngọc đột nhiên lộ ra nụ cười đắc ý. “Thật là, bất kể thế nào, lấy được muội làm thê tử huynh đây cam nguyện chịu đựng gian khổ.” Có được một thê tử mình yêu cũng yêu mình, là chuyện hạnh phúc vui vẻ nhất đời người.

Giống như Thất Xảo nói, đời người quan trọng nhất vui vẻ, không phải sao?

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-luu-khat-nhi-yeu-xinh-dep>